ALEXANDRU-MIHAI GULIE

ÎNGERII RĂZBOIULUI AU VORBIT

BOOKZONE

Când mulți dintre tinerii de azi își pierd timpul prin cluburi, Alexandru-Mihai Gulie, spre marea noastră surpriză și admirație, stă în casă și scrie aproape ca un profesionist.

Găsim la el cam tot ce-i trebuie unui prozator: imaginație, spirit de observație, putere de obiectivare, siguranță.

Cartea de față, *Îngerii războiului au vorbit*, înseamnă și debutul autorului. De la început și până la sfârșit, volumul se citește pe nerăsuflate, cu o maximă curiozitate, ceea ce ne obligă să credem că avem de-a face cu un foarte talentat și captant prozator.

Jean Băileșteanu

BOOKZONE

A.M. GULIE

ÎNGERII RĂZBOIULUI AU VORBIT

„Pierdut-am frumuseţea cea întâi zidită
şi podoaba mea, iar acum zac gol şi mă ruşinez!”
(Sf. Andrei Criteanul)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GULIE, ALEX
Îngerii războiului au vorbit / Alexandru Mihai Gulie. —
Bucureşti: Bookzone, 2018
ISBN 978 – 606 – 9008 – 02 – 7

821.135.1

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, Bucureşti
Redacţie: 0774.091.579
Distribuţie: 031.433.51.65
office@bookzone.ro

Editor: Isabela Elena Ivan
Grafică: Bogdan Ionuţ Gurău

„Îngerii războiului au vorbit".
Alex Gulie – Bucureşti 2018
ISBN 978 – 606 – 9008 – 02 – 7

©Bookzone
©Alexandru-Mihai Gulie

Prolog

„Se spune că cel mai bun mod de a ascunde adevărul este acela de a-l spune în glumă. Asta au făcut. Asta au făcut de-a lungul mileniilor. Au hrănit umanitatea cu glume. Adevăruri ascunse în spatele miturilor, legendelor… glume. Toată lumea zâmbeşte şi din păcate, nimeni nu le ia în serios”.

PARTEA I

1

— UITE-L, SE APROPIE! bâigui barmanul din spatele tejghelei.

„Astăzi voi afla cine eşti!”

Cafeneaua Wall Street Cafe era situată în centrul vechi al oraşului. În geamul acesteia apărea de acum un semn cu inscripţia „DE VÂNZARE” împreună cu datele de contact. Deşi în trecut o mulţime de oameni îi treceau pragul în căutarea unui meniu cald în timpul pauzei de masă, în prezent, clienţii lipseau. Dezvoltarea oraşului dusese inevitabil la apariţia a mai multe locaţii de tip fast-food şi cofetării în zonă.

Clienţii fideli erau puţini şi deveniseră foarte apropiaţi. Toţi se cunoşteau între ei, iar aici creaseră un mediu familiar în care activităţile principale erau bârfa şi alcoolul.

Odată somptuoasă, se transformase treptat în bar de cartier.

Ferestrele mari ale cafenelei ofereau o vedere perfectă a străzii. Peste drum, la fel ca şi în stânga şi-n dreapta, se aflau clădiri cu spaţii de închiriat pentru birouri.

Contrastul arhitectural era unul imens. Pe de-o parte exista clădirea cafenelei, realizată într-un stil baroc de către meşteşugari pricepuţi în urmă cu mai bine de o jumătate de secol. De cealaltă parte, se înălţau acum aceşti coloşi cu inimă de metal, acoperiţi cu oglinzi în reflexia cărora, bătrâna clădire barocă părea provenită dintr-o altă lume; din alt timp.

În interior, atmosfera era una dezolantă. Pentru că fusese dată spre vânzare, se mai găseau puţine articole de

mobilier. Patronul – care era de asemenea şi barman, mai lăsase aici doar două mese cu câte patru scaune fiecare, aşezate lângă bar; o masă de biliard prăfuită pe care, datorită greutăţii ei, nu se încumetase încă să o scoată afară; iar undeva lângă geam, se afla izolată o măsuţă completată doar cu un singur scaun.

Clopoţelul de deasupra uşii zdrăngăni când aceasta se deschise.

Omul misterios pe care barmanul îl zări în momentul când trecuse prin faţa geamurilor cafenelei intră acum şi se îndreptă cu paşi repezi către tejghea. Avea picioare robuste şi o constituţie fizică impresionantă, încât pământul parcă se cutremura sub greutatea paşilor săi. Purta un pardesiu de culoare gri iar sub acesta o cămaşă albă ce se chinuia să-i cuprindă umerii laţi. Cravata, pantalonii şi o pălărie, toate de culoare neagră, îi completau vestimentaţia.

Bună dimineaţa! O cafea neagră fără zahăr?! intui barmanul. Omul misterios, clătină din cap, aprobând.

Ca de fiecare dată, o pereche de ochelari de soare îi ascundeau privirea, iar acest lucru îi stârnea şi mai mult curiozitatea, dar şi frustrarea barmanului. În doi ani de zile, de când individul misterios frecventa cafeneaua, niciodată nu scosese mai mult de patru vorbe: „Cafea neagră, fără zahăr”.

— Mergeţi la masă, am să vă servesc eu cafeaua!

Individul pivotă pe piciorul stâng şi dădu să plece către locul său obişnuit. Întârzie puţin cât cercetă din priviri localul. Abia acum observase cât de gol este acesta şi totuşi barmanul îi păstrase special locul lângă geam. Schiţă un zâmbet şi se îndreptă către masă.

În scurt timp, barmanul îi servi pe o tavă argintie cafeaua împreună cu un cornuleţ:

— Astăzi este ultima zi în care mai ţinem prăvălia deschisă, spuse barmanul încercând să pornească o conversaţie. Individul stătea însă cu privirea aţintită pe geam şi părea că nici nu-l aude.

— V-am păstrat masa obişnuită, mai încercă o dată barmanul, însă tot fără succes. Smulse într-un târziu un cap înclinat în semn de apreciere, însă niciun cuvânt.

După ce îi lăsă cafeaua, se întoarse către bar şi reluă curăţenia. „Ăsta sigur e de la serviciile secrete", gândi el.

În această comunitate formată din clientela cafenelei, apăruseră nenumărate speculaţii cu privire la omul misterios care de doi ani de zile avea aceeaşi rutină. Îşi lua locul la masă lângă geam iar timp de o oră nu făcea altceva decât să privească spre stradă. Stătea izolat şi niciodată nu dădea curs discuţiilor. Din acest motiv oamenii îşi formaseră nenumărate păreri cu privire la profesia acestuia. Unii ziceau că este agent secret, alţii îl numeau terorist şi tot aşa.

Clopoţelul de la uşă se auzi iarăşi atunci când Jack, client fidel şi prieten bun al barmanului, intră pentru cafeaua de dimineaţă.

— Salut, Hank!

— Salut, prietene!

— Salut şi ţie, ăluia care oricum n-o să-mi răspunzi! spuse Jack adresându-i-se omului de la masa de lângă geam.

Jack se aşeză pe un scaun înalt de lângă bar şi cei doi începură o conversaţie la nivel de şoaptă:

— Ia spune-mi, ai vorbit cu el?

— Nu! răspunse Hank sec.

Jack mai şuşoti ceva, însă Hank nu-l mai auzi.

„Hai că asta e nouă”.

Îl urmărea cu privirea pe agent, aşa cum îl numea el, cum lăsă banii de cafea pe masă, se ridică şi se îndreptă către ieşire. Sunetul clopoţelului îi atrase şi lui Jack atenţia.

— Ce face, pleacă?

— Este pentru prima dată în doi ani de zile când pleacă înainte de ora 8:30 A.M.

Agent secret, exclamă barmanul.

Cât timp barmanul se pregăti să meargă către masa agentului să ia banii şi s-o debaraseze, Jack i-o luă înainte şi se lipi de geam, privind în stradă:

— Vino repede!

Hank alergă şi el şi îl zări pe agent cum traversă strada şi se îndrepta acum către intrarea clădirii de vizavi.

— Uite o altă premieră, spuse Jack.

— Asta înseamnă că cei doi ani de filaj au dat roade, spuse barmanul împreunându-şi palmele în spatele cefei.

„Agent secret! Da, da! Sigur are o misiune importantă”.

— Îţi spun eu, Jackie băiete, astăzi se va întâmpla ceva foarte important. Omul ăsta va face ceva remarcabil de care noi, restul oamenilor nici măcar nu vom avea habar că s-a întâmplat vreodată.

— Poate este doar începutul, completă Jack, poate omul ăsta are o misiune mai importantă şi ăsta este doar începutul…

2

CAMERA ERA ÎN SEMIÎNTUNERIC. O lumină slabă de la

o veioză din colţ era singura licărire ce-şi făcea timidă loc prin întunericul încăperii. Dr. Alex Winters, un bărbat subţirel, pe la vreo 29 de ani, avea o expresie sugestivă iar nopţile petrecute cufundat în studiu îşi arătau de acum efectul unui program deloc ordonat, prin prezenţa firelor albe care îl sâcâiau atât de mult. Meticulos în ceea ce priveşte aparenţele, îşi reaşează stiloul şi cutiuţa de cerneală, căci pentru el şi o deplasare de circa un centimetru distrugea estetica biroului, implicit a întregii încăperi. Se plimba de colo-colo prin încăpere, mândru de faptul că la o aşa vârstă fragedă, fără un real sprijin din partea nimănui a reuşit ceea ce-şi propusese dintotdeauna. Se plimba prin biroul său şi voia ca totul să fie perfect.

„Biroul meu! Haha…" îşi repeta mereu în gând, stăpânindu-se cu greu să nu sară şi să se bucure ca un copil mic în dimineaţa de Crăciun. Vocea raţiunii îi stăvilea entuziasmul, spunându-i că asta ar fi o totală lipsă de profesionalism. Visase dintotdeauna să ajute oamenii în problemele lor şi avea reala convingere că orice cicatrice emoţională poate fi vindecată prin comunicare.

Dr. Winters se uită la ceas. Era aproape timpul pentru prima sa şedinţă de consultaţie în calitate de psiholog cu normă întreagă.

Vreme de doi ani fusese asistent al domnului Don Klingade. De astăzi, numele său era singurul care stătea afişat pe uşa biroului.

Se repezi către întrerupător şi aprinzând lumina, aceasta dezvălui o cameră liniştită cu un aer confortabil. Mai inspectă o dată încăperea din priviri pentru ca totul să fie perfect. După nenumărate aşezări şi reaşezări în această

cameră mică, în care îşi înghesuise biroul, o bibliotecă, două fotolii şi o canapea, realiză brusc ceea ce lipseşte.

„O floare! La naiba, am uitat de floare! Locului ăstuia îi trebuie ceva viu, natural!" Acum că se gândise la asta, îl deranja cumplit, dar timpul era prea scurt, până la prima sa şedinţă pentru a mai merge să cumpere una. Indiferent de situaţie, însă, nu putea scăpa de acest gând care îl măcina. Fără aceasta întregul birou, deşi ticsit de lucruri, părea în mintea lui atât de gol şi urât. Fiind un om practic, ieşi repede pe coridorul clădirii unde îşi avea închiriat spaţiul, iar în capătul acestuia observă o plantă agăţătoare. Mai cercetă odată coridorul, asigurându-se că nu-l vede nimeni, smuci cu putere ghiveciul, lăsând în uram să până la intrarea în birou, o cărare de frunze.

„Totul este perfect!" îşi zise el, zâmbind mulţumit, luându-şi locul pe fotoliul său în spatele biroului, admirând planta fără de care, în viziunea lui, totul era rece şi urât. Inima îi bătea cu putere acum când sunete de paşi se auzeau pe coridor, iar când în sfârşit se auzi ciocănind în uşă, urmă un gol în stomac şi o stare de ameţeală.

— Poftiţi, poftiţi! zise acesta, încercând să capete un aer încrezător. Uşa se deschise şi o siluetă masivă se ivi în spatele acesteia.

— Dr. Winters, presupun! Alex Winters? urmă individul, apropiindu-se de birou cu o strângere de mână.

— Da, răspunse Alex ridicându-se, dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Enoch O'Donnel. Luaţi loc, vă rog!

Enoch se aşează pe fotoliul din faţa biroului şi cercetă atent locul cu privirea.

Avea o siluetă impresionantă, asemeni unui jucător de

rugby cu braţe masive.

— Trebuie să vă spun, îmi păreţi oarecum cunoscut. Sunt convins că ne-am mai întâlnit undeva, dar totul este în ceaţă.

— Misterioase sunt căile omului, replică Enoch fixându-l cu nişte ochi reci.

— Simt destul de sigur că nu este corectă această afirmaţie.

— Sigur, aveţi dreptate! Aş prefera însă, să nu-L implicăm pe Dumnezeu în discuţie. Cel puţin nu deocamdată, urmă Enoch zâmbind şi în acelaşi timp, urmărind atent reacţia lui Alex la ceea ce spusese.

Alex zâmbi la rândul lui încercând să-şi dea seama cum ar trebui să procedeze în continuare. Se gândi că nu începuse tocmai bine şedinţa, contrazicând pacientul aşa că trebuia acum să încerce să o ia de la zero şi să vorbească mai puţin, căci simţea că domnul O'Donnel venise pregătit cu o poveste de viaţă pe cinste. Nu putu însă să facă nimic în această privinţă. Imediat cum se pregăti să vorbească, Enoch reluă discuţia:

— Ei bine doctore! Spune-mi! Cum procedăm?

— Domnule O'Donnel, urmă Alex, în mod normal, acum era etapa în care eu consultam foaia cu istoricul medical al dumneavoastră. În lipsa acesteia, care în mod evident, nu aţi adus-o, am să vă rog pe dumneavoastră să-mi mărturisiţi dacă suferiţi de vreo afecţiune medicală. De asemenea, vă rog să-mi spuneţi de ce natură sunt problemele dumneavoastră.

Enoch îşi lăsă jos pălăria ce îi acoperea capul. Acesta dezvălui o podoabă capilară interesantă, de un alb aprins, pe

care Alex o puse pe seama trendurilor acestea rebele promovate tot mai mult în rândul tinerilor. Privirea sa era însă pierdută, culoarea albastră a irisului era una ştearsă, iar sclipirea aceea din ochi, scânteia aceea de viaţă, părea să lipsească.

— Doctore, boala mea nu este una trupească. Singurătatea… aceasta este boala mea. Singurătatea… sufletul meu este cel obosit, rănit şi plin de bandaje. Ochii minţii mele, sunt cei care s-au întunecat. Dorinţa mea de a mai trăi se stinge uşor asemeni unei lumini a farului de coastă care în urma furtunii se pierde în negura nopţii, lăsând întunericul stăpân peste marea învolburată. Iar eu sunt marinarul care odată cu aceasta, îşi pierde speranţa de a mai găsi direcţia spre casă prin apele agitate de vântul deşertăciunii.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule O'Donnel! spuse Alex cuprins de un sentiment de compasiune şi milă. Trebuie să ştiţi că nu sunteţi singur. Permiteţi-mi să vă fiu prieten şi sfătuitor în urma necazurilor.

— Vă mulţumesc pentru gândurile bune doctore, mi-e teamă însă că nici dumneavoastră n-o să mă înţelegeţi. Totuşi m-aş simţi mai bine dacă v-aţi face timp să mă ascultaţi şi să-mi faceţi plăcerea de a nu mă judeca după ceea ce am să vă spun, căci nu o să vă povestesc nimic mai puţin decât adevărul.

— Gândiţi-vă la mine ca la conştiinţa dumneavoastră interioară şi nu vă sfiiţi de prejudecăţi.

Auzind acestea, un zâmbet îşi făcu loc pe chipul lui Enoch. Se convinse că metoda aceasta sentimentală de abordare era una perfectă, având în vedere planul pe care şi-

l făcuse cu mult timp în urmă.

— Sunt singurul care încă mai cunoaşte adevărul, reluă Enoch, şi consider că a venit momentul să-l împărtăşesc. Spune-ţi-mi, domnule doctor, sunteţi pasionat de istorie?

Alex îşi aminti de clasele primare şi de doamna Lucy Caroll. Deşi, extrem de educată şi cu un bagaj enorm de cunoştinţe în domeniul pe care îl preda, istoria, avea un stil nu tocmai agreabil. Făcea din orele sale un adevărat calvar. Mai importante decât predatul lecţiei, erau lecţiile de morală pe care le făcea întregului colectiv, argumentând mereu că tinerii nu mai sunt la fel de responsabili cum erau odată şi sunt din ce în ce mai răsfăţaţi. De parcă stimabila doamnă nu fusese niciodată copil, îşi crease o imagine a ei în copilărie mereu cu un ghiozdan plin de cărţi, tocind băncile bibliotecii non-stop în locul jocurilor copilăriei. Aşadar, în urma acestei simple introspecţii, răspunsul lui Alex nu putea fi decât unul simplu, şi anume… NU!

— Cu atât mai bine, spuse Enoch mulţumit.

— De ce spuneţi asta?

— Căci e mai uşor să clădeşti ceva de la zero decât să întâmpini problemele unei fundaţii neadecvate pe care nicio construcţie nu va avea certitudinea de stabilitate.

3

— CEEA CE AM SĂ-ŢI POVESTESC, zise Enoch aşezându-se comod pe fotoliu, nu este altceva decât o istorie pură a omenirii. Neîntinată de părerile pur teoretice ale cercetătorilor ce şi-au exprimat convingerile în baza descoperirilor, zgâriind numai, suprafaţa adevărului din

spatele monumentelor megalitice şi a altor sute de situri arheologice. Eu îţi voi împărtăşi adevărul despre evoluţia umanităţii, iar ceea ce vei auzi acum s-a pierdut în negura timpului sau totul a fost mitologizat. Societatea actuală se crede prea matură pentru a mai crede în aceste „poveşti de copii, mituri sau legende" aşa cum le numesc în zilele noastre. Este adevărat că limbajul este unul ambiguu şi tot ceea ce se expune în aceste istorii pare desprins dintr-un scenariu S.F. dar totuşi, asta le face mai puţin adevărate?

În acel moment, Alex se pregăti să răspundă, însă îşi dădu seama în scurt timp că această întrebare se vrea a fi una retorică. Fără să-i dea şansa la răspuns, Enoch îşi reluă monologul, de data aceasta pe un ton mai grav, fiind din ce în ce mai energic în cuvinte:

— Societatea actuală le-a catalogat în mod eronat pe toate în legende, nedemne de luat în serios. Oamenii sunt bucuroşi să îmbrăţişeze teorii false cum că Marea Piramidă din Egipt a servit doar ca mormânt, sau că pietrele templului din Baalbekau fost cioplite şi aşezate de oameni, însă toate acestea cu unelte rudimentare şi fără ajutor tehnologic sau de altă natură, ci numai prin forţe proprii.

— Dragul meu, reluă după o scurtă pauză Enoch, râzând ironic: gradul de nepăsare şi ignoranţă al oamenilor din aceste vremuri este unul demn de milă. Foarte puţini se regăsesc printre aceştia care să pună la îndoială adevărul universal impus de societate şi acceptat de majoritatea. Adevărul istoric s-a pierdut undeva pe drum în urmă cu generaţii, iar odată cu aceasta, au apărut confuzia şi lipsa direcţiei în viitor. Cel mai important lucru cu privire la ceea ce s-a întâmplat este faptul că se va întâmpla din nou.

Enoch se opri din povestit şi îl fixă cu o privire iscoditoare pe Alex, aşteptând reacţia acestuia la ceea ce spusese, mai ales că accentuase ultima frază, dorind să observe dacă Alex înţelege cea mai importantă parte a povestirii. Dându-şi seama de aceasta, Alex îi făcu pe plac şi-şi manifestă interesul zicând că şi-ar dori să priceapă ţesătura firului „adevăratei istorii", însă Enoch ar trebui să fie mai explicit cu privire la ceea ce spune, să înlăture valul de mister ce acoperă vorbele sale.

— Doctore, trebuie să înţelegi că tocmai această abordare sceptică a legendelor a fost cea care a dus la reducerea acestora la rangul de „cărţi pentru copii". Într-adevăr, în aceste istorii se foloseşte un limbaj mai special, cu metafore, personificări şi alte o mulţime de figuri de stil, însă asta nu înseamnă că ele nu reflectă adevărul, ci demonstrează numai gradul de înţelegere al oamenilor din acele vremuri, adaptând cele văzute la nişte cuvinte ce puteau fi mai uşor înţelese pe atunci. Singura greşeală a societăţii este că le ia moţ a moţ pentru ceea ce istorisesc şi nu se oboseşte să le interpreteze. Dovezi sunt mii şi mii, însă ignoranţa este mai uşoară.

— Bun atunci, spuse Alex încercând să păstreze o discuţie serioasă, cu toate că un zâmbet larg încerca să-şi facă loc pe faţa acestuia; dă-mi te rog un exemplu dintre acestea de care vorbeşti şi spune-mi care este adevărul din spatele său, ceru el.

Enoch îşi dădu seama că este prea devreme, că Alex nu este încă pregătit să audă adevărul şi că acest proces pe care şi-l pusese în minte nu trebuie grăbit deloc. Totodată însă, era un moment oportun şi o cerere excelentă din partea lui

Alex pentru a putea să-l pună puţin pe gânduri. În tot acest timp, cât se foşni de colo-colo prin cabinet, lui Enoch îi veni exemplul perfect în minte şi aşezându-se pe canapea, îşi începu istorisirea:

— Am să-ţi spun o întâmplare din trecut, iar apoi, vom reveni la prezent. Chiar şi în zilele noastre, ignoranţa şi minţile simple ale oamenilor încă dau naştere legendelor, nu mai puţin spectaculoase ca cele din trecut, dar cu toate acestea, nici mai puţin adevărate.

Captivat de misterul ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Enoch, Alex se aşează comod în fotoliu, aşteptând. Enoch remarcă acest lucru, aşa că fără să mai piardă timpul cu alte explicaţii pe care şi le propusese, trecu direct la povestire simţind că este un moment oportun:

— Prima întâmplare pe care am să ţi-o povestesc s-a petrecut cu câteva sute de ani în urmă, undeva în ceea ce astăzi este numită Peninsula Scandinavă, în nordul Europei. Pe atunci acesta era locul natal al unora dintre cei mai viteji şi mai duri dintre oameni, vikingii. Aceştia cunoşteau limbajul scris fiind foarte dezvoltaţi din punct de vedere al meşteşugurilor şi demografic pentru acea perioadă, începuseră expansiunea în întreg Nordul Europei, ajungând chiar şi pe ţărmurile continentului numit astăzi America de Nord. Într-o seară de mai, în timpul unei expediţii pe mare, lima, corpul ceresc ce le servea drept călăuză eternă şi companion în timpul nopţii, a dispărut brusc din raza lor vizuală. A fost cuprinsă de întuneric. În acel moment, bravii vikingi au considerat că lupul Fenrir a fost cel ce a înghiţit-o. Sutele de oameni, au început să-şi agite topoarele, săbiile, pumnalele, ba chiar să-şi bată cu putere piepturile oţelite cu

braţele lor de fier, călite în urma numeroaselor bătălii, şi să urle în imne de furie. În scurt timp au reuşit să înlăture pericolul, eliberând luna de sub colţii întunericului.

— Lupul Fenrir? se arătă Alex interesat.

— Poate că nu a existat un lup sau altă creatură mistică animată de imaginaţia oamenilor de pe atunci, dar asta nu înseamnă că această legendă nu ascunde un adevăr ştiinţific. Lăsând la o parte valul de mister ce o acoperă, prin studiu, astăzi, putem afla că ceea ce s-a întâmplat în această povestire este un fapt real. Aceasta reprezintă prima eclipsă de lună înregistrată de după împărţirea babiloniană.

— Un fapt real, concluzionă Alex. O eclipsă de lună…

— Iată deci doctore, reluă Enoch în timp ce se ridică de pe fotoliu, cum oamenii au documentat un fenomen natural cu nişte cuvinte raportate la realitatea din vremea aceea. Deosebirea dintre ceea ce vreau cu adevărat să-ţi istorisesc şi această întâmplare, este perioada vastă de timp dintre acestea, în veacul vikingilor, omul deja începuse un cult divin bazat pe amintiri şi interpretări ale unor legende mai vechi. În acel secol, astrele purtau nume de zei, personificându-i pe aceştia.

— Totuşi, asta s-a întâmplat dintotdeauna, spuse Alex aducându-şi mâinile la bărbie şi încercând să intre în universul lui Enoch cu toate că nu beneficia de o gamă largă de cunoştinţe, încă de la vechii egipteni şi tot aşa până astăzi.

— Vezi tu, aici te înşeli grozav! şi nu numai tu, completă Enoch, ci toţi oamenii. Într-adevăr, la un anumit punct, în istoria omenirii, zeităţile au început să fie luate din rândul astrelor. Corpurile cereşti precum planeta Marte, au devenit zeităţi în cultul oamenilor precum Ares, zeul războiului;

Venus a devenit Afrodita şi tot aşa. Însă până a se întâmpla asta, ce-ar fi dacă ţi-aş spune că aceşti zei au existat cu adevărat şi au mers pe pământ dimpreună cu primii oameni? Cum ar fi dacă ai afla că aceştia nu au fost zei în adevăratul sens al cuvântului?

— Zeii au existat? spuse Alex pe un ton ironic şi încercând să facă o analogie, îşi încercă şansele cu planeta Marte şi cu zeul Ares: deci, dacă am înţeles bine, vrei să zici că de fapt Ares, a fost real şi a trăit printre oameni, acum multe secole, chiar milenii?

— Da! replică Enoch cu fermitate.

— Bun! Atunci, dacă legenda ar fi adevărată, şi încercăm să o interpretăm, o să aflăm că Ares era de pe planeta Marte? Asta vrei să zici? La asta te refereai când ai zis că trebuie interpretate legendele?

Auzind acestea, Enoch bufni într-un râs isteric, lucru care îl înfurie oarecum pe Alex care se gândea acum că atâta timp cât cunoştinţele sale sunt limitate, nu trebuia să pornească cu presupuneri de acest gen. Cu atât mai puţin să intervină în povestirea pacientului în acest fel.

Alex se stăpâni, se ridică de la birou, luându-şi pixul şi un carneţel. Se aşeză pe fotoliu lângă canapeaua pe care Enoch stătea întins şi îl rugă pe acesta să se stăpânească şi să-i explice el ce voia să însemne „zeii au mers printre noi”.

— Aceasta este realitatea.

— Bine, dar cum, unde?

— De la începutul timpului şi până astăzi, pe toate cele şapte continente!

— De la începutul timpului…? reflectă Alex.

— Ai pornit bine cu presupunerea ta, dar totuşi,

marţieni!? Ah, doctore, într-adevăr, universul este împânzit de viaţă, dar asta nu înseamnă că fiecare planetă o susţine, cel puţin nu într-o formă mai avansată decât microorganismele.

— Bun, atunci, spune-mi care-i adevărul din spatele acestei legende, îi ceru Alex, învăluit de un aer de seriozitate.

— Asta este foarte simplu, dar deocamdată o să-ţi povestesc pe scurt. Aşadar, prima dată – au existat „zeii", cei ce-aveau puteri nemaivăzute până atunci de către oameni, peste puterea lor de înţelegere. Odată cu plecarea acestora, oamenii şi-au întors privirile către astre, gândind că aceştia s-au întors printre ele şi astfel, corpurile cereşti făcute cunoscute lor tot de către zei, au fost numite în cinstea acestora. Cerul a devenit dintr-odată, locul unde fiecare tinde să ajungă, să fie printre cei ce odată, păşeau alături de ei pe Pământ.

— Zeii au existat cu adevărat! exclamă Alex, temându-se însă de o nouă greşeală.

— Cu siguranţă, dar n-au fost înţeleşi. Nici măcar o secundă n-a fost vorba de zei în adevăratul sens al cuvântului. Haide să-ţi povestesc cea de-a doua întâmplare de care îţi vorbisem mai devreme. Îţi vei da seama cu siguranţă de gradul de naivitate al oamenilor. Ţi-am vorbit despre vikingi şi cum au reacţionat în pragul eclipsei de lună. Acum o să-ţi prezint o cu totul altă poveste.

— Ai zis că asta va fi una din prezent, nu?

— Da! Chiar şi în prezent, oamenii continuă să dea naştere legendelor. În urmă cu doar câţiva ani, undeva prin vara lui 2009, în oraşul îngerilor – Los Angeles, a avut loc cea mai mare pană de curent din istoria sa. Aceasta nu a fost

efectul a ceva supranatural ci doar o supraîncărcare a uzinei electrice ce alimenta oraşul. Ceea ce este însă cu adevărat interesant este că în acea noapte, liniile de urgenţă ale poliţiei au fost înroşite de către locuitorii L.A.-ului. Aceştia raportau prezenţa pe cerul de deasupra oraşului a unor nori cu o forma ciudată, nemaiîntâlniţi până atunci de ochii curioşi şi privirile înspăimântate ale oamenilor. Alături de aceşti nori cu forme ciudate sălăşluia un puhoi de lumini. „Extratereştrii" era cuvântul ce stătea pe buzele fiecărui locuitor îngrijorat ce apelase autorităţile.

— Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Alex.

— Realitatea!? Ei bine, realitatea era destul de simplă. Omenii erau martori ai spectacolului obişnuit de lumini ale astrelor, oferit de bolta cerească. Norii cu forme ciudate, nu erau altceva decât Calea Lactee, care într-o seară cu cer senin se poate observa de oriunde de pe glob, cu condiţia însă să nu fie vreo lumină artificială prin preajma observatorului. Absenţa luminii cauzată de pana de curent combinată cu un cer senin, au dezvăluit locuitorilor oraşului un lucru neobişnuit pentru ei, dar cunoscut majorităţii oamenilor.

— Interesant! Ce perspectivă interesantă… concluzionă Alex.

— Observi, doctore, cum oamenii preiau naturalul şi îl transformă în supranatural cu ajutorul imaginaţiei? Sper ca ceea ce am discutat să-ţi dea puţin de gândit. Realitatea nu-i atât de simplă, însă cei mai mulţi oameni aleg să o perceapă ca atare.

Enoch se ridică de pe canapea, suspină uşor şi îi întinse mâna lui Alex:

— Cred că am terminat pentru astăzi. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat! îndreptându-se către ieşire, îl mai salută o dată şi după aceea dispăru pe hol.

Doar sunetul paşilor săi se mai auzea, însă tot mai înfundat pe măsură ce se îndepărta, până şi acesta dispăru de tot.

4

TOATĂ ACEASTĂ DISCUŢIE îl lăsă pe Alex cu o mare nedumerire. Impasul său provenea din lipsa cunoştinţelor în domeniul pe care Enoch se pare că îl stăpânea atât de bine. Încercă să se distanţeze de recenta conversaţie, aşa că după ce îşi ordonă lucrurile în birou, părăsi încăperea, considerând ziua încheiată. Ieşi pe hol şi coborî scările în grabă, stăpânindu-şi cu greu râsul în momentul în care observă locul unde mai devreme în acea zi era aşezată planta care acum îi decora biroul. După o scurtă conversaţie la telefon cu iubita lui, se înţeleseră să se întâlnească la cofetăria din colţul străzii 49, locul unde se cunoscuseră. Ajuns primul, Alex ocupă locul la masă şi comandă un suc şi un sandvich cu bacon, căci după o întreagă zi de pregătiri, i se făcuse o foame grozavă. Aproape că vărsă sucul în momentul în care Rachel îl îmbrăţişă zdravăn, sărutându-l apoi pe frunte, după care îşi luă locul la masă.

Rachel era o fată simpatică, cu părul lung şi roşcovan, chip drăgălaş ataşat unui corp bine definit. Expresia feţei era una foarte sugestivă, iar atunci când zâmbea, pe obrajii săi prindeau contur două gropiţe ce îi ofereau un aer de inocenţă. Culoarea ochilor ei, de un albastru aprins, era

adesea comparată de Alex cu cea a aripilor fluturilor Morpho. Avea oarecum un complex al înălţimii, căci la 1,81 m, repeta într-una că nu aşa trebuie să arate o fată, considerând că-şi pierde din feminitate din această pricină. Cu toate acestea, în viziunea lui Alex, nici nu se putea înşela mai tare. Era perfectă.

— Cum a fost dragul meu? Spune-mi! Vreau să ştiu totul! întrebă ea entuziasmată.

Alex întârzia să răspundă, mestecând cu poftă din sandvişul pe care şi-l comandase, acest lucru făcând-o pe Rachel şi mai nerăbdătoare, insistând cu o mulţime de întrebări.

— Haide! Haide! Povesteşte-mi! Vreau să ştiu, cum a fost?

— Bună iubito! zise Alex cu un zâmbet larg pe faţă.

— Haide mă! Spune-mi! auzi la el, bună!? Ştiu că sunt bună! izbucni ea în râs.

— Cum să fie? A fost exact aşa cum mă aşteptam.

— Subiectul zilei, haide, vreau să ştiu!

— Extratereştrii, zei… cred, nu sunt prea convins de asta, urmează să aflu.

— Deci, să înţeleg că am câştigat pariul, dragul meu? îi vreau roşii şi cu toc de 8 cm, spuse Rachel încântată peste măsură de noii pantofi pe care Alex trebuia să-i cumpere în urma unui pariu făcut cu doar o seară înainte vizavi de subiectul tratat în urma primei şedinţe: şi o să fie exact la timp, se bucură ea.

— La timp pentru ce? întrebă Alex nedumerit.

— Cina cu părinţii mei, iubitule, nu cred că ai uitat!? Nu?

— Sigur că nu! răspunse Alex, care în mod clar uitase de

această cină. Nu-i făcea prea mare plăcere să participe la astfel de dineuri în compania părinţilor ei. Cu toate că erau nişte oameni deosebiţi, acesta încă se simţea privit de către tatăl lui Rachel într-un mod rece. Avea aerul acela al unui tată mult prea protector. Nimeni nu era suficient de bun pentru fiica lui, iar lui Alex nici măcar nu-i dăduse vreo şansă.

După ce încheiară conversaţia şi masa de prânz, cei doi se despărţiră, Rachel fiind nevoită să se întoarcă la job, deoarece de câteva săptămâni îşi începuse rezidenţiatul la spitalul regional.

— Iubitule, ne vedem diseară acasă, trebuie să plec, sunt deja în întârziere!

— Sigur, ai grijă de tine!

Alex mai zăbovi puţin la cafenea, căci era abia ora 3 p.m. şi el îşi încheiase deja toată activitatea pentru ziua respectivă, însă fiind atât de frumos afară, nu dorea să-şi petreacă restul zilei înăuntru, aşa că se decise să facă un scurt ocol în drumul spre casă şi să se plimbe prin părculeţul din cartier. Odată ajuns aici, se aşeză pe o bancă, îşi deschise cartea şi se apucă să citească printre rânduri, atenţia fiindu-i distrasă de un grup de copii ce se jucau în apropiere. Chicoteau şi se zbenguiau de colo-colo, mimând un joc de fotbal organizat. Se bucurau enorm la fiecare minge trecută printre tenişii ce serveau drept bare ale porţii ca nişte adevărate vedete ale sportului rege, auzindu-şi parcă numele strigat în imne de bucurie ale suporterilor imaginari.

— Şi, Ronaldo, haide! Haide! Pasează-mi!

— Goool, gol, gol, Ronaldo… mulţimea este în extaz!

Alex se amuza teribil. Îşi amintea episoade din copilăria

sa şi se regăsea printre aceşti copii. Îşi amintea de meciurile de fotbal din cadrul Centrului de plasament unde crescuse şi odată cu acestea, toate visurile sale de a deveni o legendă a fotbalului. Asemeni acestor copii, şi el la rândul său îşi atribuia numele unor fotbalişti mari precum Zidane, Figo sau Del Piero. Fu rupt din magia momentului de o mâna pusă pe umăr. Fără să realizeze, de cinci minute avea companie pe banca pe care se aşezase.

— Doctore!?

— Ah!… Da! Domnule O'Donnel, ce faceţi?

— Este plăcut să-i urmăreşti, atât de inocenţi, în lipsa grijilor cu care se confruntă doar oamenii mari!

— Da, într-adevăr! Am fost prins de un val al amintirilor…

— Tot cu fotbalul?

— Da, mi-am amintit cum stăteam de dimineaţa până seara bătând mingea. Dumneavoastră nu făceaţi la fel, suntem apropiaţi de vârstă, nu? Zidane sau Cantona? încercă Alex să ghicească.

— Ha ha, nu, nu, nu, doctore, sunt mai în vârstă decât se vede, credeţi-mă! Cât despre jocurile copilăriei, ei bine, să zicem că nu se mai practică niciunul în zilele noastre, iar eroii acestora, precum Alamintar, Darius, ei nu mai sunt de mult prin preajmă.

Alex se arătă mirat de cele spuse de Enoch, însă nu mai insistă, gândindu-se că „omul ăsta ori este dus de-a binelea dar posedă o imaginaţie bogată, ori a copilărit prin vreo ţară din Orient unde sportul principal era urmăritul caprei" şi un zâmbet îşi făcu loc pe faţa acestuia.

Încercă să încheie conversaţia şi să se grăbească spre

casă căci fără să-şi dea seama era deja ora 8 p.m. iar tot cam la această oră, Rachel trebuia să ajungă acasă.

— Mi-a făcut plăcere domnule O'Donnel, din păcate, trebuie să plec acum!

— La revedere doctore, pe săptămâna viitoare!

— Sigur, la aceeaşi oră!

5

ÎN SEARA CU CINA, Rachel îşi admira cu drag pantofii roşii pe care Alex îi dăruise în aceeaşi zi. După ce se pregătiră şi după o lungă discuţie în privinţa a ceea ce Alex ar trebui să poarte, nu căzură de acord în privinţa costumului aşa că Alex optă pentru blugi şi cămaşă, având argumentul că se simţea mai comod şi mai liber şi oricum este o ţinută adecvată că doar nu purta trening.

Odată ajunşi la casa părinţilor lui Rachel, Diana îi întâmpină cu prăjiturele făcute de ea – şi nimeni nu se pricepea mai bine la asta, căci cofetăria pe care o deţinea era renumită pentru reţetele ei de prăjituri şi dulciuri.

— Bine aţi venit, dragilor! Haideţi! Poftiţi!

— Bună seara, doamnă Barkley, pentru dumneavoastră, sunteţi la fel de încântătoare ca întotdeauna! spuse Alex dăruindu-i un crin imperial, cunoscând slăbiciunea acesteia pentru natură şi implicit pentru flori.

— Mulţumesc, dragul meu! zâmbi Diana şi îl sărută pe frunte.

— Unde este tata? întrebă Rachel în timp ce-l căuta din priviri prin living.

— Coboară imediat! în bibliotecă, doar îl ştii pe tatăl

tău! Merseră cu toţii în living şi se aşezară la masă.

Diana mai insistă cu o prăjitură, iar apoi se scuză şi merse după Tom, căci acesta se lăsa aşteptat, captivat fiind de universul cărţilor.

Nu dură mult şi de sus se auzi cum Diana îi ordona lui Tom să coboare pe un ton autoritar că doar au venit copiii. Tot acest episod aduse zâmbete pe feţele celor doi, Alex şi Rachel. În scurt timp, Tom coborî, o îmbrăţişă cald pe Rachel, iar apoi cu o privire rece şi o strângere de mână puternică, îl salută pe Alex.

Deşi ajuns la 55 de ani, Tom, o figură respectată în comunitatea istoricilor, fost profesor de istorie şi filosofie în cadrul Universităţii de stat, dar şi atlet de performanţă, încă păstra o siluetă demnă de invidiat. Retras la ţară, în mijlocul naturii, nu se dădea la o parte de la nicio treabă şi îşi găsea mai mereu câte ceva de făcut, iar meniurile culinare ale Dianei îl păstrau în formă, plin de vitalitate.

— Mă bucur să vă văd, domnule Barkley!

— Ah, da! Măcar unul din noi se bucură, spuse Tom pe un ton deloc prietenos.

— Tom! îl mustră imediat Diana, cred că prea mult timp printre cărţile tale te va transforma într-un bătrânel îmbufnat şi nu prea prietenos. Vino-ţi în fire, pentru numele lui Dumnezeu!

Tonul autoritar şi faptul că Diana chiar vorbea serios, fuseră de ajuns pentru Tom să-şi descreţească fruntea şi să continue pe un ton mai puţin grav:

— Glumeam dragă, mă bucur pentru ei! Haide, ce mâncăm, mi-e foame!

— Doamne, uneori am impresia că trăiesc lângă un

copil!

Râseră cu toţii copios, iar atmosfera deveni repede una familiară şi prietenoasă. În fapt, atât de bine se simţea Alex, încât cu greu mai vedea neînţelegerile dintre el şi Tom din trecut, în lumina acestei seri minunate, dispăreau în ceaţa amintirilor vechi ce nu trebuie să mai iasă la suprafaţă niciodată. Adânc în mintea sa, ştia că o minune nu ţine decât trei zile, însă cunoscându-l pe Tom, poate nici măcar.

După masă, fetele se retrăseseră în bucătărie, discutând, iar Tom îl rugă pe Alex să-l însoţească afară, pe verandă, luând cu ei câte un pahar de vin.

— Ia mai bine toată sticla! insistă Tom.

Se aşezară pe fotoliile cioplite şi asamblate de Tom din corpul stejarului din spatele casei.

— Ce părere ai de grozăviile astea! Le-am făcut cu mâna mea, singur, singurel! „… tu n-ai fi fost capabil să faci aşa ceva” era continuarea afirmaţiei pe care Alex şi-o formă în minte. Cu toate că Tom nu-l jignise sau atacase verbal niciodată, comportamentul său rece era la fel de dureros ca o jignire pentru Alex.

„Răspunde-i sec, Alex. Răspunde-i sec. Sunt O.K!” Ajutat de câteva pahare de vin, Alex dorea să capete o atitudine de dur.

— Ei bine? Ce zici băiete? îl repezi Tom.

— Sunt minunate şi foarte comode!

Chiar erau impresionante. Ambiţia lui Tom şi foarte mult timp petrecut în atelier, duseseră la realizarea acestora. Aveau un aer imperial. Lemnul masiv pe care Tom îl raşchetase cu grijă iar apoi îl lăcuise, nu prezenta nicio imperfecţiune. Cel puţin nu la o examinare rapidă făcută cu

ochiul liber. Completau perfect veranda din lemn iar pe viitor, Tom plănuia să facă şi o masă. Deşi mai simplă din punct de vedere tehnic, îi ocupa mai mult timp căci se ambiţionase să creeze mici ornamente pe marginile acesteia, sculptate cu grijă cu ajutorul uneltelor sale speciale.

— De ce este capabil un om atunci când îşi pune ceva în minte! reflectă Tom.

— Într-adevăr! spuse Alex, gândindu-se prin câte a trecut pentru a-şi putea deschide propriul său cabinet. Toate neajunsurile şi toate compromisurile făcute, încă de la o vârstă fragedă îi veniră în minte, urmărind parcă un scurt-metraj, izolându-se pentru câteva momente de realitate. Se pierdu prin amintiri preţ de câteva secunde. O briză rece îl readuse la realitate, însă pierduse şirul discuţiei şi se găsea acum nevoit să răspundă la o întrebare adresată de Tom.

— … tu crezi?

— Aşa este! răspunse Alex, fără să cunoască întrebarea.

— Ce este aşa copile? Cum adică aşa este? răbufni Tom.

— Scuzaţi-mă domnule Barkley. Sper că nu v-am ofensat în vreun fel, n-am fost atent!

— Ah! Nu-i nimic, credeam că… dar nu contează ce zisesem eu! Ia spune-mi, ce te frământă? De ce eşti atât de distras?

Alex nu dorea să discute despre copilăria sa sau momentele grele şi obstacolele întâmpinate. Nu acum. Nu cu Tom. Nu dorea ca acesta să-i ofere milă sau compasiune, cu atât mai puţin să-i dea impresia lui Tom că se plânge. Îşi dorea ca el să-l vadă ca pe un om puternic ce putea avea grijă de fata lui. Alex se gândi că interesul pentru istorie al domnului Barkley ar putea da naştere unei discuţii serioase

aşa cum nu avuseseră niciodată, aducând în discuţie conversaţia sa cu Enoch O'Donnel.

— Mă gândeam la un pacient, mărturisi Alex. Cred că dumneavoastră aţi fi în măsură să mă ajutaţi, căci aria mea de cunoştinţe în domeniul istoriei este oarecum limitată.

— Sigur Alex, mă bucur că mă întrebi! Despre ce este vorba?

— Pfff… ce ştiţi despre Babilon, Marea Piramidă din Egipt, Baalbek sau vikingi?

Tom se lumină la faţă şi era atât de entuziasmat, încât nici nu ştia cu ce să înceapă:

— Dragule, toate îmi sunt familiare, cunosc despre fiecare. Aşteaptă numai puţin! Tom sări în capul oaselor şi fugi repede în bibliotecă de unde se întoarse, literalmente, cu un braţ de cărţi:

— Uite, spuse acesta zâmbind întruna, toate astea sunt publicate de mine.

Uite! Ia una, citeşte, poate te ajută.

Alex îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă a lui Tom şi era pregătit să-i cânte în strună la aceasta şi să-i facă pe plac, lucru care până acum îi era străin.

După ce citi, însă, câteva din articolele culese cu grijă de Tom de prin reviste, publicate de acesta, Alex observă un lucru neobişnuit.

— Chiar credeţi că este ceva mai mult în spatele vechilor legende? întrebă Alex.

— Cred? Dacă cred? Haha! auzi la el! Dragul meu, nu cred, sunt convins de asta!

După cinci minute de discuţie, lui Alex nu-i venea să creadă. Era ca şi cum ar purta iarăşi aceeaşi discuţie cu

Enoch doar că parcă mai animate, cu mai multă pasiune din partea lui Tom. În spirit de glumă, se întrebă în sinea lui dacă nu Tom era mai potrivit să stea pe fotoliul pacientului în locul lui Enoch.

În scurt timp, Rachel apăru pe verandă şi îi rugă pe băieţi să intre pentru a mai închina un pahar de vin cu toţii înalte de plecare deoarece tura ei începea de dimineaţă şi avea nevoie de odihnă. După ce băură vinul, cei doi dădură să plece.

— Vă mulţumim pentru această seară minunată, doamnă şi domnule Barkley!

Sperăm să o repetăm în curând.

— La revedere, dragilor!

Se îmbrăţişară, dar înainte să plece, Alex se gândi să întărească legătura abia formată între el şi Tom:

— Ah… Domnule Barkley, dacă doriţi, luni mă voi întâlni cu domnul Enoch O'Donnel pentru şedinţă. V-aş invita, dacă doriţi să asistaţi!

— O'Donnel? Enoch O'Donnel, ăsta-i numele pacientului tău?

Tom se sprijini cu mâna de tocul uşii, iar faţa prinse o culoare palidă de parcă sufletul său fusese lovit de un val de tristeţe.

Rachel încercă să motiveze că tatăl său are treabă în acea zi, nedorind ca Alex să se izbească de un refuz rece din partea lui Tom, însă acesta acceptă propunerea fără să stea pe gânduri, lăsându-le atât pe Rachel cât şi pe Diana plăcut surprinse.

— Voi fi acolo fiule, spuse Tom cu un glas domol.

Cei doi îşi mai luară o dată la revedere, după care urcară

în maşină şi porniră spre casă.

6

— ŞHHHH! SE AUZI o voce din spatele lui Alex.

Acesta se întoarse însă ochii săi nu puteau străbate prin întunericul ce-l înconjura. Îşi duse mâna până aproape de faţă şi n-o putea vedea.

„Ce se întâmplă?"

Ochii săi erau copleşiţi de durere de parcă întunericul cădea ca o cortină de fier şi îi apăsa. Durerea era atât de intensă încât Alex o manifestă printr-un ţipăt lung ce răsună prin neant.

— Taci! O să te audă! spuse o voce din întuneric.

Alex se conformă. Lacrimi i se adunară în ochi, însă simţi spaima şi tremurul din vocea celui din întuneric. Era speriat de-a binelea.

— Cine-i acolo? întrebă Alex la nivel de şoaptă.

— Să nu te audă! Să nu te audă! şopti iarăşi vocea tremurândă.

— Cine să nu mă audă? Cine eşti tu? De ce nu pot să văd?

De data aceasta, nu primi niciun răspuns, iar pe lângă întuneric, se instaură şi o linişte de mormânt.

Fâlfâituri asemeni unor bătăi de aripi se auziră în depărtare. Sunetul crescu în intensitate, semn că ceva se apropia de el. Simţi un val de aer puternic şi se gândi că anvergura aripilor creaturii ce se apropia de el trebuie să fie una uriaşă, judecând după masa de aer ce se punea în mişcare prin bătaia acestora.

„Ar fi mai bine să fug!”

Nu vedea nimic, iar riscul să se lovească de ceva era unul considerabil. Frica de această creatură care se apropia de el era însă mai mare, cu atât mai mult cu cât fusese avertizat de către vocea speriată de mai devreme să facă liniște.

Când se pregăti să fugă, Alex simţi două mâini care îi cuprinseră umerii în timp ce pământul dispăru de sub picioarele sale. Creatura îl prinsese şi îl înălţase de la sol.

— Lasă-mă jos! ţipă Alex disperat.

Era înspăimântat aşa cum nu mai fusese niciodată în viaţa sa. Nu-şi amintea cum ajunsese aici. Ochii îl dureau, iar acum o creatură pe care nu o putea vedea îl purta în zbor pe unde, numai Dumnezeu ştie.

După cinci minute în care se tot agită, fără succes, începu să distingă o nuanţă de alb în faţă pe care o puse pe seama unei surse de lumină. Pe cât era purtat mai aproape, devenea mai puternică.

„Sunt într-o peşteră?”

Creatura îl purtă dincolo de bariera de lumină din marginea întunericului. Ochii săi înlăcrimaţi erau acum martorii unui peisaj spectaculos aşa cum nu mai văzuse niciodată. Nimic nu-i era cunoscut. Soarele avea o culoare sângerie, iar razele sale scăldau în lumină întreaga vale. Copacii aveau un coronament bogat, însă verdele obişnuit al frunzelor era aici înlocuit de o culoare arămie. Nu văzu nicio pasăre, însă pădurea deasă de sub el ascundea o gamă largă de vieţuitoare şi realiză asta prin pricina sunetelor ce răsunau în întreaga vale.

„Unde sunt? Cum am ajuns eu aici?”

Alex aruncă o privire peste umăr şi observă peştera din care ieşise. Aceasta arăta precum o crăpătură nesemnificativă pe imensul perete de stâncă ce se înălţa până dincolo de norii roşiatici.

„Un munte!?”

Era înfricoşat şi debusolat.

Îşi analiză companionul, creatura care-l purta în zbor, iar asta nu-i dădu niciun motiv de linişte. Îi spori şi mai mult îngrijorarea.

Creatura avea un cioc masiv asemănător cu cel al unui vultur, doar că de vreo zece ori mai mare decât ceea ce Alex văzuse până acum. Capul său era împodobit de o coamă aurie deasă şi corpul aveau o asemănare izbitoare cu profilul uni leu. Aripile sale aveau o anvergură impresionantă fiind capabile să propulseze graţios fiara masivă prin aer, oferindu-i posibilitatea unor mişcări abile fără prea mare efort.

„Nu poate fi adevărat”.

Fiara îşi strânse aripile. Începu o coborâre în picaj către un luminiş de la marginea pădurii. La aproximativ douăzeci de metri de sol, îşi deschise aripile, iar pentru două minute reuşi să rămână în aer pe loc, cu uşurinţă, prin mişcări repetate într-un ritm mai alert al aripilor.

Alex privi înspăimântat către creatură.

„Până aici mi-a fost”.

— Dă-mi drumul, strigă acesta, cuprins de o teamă imensă. Creatura îl ridică pe Alex până la nivelul privirii sale.

Cu siguranţă, dacă ochii reprezintă oglinda sufletului, creatura avea unul nobil. Blândeţea din ochii săi erau în contrast cu aspectului fizic terifiant care inspira teamă până

şi celui mai curajos dintre oameni.

O stare de bine şi linişte interioară luară locul fricii în inima lui Alex.

Fără vreun avertisment, creatura îl eliberă. Căzu în gol, iar în momentul în care trebuia să atingă solul…

7

DUMINICĂ NOAPTEA, ALEX nu dormi mai deloc. Somnul îi fusese bântuit de coşmaruri. Atât de reale se pare, încât se trezi transpirat şi foarte obosit. Acest lucru îl remarcase şi Rachel:

— Te simţi bine? îl întrebă ea. Azi-noapte te-ai agitat tot timpul.

— Sper că nu am strigat numele amantei în somn, încercă Alex să glumească.

— Ha, ha! Nu! răspunse Rachel ironic. Dar bombăneai ceva de nu ştiu ce întuneric. Am stat numai cu lumina aprinsă. Nu ştiam ce să mai fac. În orice caz, ar fi timpul să te ridici din pat. Este deja ora 7:00 A.M. iar la 8…

— Trebuie să mă întâlnesc cu Tom, îşi aminti el. L-am invitat să asiste la şedinţa cu Enoch.

Sări din pat, îşi făcu rapid un duş şi se îmbrăcă. În tot acest timp, nu-şi putea lua gândul de la visul ce-l avusese: „A fost atât de real!”

La intrarea în birou, Alex fu întâmpinat de o femeie în vârstă, care fără vreo avertizare, începu să-l mustre. Îl trezise la realitate. Cu gândul la visul său, nici nu-şi dăduse seama când ajunsese la birou. Această doamnă era aşa de supărată, încât cu greu se putea înţelege ce vrea să spună.

Roşie la faţă şi gesticulând furios. Alex o recunoscu – era administratoarea clădirii, doamna Helen Grey, femeie trecută de vârsta a treia şi nu-i luă mult până înţelese de ce era atât de supărată.

— Domnule Winters, credeam că sunteţi un om serios, nu vă luam drept un copil de grădiniţă!

— Despre ce vorbiţi? replică Alex, într-o încercare timidă de a-şi ascunde vina.

— Despre ce vorbesc? auzi la el! Câtă neruşinare. Domnule, ori o aduceţi la loc, ori o plătiţi, altă soluţie nu văd!

Alex renunţă să-şi motiveze fapta sau să iasă din această situaţie cu o glumă, aşa că nu-i rămase de făcut decât să bage capul în pământ şi să mimeze un sentiment de vinovăţie:

— Îmi cer scuze, doamnă Grey! Promit că astăzi voi rezolva această neînţelegere!

— Tinerii ăştia! D-aia am ajuns unde am ajuns în zilele noastre. Voi nu aveţi niciun pic de respect pentru reguli, fie ele mici sau mari. Sper să nu se mai întâmple. Ţin să vă amintesc, domnule Winters, aţi semnat un contract de închiriere, dar sunt convinsă că nu v-aţi obosit să-l citiţi! În clădirea asta nu voi permite asemenea acte de vandalism. Data viitoare, va fi şi ultima, aşa că Doctore, până diseară, vreau să văd acea plantă la locul ei, sau de mâine dimineaţă, te invit să-ţi strângi toate lucrurile şi să pleci! O zi bună!

— O zi bună şi dumneavoastră! spuse Alex, uimit de cât tam-tam se făcea pentru o amărâtă de plantă agăţătoare.

Supărarea şi sentimentul acela de indignare pe care îl ai atunci când cineva îţi face morală, fără un temei serios, se instalară în fiinţa lui Alex, lăsându-i un gust amar. După ce

deschise uşa biroului, se hotărî să aerisească puţin încăperea ascultând în căşti o melodie veselă cu scopul de a trece peste micul impediment de dimineaţă.

„La naiba cu floarea ta! N-o s-o înapoiez, asta va rămâne la mine!" se hotărî acesta, gândindu-se că e momentul să se înveselească. Astăzi avea să vină Tom, iar Alex era hotărât să-l ţină pe acesta cât mai interesat, în speranţa legării unei prietenii. Nu dorea să-l întâmpine cu o faţă posomorâtă. După o jumătate de oră, timp în care Alex îşi termină de băut cafeaua, pe la ora 8 a.m., în sfârşit, Tom apăru în uşa biroului:

— Bună dimineaţa! Am venit la ora potrivită!? întrebă Tom în timp ce se îndrepta către Alex, entuziasmat.

— Sigur, domnule Barkley! Aţi ajuns la fix. Din moment în moment, trebuie să apară şi domnul Enoch.

— Mă bucur să aud asta, zise Tom.

— Tom, te rog! De acum înainte, mi te adresezi cu Tom!

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule B… aaa Tom!

Pe cât era de încântat de atitudinea prietenească a lui Tom, pe atât era de uimit de aceasta. Nu se amăgea însă că această purtare este una tocmai naturală, gândind că reflectă doar un instructaj serios făcut de Diana în privinţa comportamentului înaintea acestei vizite.

Tom se făcu comod pe fotoliul de piele, admirând planta agăţătoare, neştiind însă ce poveste amuzantă ascundea vizavi de modul în care ajunsese să decoreze biroul lui Alex.

— Îmi place cum ţi-ai aranjat biroul. Ai făcut o treabă bună!

— Mulţumesc! Totuşi, meritele nu sunt în totalitate ale mele. Rachel a fost cea care a făcut organizarea. Tot ceea ce

am făcut eu a fost să fiu de acord cu ea, dacă înţelegeţi ce spun!

Tom începu să râdă.

— Uite ce e, fiule! Îmi pare rău, spuse Tom, devenind dintr-odată foarte serios. Alex rămase plăcut surprins şi îl asigură pe Tom că îi înţelege comportamentul, deşi în realitate, asta nu prea se întâmpla, căci trecuseră doi ani de când el şi cu Rachel erau împreună, iar în tot acest timp, deşi cu Diana se înţelegea de minune, cu Tom, lucrurile stăteau cu totul altfel.

— M-am comportat urât cu tine, continuă Tom pe acelaşi ton serios, însă trebuia să mă asigur că nu eşti un terchea-berchea. Până la urmă este vorba de singurul meu copil, iar pe Rachel o iubesc nespus şi nu mi-aş dori s-o văd suferind. Îmi doresc să aibă parte de tot ce-i mai bun în lumea asta.

— Nu sunteţi de condamnat. Cred că asta îşi doreşte orice părinte, spuse Alex, însă pentru el, ceea ce spunea Tom, nu justifica totuşi comportamentul rece de care dăduse dovadă în ultimii doi ani.

Momentul confesiunilor nu dură mult, căci Enoch ajunse la timp pentru a doua şedinţă.

— Dr. Winters! Am venit la ora potrivită!? se miră Enoch, nedumerit de prezenţa lui Tom.

— Desigur, domnule O'Donnel! Permiteţi-mi să vă introduc. Dânsul este domnul Tom Barkley, distins profesor de istorie, iar cu încuviinţarea dumneavoastră, ar dori să participe în mod pasiv, doar cu rolul de observator la această şedinţă.

Enoch încuviinţă tacit, iar după ce îşi strânseră mâinile,

se aşeză pe canapea.

Era neliniştit, agitat, iar expresia feţei sale dădea impresia de oboseală.

— O noapte agitată? concluziona Alex.

— Nu am dormit deloc, dacă asta întrebaţi. Am fost chinuit de demonii unor amintiri mai vechi ce vor să iasă la suprafaţă.

— Despre ce este vorba mai exact? Ajutaţi-mă să înţeleg!

Enoch îl privi cu neîncredere pe Alex, gândind că nu a apucat să-i povestească nici măcar unu la sută din ce-şi propusese şi este încă prea devreme pentru o dezvăluire completă.

— Domnule Barkley! continuă Enoch, îndreptându-şi atenţia către Tom, dumneavoastră nu sunteţi străin de ceea ce i-am mărturisit lui Dr. Winters în timpul primei noastre întâlniri.

Tom fu luat prin surprindere de întrebare, căci Alex fusese destul de explicit cu privire la implicarea sa în conversaţie, ba mai mult, îi spusese acestuia că ceea ce el şi cu Enoch discutaseră prima dată, trebuia să fie acoperit de regulile de confidenţialitate dintre doctor şi pacient, deci el nu trebuia să mărturisească faptul că ar avea habar despre ce se discutase înainte. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Alex.

— Domnul Barkley nu cunoaşte detalii despre prima noastră discuţie, se repezi Alex să răspundă.

— Nu-i nimic, atunci o să mai pierdem puţin timp, căci mi-aş dori ca şi dânsul să ştie despre ce este vorba.

În următoarea jumătate de oră, Enoch fileu o

recapitulare, iar după ce termină, îşi reluă discuţia căreia îi dăduse curs înainte:

— Aşadar, domnule Barkley, ce părere aveţi?

Tom se uită la Alex, iar acesta încuviinţă din cap.

— Expuneţi o teorie foarte interesantă şi trebuie să recunosc că sunt total de acord cu aceasta. Subiectele pe care dumneavoastră le argumentaţi, nu îmi sunt străine deloc, eu însumi analizându-le în câteva ocazii.

Enoch se lumină la faţă fiind încântat peste măsură, deşi recunoscu în sinea lui că îi era puţin teamă ca Tom să nu-l recunoască. Cel puţin nu deocamdată.

— Domnule Barkley, oameni asemeni dumneavoastră sunt foarte rari în zilele noastre. Nu mulţi se ambiţionează să afle adevărul din spatele ruinelor şi miturilor. Cu toate acestea, scuzaţi-mă, dar îmi permit să spun că şi dumneavoastră aveţi multe lacune în ceea ce priveşte trecutul.

Tom se uită iarăşi la Alex, căci cu toate că acesta îi spusese la început să participe doar ca observator şi nu activ, Enoch îşi direcţiona întrebările şi conversaţia către el. Se supărase.

Niciodată nu acceptase să fie contrazis, iar în materie de cunoştinţe, avea tot timpul aerul acela de atotcunoscător, iar acum se vedea pus în situaţia în care trebuia să tacă şi să asculte fără drept la replică, lucru care îl supăra teribil.

— Să nu vă supăraţi pe mine! continuă Enoch. Ceea ce vă spun nu vă spun cu răutate, sau să-mi satisfac vreun complex al superiorităţii. V-aş ruga să-mi daţi şansa să-mi argumentez afirmaţiile, iar în faţa dumneavoastră, care ştiţi atâtea despre trecut, nu mi-e teamă deloc că o să mă judecaţi

greşit.

Enoch se ridică de pe canapea, rupse o frunză din planta ce decora biroul, iar apoi reluă pe un ton calm:

— Aţi auzit vreodată de „Pardoxul Fermi”? întrebă el.

Alex îşi înclină privirea. Nu avea nici cea mai mică idee despre acest „paradox Fermi”. Tom însă, nu stătu pe gânduri şi fără a mai căuta aprobarea de a vorbi, răspunse ferm:

— Da… Enrico Fermi a fost un fizician de origine italiană, unul dintre „părinţii bombei nucleare”. Realizările sale în domeniul fizicii sunt de-a dreptul remarcabile…

— … laureat al premiului Nobel, îl întrerupse Enoch. Cunoscut pentru participarea sa în celebrul Proiect Manhattan şi implicarea majoră în construcţia primului reactor nuclear din lume… O adevărată personalitate… Dar despre „paradoxul Fermi”?

Oarecum iritat de intervenţia lui Enoch, Tom se abţinu pentru o clipă. Zâmbi ironic şi continuă pe un ton calm:

— Paradoxul Fermi, este numele atribuit de către unii cercetători şi mai apoi preluat de către mass-media, întrebării „Unde sunt?” Se sune că în timpul unui prânz, asistând la o discuţie despre viaţa extraterestră, Enrico Fermi, după o lungă pauză, a afirmat în toiul conversaţiei colegilor săi: „Unde sunt?”, referindu-se desigur la formele inteligente de viaţă, extraterestre. Probabilitatea existenţei vieţii extraterestre – judecând după numărul uriaş de stele din universul nostru şi planetele ce le orbitează, este una considerabilă. Chiar şi privit cu un ochi pesimist şi foarte exigent, numărul planetelor ce ar putea susţine viaţă inteligentă, ar trebui să fie mai mare de „unu”! Şi cu toate acestea, noi, oamenii nu am primit niciun semn cum că ar fi

cineva acolo… Cam acesta ar fi „paradoxul Fermi”. Mie personal îmi place să folosesc alt termen.

— Care ar fi acela? întrebă Enoch.

— Silentium universi…

— Tăcerea Universului, zâmbi Enoch… Nu este tăcut de loc, profesore. Universul este plin de viaţă. Imaginaţi-vă că această plantă, tulpina ei, reprezintă universul dimpreună cu galaxiile, iar aceste frunze, civilizaţiile ce s-au dezvoltat în fiecare galaxie, pe câte o planetă sau mai multe. Aşa cum unele frunze se usucă şi cad, tot aşa şi unele civilizaţii dispar după ce cunosc o creştere înfloritoare, în urma diferitelor crize, se veştejesc şi cad. Totodată, multe dintre aceste civilizaţii nu sunt conştiente de existenţa celorlalte. Însă, uneori, acestea intră în contact una cu cealaltă. Rezultatul întâlnirii şi urmările ei pot fi puse în totalitate pe seama civilizaţiei mai avansate din punct de vedere tehnologic. Cu toate acestea, un alt factor extrem de important îl reprezintă gradul de moralitate. Multe dintre ele sunt conştiente de existenţa celorlalte, însă au adoptat o politică de casă. Asta însemnând că nu văd rostul de a pleca în explorarea altor lumi, ci se concentrează strict pe propria planetă.

Enoch fileu o scurtă pauză, se întoarse cu spatele la cei doi şi examină atent planta. După câteva secunde de tăcere, îşi reluă exemplul:

— Mai importantă decât existenţa vieţii în Univers, este dualitatea acesteia.

— La ce vă referiţi?

„Nu mai este timp. Trebuie să găsesc o cale” gândi Enoch în timp ce-şi reluă locul pe canapea:

— Unele planete, precum Terra, au câte un

corespondent într-un Univers paralel, spuse acesta, fără prea mare încredere.

— Este locuită? întrebă Alex din curiozitate. Imaginaţia sa era aprinsă.

Enoch se uită către Tom şi observă cum acesta îşi pierdea uşor interesul. Probabil toate teoriile şi exemplele sale erau prea greu de digerat pentru un om care are propriile idei formate. Erau suficient de bune şi interesante pentru Alex care nu se mai confruntase până acum cu astfel de idei, însă pentru Tom, avea nevoie de ceva palpabil.

— Printre multe alte vietăţi, este locuită de către danunna!

La auzul acestui cuvânt, fruntea lui Tom se încreţi în timp ce sprâncenele i se ridicară. Ştia de undeva acest termen, dar acum…

„Cei de viţă regală" îşi aminti el.

— Dar danunna apar în miturile vechilor sumerieni – cea mai veche civilizaţie de pe Pământ, spuse Tom.

— Într-adevăr, tresări Enoch, iar dacă revenim puţin la ceea ce spuneam despre mituri…

Alex, care asculta atent îşi dădu seama care se vrea a fi continuarea acestei afirmaţii: „danunna sunt reali".

— Eh, nu! Şi unde sunt acum? întrebă Alex pe un ton sceptic, cu o oarecare ironie în glas.

Enoch zâmbi:

— Câtă ignoranţă, continuă el, voi oamenii aţi creat un stereotip al extratereştrilor, unde sunt fie verzi, fie gri, dar tot timpul cu ochii mari şi migdalaţi, corpuri mici şi aşa mai departe. De ce trebuie să fi evoluat diferit faţă de oameni? Sau mai mult decât atât, afirm că evoluţia nu-şi are locul

printre explicaţii.

Tom îşi ridică sprâncenele, iar privirea mirată se îndreptă către Enoch. Fără a se mai gândi la faptul că nu avea voie să intervină, atât de intrigat era acum încât îl întrebă ferm:

— Aşadar, sunteţi creaţionist, domnule O'Donnel? Apelăm la mitul creaţie? continuă Tom.

— Nu în forma acceptată şi răspândită astăzi, dar da! Domnule profesor, unde ştiinţa îşi cunoaşte mărginirea – şi credeţi-mă, o cunoaşte, apelăm la credinţă.

Tom rămase puţin surprins de această afirmaţie. Discuţia cu Enoch i se păruse una interesantă. După un argument pentru extratereştrii, personificaţi de Danunna, termen cu care Tom se mai întâlnise şi în trecut, acum Enoch vorbea despre divinitate.

— Vă chinuiţi să argumentaţi o teorie cum că zeii nu au existat cu adevărat, iar în continuare vorbiţi totuşi despre ei. Mi-aş dori să vă faceţi mai înţeles domnule O'Donnel!

— Vorbeam de zeii personificaţi de oameni. Nu cred că m-am contrazis deloc, spuse Enoch. Există un Dumnezeu, continuă el. Există un creator suprem, iar măreţia, dragostea şi puterea Sa creatoare se vede în tot ceea ce ne înconjoară. Deşi îl cunoaştem sub multe nume, îi aducem slavă în diferite forme, El este unul singur şi Atotputernic. De-a lungul existenţei mele…

Enoch făcu o scurtă pauză iar ochii săi se umplură de lacrimi. Întrerupse şirul amintirilor care-l cuprinseră şi continuă:

— Hmmm… de-a lungul existenţei mele atât de lungi… Vorbele sale deveneau tot mai rare, apăsate, cu o mai mare

greutate:

— I-am simţit dragostea dar şi mânia. L-am preamărit dar l-am şi purtat numele în deşert. Nu mi-am găsit menirea încă, dar cu siguranţă, Creatorul meu mi-a scris destinul în Cartea Cărţilor cu condeiul cel de viaţă dătător.

Alex realiză că trăirea lui Enoch în timpul povestirii este una puternică şi sinceră. Abia acum îşi dădu seama de ce Enoch evitase o discuţie despre Dumnezeu în timpul primei şedinţe. Preţ de câteva secunde, în încăpere se lăsă o linişte apăsătoare. Enoch se ridică de pe canapea. Trase adânc aer în piept. În ochii săi se citea neliniştea, semn al unei lupte interioare.

Aerul greu fu împrăştiat de un ciocănit în uşă. Era domnul David Fletcher.

Următorul pacient al Dr. Winters.

— Domnule Fletcher, avem întâlnirea programată de la ora 11 A.M., spuse Alex mirat de apariţia acestuia.

— Corect! Este ora 11: 15, îmi pare rău pentru întârziere.

Am fost reţinut de câteva comisioane.

Alex îşi cercetă ceasul de la mână. Într-adevăr, era ora 11:15. Nu-i venea să creadă cât de repede zburase timpul. Trei ore trecuseră asemeni secundelor.

— O să plec acum, spuse Enoch. Profesore, a fost o plăcere!

— Am să te urmez, spuse Tom.

Se ridică de pe fotoliu îl salută pe Alex şi îi transmise toate cele bune fiicei lui.

— Doctore, pe data viitoare!

Enoch îi strânse mâna lui Alex şi părăsi încăperea

împreună cu Tom.

8

DUPĂ CE PĂRĂSI CLĂDIREA, pentru că era în apropiere, Tom se decise să-i facă o vizită Dianei la cofetărie. Sărise peste micul-dejun şi se gândea că o cafea scurtă fără zahăr şi câteva cornuleţe cu cacao i-ar prinde bine. Renunţă la haină iar razele soarelui ce îl scăldau în căldură îl relaxară. Un zâmbet larg i se aşeză pe faţă. Se simţea cu atât mai bine cu cât cântecele păsărilor îi delectau auzul cu o simfonie a naturii. În lumina acestei zile frumoase de primăvară, hotărî să parcurgă drumul pe jos. Trânti uşa taximetrului pe care îl oprise şi se îndreptă cu paşi uşori către cofetărie.

Taximetristul, supărat, îi adresă ceva într-un jargon supărător, după care demară furios.

Cuvintele acestuia nu-l deranjară însă pe Tom. „Părinţii şi societatea deopotrivă sunt de blamat pentru vocabularul tău" gândi el cu un aer de intelectual. Nu avea de gând să-şi strice starea de bine din pricina unui „frustrat", aşa că îşi continuă fără grijă drumul.

Traversă strada în urmărirea razelor soarelui. Sunetele buldozerelor şi ţipetele muncitorilor luară acum locul imnului naturii intonat de vieţuitoarele acomodate cu această veritabilă junglă de beton.

Clădirea cafenelei Wall Street Cafe fusese redusă la un morman de moloz. Locul era împrejmuit de plasă de siguranţă pe care era afişat semnul: „ATENŢIE! SE DEMOLEAZĂ!"

Din faţada clădirii se rupse o bucată de ciment. Plasa de

siguranţă cedă sub greutatea molozului chiar în momentul în care Tom traversa pe sub aceasta.

— Atenţie! strigă un muncitor disperat.

Tom se întoarse, însă fu lipsit de orice reacţie.

Se trezi pus la pământ în timp ce bucata de moloz se prăbuşi la doar o palmă de el.

— Domnule Barkley, sunteţi bine?

Enoch, care părăsise clădirea odată cu Tom, traversase strada în urma acestuia. Observase că plasa o să cedeze şi lipsa reacţiei lui Tom, aşa că îl împinse la pământ, salvându-i viaţa.

Îi întinse mâna şi îl ajută să se ridice.

— Asta a fost aproape, spuse Enoch.

Tom se ridică. Era şocat. Privi bucata de moloz şi realiză cât de aproape fusese de o plecare timpurie din lumea aceasta.

— Mi-ai salvat viaţa! Nu m-am uitat! M-ai salvat! repeta Tom întruna, încă şocat.

— Mă bucur că eram în preajmă. Trebuie să fiţi mai atent. Doriţi să mergem la spital?

— Nu, nici vorbă. Sunt bine. Am nevoie doar de câteva clipe să mă liniştesc.

— Obişnuiam să vin aici destul de des, spuse Enoch arătând către şantier. Tom se scutură de praf:

— Eram în drum către cofetăria soţiei mele. M-aş bucura dacă m-aţi însoţi pentru o cafea.

— Sigur. Mi-ar prinde bine.

Tom ieşi în stradă şi făcu semn la un taxi. Se săturase de mers pe jos după acest incident. Era suficient pentru o zi.

Tom şi Enoch se aşezară la masă.

— Indiferent ce dorești, astăzi eu fac cinste. Mi-ai salvat viața mai devreme. Enoch schiță un zâmbet:

— Cafea neagră, fără zahăr. E suficient pentru mine.

— Nu ești greu de mulțumit. Eu cred că voi comanda tot meniul cu prăjituri.

Diana se apropie de masă. Se opri în spatele lui Tom și îi prinse umerii mimând un masaj:

— Nu prea cred, dragule, interveni ea. Știu exact cu ce o să te servesc. La nivelul tău de glicemie, un meniu întreg de prăjituri ar fi egal cu o săritură din avion fără parașută.

Diana zâmbi în timp ce Tom, supărat, bâiguia ceva inteligibil.

— Diana Barkley, spuse în timp ce-i întinse mâna lui Enoch.

— Enoch O'Donnel, încântat de cunoștință.

Diana realiză că Enoch este pacientul lui Alex. Renunță să mai încerce să înțeleagă ce făcea Tom aici cu acest om așa că se scuză și plecă în spate, la bucătărie.

— Este o femeie minunată, spuse Enoch.

— Mulțumesc! De treizeci de ani îmi luminează viața.

Tom rămase cu un zâmbet blocat pe față, pierdut prin gânduri. Îl privi pe Enoch, iar acum figura sa îi părea cunoscută.

— Sunteți căsătorit, domnule O'Donnel?

— Am fost, nu mai sunt.

— Divorț? încercă Tom să ghicească.

— De fapt, a murit. A fost un accident tragic.

Pe figura lui Enoch nu se citea niciun sentiment.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Tom.

Enoch rămase la fel de neclintit în privința emoțiilor

expuse. Privi către stradă prin geamul cofetăriei, contemplând şi brusc se înspăimântă. Se ridică îngrozit de la masă. Peste stradă, un individ de vreo doi metri înălţime, cu ochelari de soare, învăluit de un pardesiu lung până sub genunchi, stătea neclintit lângă staţia de metrou, orientat către cafenea, făcând motivul tulburării lui Enoch.

— Domnule Barkley, mă scuzaţi, trebuie să plec!

Neîntârziat!

Tom se ridică la rândul său. Nu înţelegea nimic. Doar ce ajunseseră, iar acum Enoch insista să plece din cine ştie ce motiv.

— Dacă n-o să mă mai vedeţi, trebuie să-l ajutaţi pe Alex. Cercetaţi trecutul şi veţi afla adevărul. Enoch a lăsat indicii.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Tom bulversat.

„Ce trecut? Cum n-o să te mai văd? Ce are de gând?"

Acum cinci minute totul era normal. Dintr-odată, Enoch începuse să vorbească ciudat, iar Tom nu mai înţelegea nimic. De ce vorbea despre el la persoana a treia din senin: „Enoch a lăsat indicii"?

— Ne-am mai întâlnit, domnule Barkley! De acolo trebuie să începeţi. Tom nu mai apucă să spună nimic. Enoch părăsi cofetăria în grabă. „Cred că eşti dus de-a binelea. Ne-am mai întâlnit?"

Într-adevăr, numele său, Enoch O'Donnel, era acelaşi ca cel al unui vechi prieten. Numele era acelaşi, dar cam atât. Personajele erau total diferite. Poate că Enoch avea dreptate, se mai întâlniseră, dar asta nu însemna mare lucru pentru Tom. La câţi oameni întâlnise de-a lungul timpului, îi era greu să creadă că şi l-ar putea aduce aminte. Acum, după

cele întâmplate, nu se simţea deloc confortabil. Trebuia să-i mărturisească lui Alex despre această conversaţie şi modul ciudat în care s-a terminat.

9

ÎN CEALALTĂ PARTE a oraşului, Dr. Alex Winters termină şedinţa cu domnul David Fletcher. După ce-şi făcu ordine prin birou şi aerisi puţin încăperea, îşi luă servieta şi porni către casă.

„Cât de repede a zburat timpul cu domnul O'Donnel" se gândi acesta amintindu-şi de recenta conversaţie.

După ce coborî scările şi ajunse în holul principal, o observă la intrare pe doamna Grey, administratoarea clădirii. Avea un stil vestimentar care amintea de secolul trecut, oferindu-i acesteia un aer boem. Acum, după felul în care gesticula, părea a fi înscrisă într-o discuţie aprinsă cu un domn pe care Alex nu îl recunoscu.

„Iar nu e în toane bune".

Se gândi a doua oară dacă să meargă spre ieşire. Indiferent de situaţie, dacă trecea fără să o bage în seamă sau dacă o saluta, ştia că doamna Grey îl va opri să-i ceară socoteală pentru planta pe care şi-o însuşise şi pentru care deja făcuse mare tam-tam.

„Ce naiba fac… De ce mă feresc… E doar o amărâtă de floare".

Comportamentul său era unul copilăresc. Singurul motiv pentru care nu mergea direct către stimabila doamnă să-i plătească planta sau s-o înapoieze, se datora unei traume din copilărie. Grey semăna izbitor de mult, atât fizic

cât şi în ceea ce priveşte comportamentul şi stilul autoritar, cu Margaret Dempsey, asistenta socială în grija căreia fusese. Margaret se considera pe sine o bună creştină. Fusese crescută într-un mediu catolic iar mai departe, ducea această moştenire, în lipsa unor odrasle proprii, către Alex. Îl crescuse până la vârsta de 9 ani cu teamă de Dumnezeu, însă metodele adoptate pentru aceasta erau unele demne de judecătorii Inchiziţiei. De fiecare dată când făcea ceva greşit, Alex primea mustrări verbale şi corecţii destul de aspre.

Îşi aminti cum odată, după ce participase alături de Margaret la serviciile religioase, luaseră drumul spre casa acesteia unde Alex urma să-şi petreacă după-amiaza. Înfulecase repede mâncarea pregătită de Margaret iar apoi, arzând de nerăbdare îi ceruse permisiunea să meargă afară la joacă în compania celorlalţi copii de vârsta lui în părculeţul din apropierea casei.

— Poţi să mergi, dar într-o oră vreau să fii acasă.

Copilul încuviinţase, parafând tacit această înţelegere. Era în culmea fericirii şi plin de energie, se gândea numai la toboganul acela nou care fusese instalat pe terenul de joacă. La ieşirea din casă, pe măsuţa din living erau aşezate într-o cutie două ciocolate care îi făceau cu ochiul. Nu stătuse mult pe gânduri, înşfăcase o ciocolată şi alergase într-un suflet către părculeţ.

De peste stradă, toboganul se înălţa asemeni unui zgârie-nor iar culoarea roşiatică ce reflecta razele soarelui îi trezea copilului imaginaţia. Era un explorator, iar în curând avea să cucerească muntele din părculeţ. Îl va escalada şi odată ajuns în vârf, va aluneca rapid către poalele acestuia

sub privirile uimite ale adulţilor prezenţi, lipsiţi de curaj pentru a încerca o asemenea cascadorie.

De aproape părea mai impunător, însă asta nu-l descuraja deloc. Îşi luase locul în rândul copiilor. Inima îi bătea cu putere pe măsură ce se apropia de scara care avea să-l ducă deasupra lumii.

— Mie mi-e frică… spusese fetiţa din faţa lui.

— Dă-te la o parte, replicase Alex nerăbdător.

Fetiţa îşi părăsise locul cu ochii înlăcrimaţi. Alex nu-i dăduse mare atenţie. Se bucura că acum era mai aproape. Ajuns sus, privea biruitor cu un aer de invincibilitate.

Apucă cele două bare laterale cu mâinile, îşi întinse picioarele înainte şi porni în viteză spre capătul toboganului prevăzut cu o mică ondulaţie, suficientă încât să reducă din viteza la coborâre, oferind o aterizare lină.

„Asta a fost grozav”.

— Sunt cel mai rapid, striga Alex în timp ce alerga pentru a mai încerca o dată.

Continuase tot aşa timp de o oră. După zeci de curse şi câteva vânătăi căpătate în timpul aterizărilor îşi pierduse din interes pentru tobogan. Era deja târziu, iar Margaret îl aştepta acasă. Ştia că nu poate întârzia, altfel, pe viitor nu avea să mai primească permisiunea de a se juca în părculeţ.

„Ciocolata”.

Copilul îşi duse mana la buzunarul din spate. Ciocolata se topise, iar pe pantaloni se formase o pată.

„Am încurcat-o”.

Îşi curăţase pe cât posibil pantalonii dar pata nu dispărea de tot. Cu toate acestea hotărâse într-un final să meargă acasă şi să încerce pe cât posibil să treacă

neobservat.

Când se pregătise să traverseze strada, Margaret ieşise în întâmpinarea sa.

— Ai de dat socoteală tinere!

Copleşit de emoţii, Alex începuse să plângă.

— Să nu crezi că mă înduioşezi pe mine cu lacrimile tale!

Îl trăsese în casă şi îl aşezase la măsuţă de unde mai devreme luase ciocolata.

— De ce ai furat ciocolata, ţipă Margaret într-un acces de furie.

Copilul era copleşit iar lacrimile ce i se prelingeau pe obraji nu mai încetau să curgă. Ştia că a greşit că nu a cerut voie, dar până la urmă era doar o ciocolată.

Margaret îl luase pe Alex în dormitor şi îl supusese la o corecţie fizică zdravănă.

— Dumnezeu nu acceptă minciunile şi îi pedepseşte pe mincinoşi, repeta aceasta întruna.

După ce îl asigurase că nu va mai părăsi încăperea până a doua zi, drept pedeapsă, Margaret insista ca Alex să rostească de trei ori „Ave Maria" şi o dată „Tatăl nostru" pentru a cere iertare şi de la Dumnezeu.

Tehnicile acestea de aplicare a regulilor bisericii romano-catolice ale lui Margaret avuseseră un efect invers faţă de cel aşteptat. Alex nu putea crede într-un Dumnezeu care te pedepseşte atât de aspru doar pentru o ciocolată.

Mai târziu, în vremea adolescenţei, a înţeles faptul că nu Dumnezeu pedepseşte ci oamenii pretind că o fac în numele Său.

„Dacă Dumnezeu a lăsat ca poruncă să nu ucizi, de ce

oamenii Bisericii au căutat motivare pentru cruciade?" se întreba el. Au numit-o fals drept voinţa lui Dumnezeu. Asta ar însemna că însuşi Dumnezeu îşi nesocoteşte prima poruncă, lucru care L-ar determina să fie supus greşelii. Atrocitatea fiind cu atât mai mare cu cât una dintre cruciade a fost desemnată să fie purtată doar de către copii.

O linie melodică familiară răsună în urechile lui Alex. Îşi privi telefonul: „Apel intrare Tom Barkley".

„Perfect" îşi spuse în sinea lui. Răspunse la telefon şi porni cu paşi grăbiţi către ieşire. Helen Grey nici măcar nu-l observă când părăsi clădirea. Era angajată într-o discuţie aprinsă de mai bine de cinci minute. Părea că se ceartă, însă cunoscând-o, Alex se gândi că asta putea la fel de bine să fie o discuţie ca oricare alta.

— Domnule Barkley!

— Salut Alex. Ascultă! Trebuie să-ţi spun ceva important şi asta cât mai repede. Tonul din vocea lui Tom era unul serios şi grav.

Era surprins. Până acum două zile, abia dacă schimbaseră câteva vorbe. Se temea că ceva cu adevărat cumplit se întâmplase.

— Bineînţeles! Spuneţi!

— Ar fi mai bine dacă ne-am putea întâlni, fiule.

— Este un moment oportun. Sunt liber tot restul zilei.

— Perfect! Mă găseşti la cofetărie. Am să te aştept aici.

După ce încheie convorbirea cu Tom, primul lucru care-i veni în minte era acela de a o suna pe Rachel. Se temea să nu se fi întâmplat ceva.

Se linişti în momentul în care Rachel îi confirmă că este

bine. Era încă la spital, iar tura ei se termina abia la ora zece seara. Îşi şterse bobiţele de sudoare care îi invadaseră fruntea. Făcu o pauză de câteva secunde iar apoi se îndreptă către cofetăria Dianei.

10

DR. ALEX WINTERS OPRI un taxi. Urcă în grabă în acesta şi îi transmise şoferului destinaţia.

— Cât mai repede cu putinţă, vă rog! îi adresă şoferului.

Maşina demară. Alex îl examină rapid din priviri pe şofer.

Avea părul cârlionţat iar culoarea tenului era una tuciurie. Observă o fotografie cu două fetiţe prinsă în parasolarul din dreptul şoferului, pesemne că erau odraslele lui.

— Ce meserie aveţi? întrebă şoferul din senin. Se dezmetici şi îi răspunse calm şi politicos:

— Psiholog. Sunt psiholog, repetă Alex.

— Da. Ei bine, mie îmi place meseria mea, continuă şoferul, pe semne că nu-I interesa cu ce se ocupa Alex. Dorea doar să înceapă o discuţie.

— Mă bucur, spuse Alex.

— De trei ani de zile o fac. Am ajuns să cunosc toate străduţele ca în palmă domnule.

Alex se uita în oglinda retrovizoare unde îi întâlnea des privirea şoferului. Nu mai conta în discuţie. Şoferul începuse să pălăvrăgească întruna.

— E cel mai bine domnule. Ca şofer pe taximetru. Bacşişul este bun. De fapt nu tot timpul, completă acesta,

depinde de om. Dar nu mă plâng. Maşina este maşină. Ce mai vrei?

— Foarte bine. Mă bucur pentru dumneavoastră, spuse Alex.

— Păi da. În doi ani, maşina asta o să fie a mea. Deja plătesc rate la ea. E bine.

E foarte bine. Îmi permit şi vacanţe.

Alex renunţă să mai asculte la ceea ce spunea şoferul. Devenise enervant. Se gândea la Tom şi nu-şi dădea seama ce putea fi atât de important încât îi propusese să se întâlnească pe cât de repede cu putinţă, se uită pe fereastră şi observă clădirea High Tower. Asta însemna un ocol imens.

— Unde mergeţi? întrebă supărat.

— În Florida sau Hawaii. Nu m-am decis încă, răspunse şoferul. Tocmai vorbea de următorul său concediu.

— Cred că un ocol prin Florida ar fi fost mai scurt, spuse Alex supărat.

— Nu-mi doresc să vă înşel, domnule. Departe de mine acest gând. A avut loc un accident major la intersecţia dintre 23 şi 51.

— Când?

— În urmă cu puţin timp. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Dar nu vă faceţi griji.

Eu ştiu toate străduţele. O să ajungem imediat.

Alex se lăsă pe spate. Se întreba dacă acest accident are legătură cu îngrijorarea lui Tom. Nu vedea nici el cum s-ar putea una ca asta, dar era o bănuială la fel de bună ca oricare alta.

— Hawaii, exclamă deodată şoferul.

— Ce Hawaii domnule? Ce spuneţi acolo?

— Următorul meu concediu. Îmi permit.

Alex rămase surprins. „Omul ăsta ar vorbi într-una”. Abia aştepta să ajungă la destinaţie. „Ăstuia îi place să se laude, nu glumă”.

— Am maşina mea, continuă cârlionţatul. Mă plimb toată ziua. Nu stau eu la patron. Nu răspund în faţa nimănui. Nu am program. Nimeni nu mă comandă.

— Virează la dreapta, spuse Alex.

— Sigur şefu’, spuse cârlionţatul umil.

— Opreşte aici.

— Cum doriţi dumneavoastră!

„Sigur şefii? parcă faci doar ce vrei tu, nimeni nu te comandă. Nu ai patron”. Alex se amuză şi schiţă un zâmbet. Lăsă şoferului un bacşiş modest după care trânti uşa taxiului şi se îndreptă temător către intrarea în patiserie.

Tom îl întâmpină cu o faţă palidă. Asta îi spori şi mai mult îngrijorarea.

— Domnule Barkley!

— Alex! Poftește înăuntru!

Cei doi îşi strânseră mâinile după care Tom îl invită pe Alex să ia un loc la masa pe care i-o indică printr-un semn din cap.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Alex nerăbdător, la telefon păreaţi destul de serios.

Tom se aşeză la masă. Îi comandă un pahar de cola lui Alex fără a-l întreba dacă doreşte ceva.

— Ei bine, spuse Alex, ce s-a întâmplat?

— Mai devreme după ce am plecat de la birou… Tom ezită pentru o secundă, iar apoi reluă:

Enoch m-a salvat! Alex răbufni:

— Ce-a făcut? Cum adică?

Tom începu să râdă. Realiză că ceea ce spusese nu avea niciun sens. Îşi împreună mâinile pe masă şi încercă să fie mai explicit:

— Nu s-a întâmplat nimic grav, îl asigură Tom. Îi povesti lui Alex toată întâmplarea; cum Enoch îl împinsese în momentul în care bucata de moloz se prăbuşise; cum după acest episod îl invitase la o cafea; cum întreaga scenă se terminase cu domnul O'Donnel vorbind fără vreo noimă pentru ca mai apoi să plece în grabă.

— Era de-a dreptul speriat. Cred că a văzut pe cineva afară şi l-a cuprins teama.

Alex se linişti. În mintea sa se prefiguraseră tot felul de scenarii; aproape fiecare dintre acestea fiind mai grave decât ceea ce se întâmplase în realitate.

— Domnul O'Donnel are probleme emoţionale, explică el… tulburări. Am observat acest lucru încă din timpul primei şedinţe.

— Dar era speriat foarte…

Tom întrerupse şirul cuvintelor. Îşi aminti ceva mai important:

— A spus că trebuie să-mi amintesc de el.

— Domnul O'Donnel are idei despre trecut apropiate de cele ale dumneavoastră. Nu m-ar surprinde dacă am descoperi că a participat la seminariile dumneavoastră.

— Da. Poate ai dreptate, spuse Tom nemulţumit de explicaţie. Privea în gol cufundat în gânduri şi amintiri.

— Mai este ceva ce ar trebui să cunosc? întrebă Alex suspicios.

— Într-adevăr, răspunse Tom calm. Îţi aminteşti seara

şi mai precis, momentul în care m-ai invitat să asist la şedinţa cu acest pacient al tău?

Alex făcu o scurtă recapitulare în minte. Îşi aminti imediat de culoarea palidă a feţei lui Tom în clipa în care rostise numele: Enoch O'Donnel. Concluzia la care ajunse acum se manifestă sub forma unei întrebări:

— Chiar îl cunoaşteţi!?

— Nu pe acest domn… Pe vremea când eram încă un tânăr student al facultăţii de istorie, am câştigat o bursă mai specială pentru merite deosebite. Oferea tinerilor pasionaţi, asemeni mie, şansa vieţii lor. Aceasta presupunea participarea activă la săpăturile arheologice într-un sit din Orient pe o durată de un an de zile.

Ochii săi începuseră să lăcrimeze pe măsură ce săpa mai adânc în amintiri. Tom se stăpâni şi continuă cu aceeaşi nostalgie în glas:

— Arheologul coordonator căruia am fost repartizat se numea Enoch O'Donnel. Era un bărbat uscăţiv cu părul castaniu; purta ochelari de vedere ridicol de mari. Avea o pasiune pentru istorie mai mare ca a oricărui om pe care l-am cunoscut vreodată. Era un om extraordinar, un profesor excelent. Mai important decât orice, era un prieten de nădejde… ah! oftă el, sper că nu ţi-am cauzat probleme cu Enoch, spuse Tom, pacientul tău.

— Sigur că nu. Aşa cum am mai spus, domnul O'Donnel are probleme emoţionale. Nu ai făcut nimic greşit. El este convins că ceea ce spune este adevărat, dar suntem abia la a doua şedinţă. Este încă prea devreme să mă pronunţ. Simt că ascunde ceva. Probabil vreo traumă din copilărie; sau mai recentă.

Tom îşi frecă bărbia şi realiză faptul că omisese să-i spună ceva lui Alex cu privire la recenta conversaţie cu Enoch:

— Mi-a spus că soţia sa a decedat într-un accident tragic. Se poate ca asta.

— Este posibil. Evenimente majore precum acesta din viaţa unui om îl pot schimba complet. Izolarea, apelarea la divinitate precum şi plăsmuirea unor lumi imaginare pentru protecţie pot fi unele dintre efecte. Domnul O'Donnel vorbea de universuri paralele şi de divinitate cu foarte multă vervă şi convingere. Voi cerceta mai atent la următoarea noastră întâlnire.

Alex şi Tom priviră afară. Lumina lăsa uşor-uşor loc întunericului, semn că soarele se ascunsese în spatele norilor cenuşii care ameninţau cu o ploaie torenţială.

Geamurile cofetăriei începură să vibreze. Afară, trosnete şi flash-uri de lumină brăzdau cerul, semn prevestitor al unei furtuni.

— Trebuie să ajung acasă, spuse Alex îngrijorat. Geamurile… deschise…

Rachel…

— Fugi! îl îndemnă Tom, abia stăpânindu-şi râsul. Nu ştia de ce este mai speriat Alex; de faptul că apa risca să ajungă în casă; sau de ceea ce păţea cu Rachel dacă permitea asta.

Alex părăsi cofetăria în grabă. Stropii reci de ploaie care îi atinseră gâtul expus făcură ca un fior rece să-i traverseze întreg corpul, zgribulindu-i pielea.

11

FURTUNA CE SE NĂPUSTISE asupra oraşului era una năprasnică. Norii întunecaţi, aruncaseră oraşul într-un scenariu apocaliptic. Deşi era încă devreme, soarele dispăruse. Vântul, întunericul şi ploaia dominau acum.

Alex ajunse acasă. Intră în grabă, anticipând un dezastru. Dacă geamurile erau deschise, cu siguranţă furtuna îşi lăsase amprenta prin întreg apartamentul. Îşi aruncă geaca şi alergă în dormitor.

Se linişti în momentul în care observă geamurile închise. „Am scăpat".

Zâmbi uşurat. Zări prin geam pomii din faţa clădirii cum se clătinau periculos. Coronamentul bogat de frunze era scuturat de către vântul năprasnic de afară cu o uşurinţă îngrijorătoare. Ploaia abundentă cufunda străzile într-un potop, dar Alex era liniştit la adăpostul arcei sale. Un tremur intens îi aruncă întreg corpul într-un spasm rapid. Trase draperiile iar întunericul cuprinse încăperea. Un fior îi parcurse trupul în momentul în care îşi aminti de visul său din urmă cu doar câteva nopţi.

„Atât de real…"

Se cufundase într-o linişte de mormânt. Doar ploaia care bătea în geam se mai auzea înfundat, iar teama îl cuprinse.

„Exact ca în vis" gândi el în timp ce îşi ridică mâna la nivelul privirii. Nu o vedea. Sentimentul de déjà vu îi cuprinsese întreaga fiinţă.

În living se auzi un zgomot.

Alex era încremenit de frică. Păşi uşor spre ieşirea din dormitor în timp ce o voce feminină vorbea despre recentul accident de la intersecţia dintre 23 şi 51:

— *Ancheta este încă în curs de investigare. Purtătorul de cuvânt al oficialităţilor a vorbit despre o sinucidere.*

„Ce se întâmplă?"

Alex îşi îndreptă privirea către living. Televizorul era pornit*:*

— *Vorbim acum cu dr. Destro. În calitate de psihiatru, ne va vorbi despre efectele psihologice care împing o persoană către un asemenea gest extrem. Domnule Deşt…*

Televizorul se opri brusc, semn că electricitatea se întrerupsese.

Fulgerele de afară luminară apartamentul preţ de o secundă, dezvăluind în faţa lui Alex o siluetă.

— Cine este acolo? strigă acesta înspăimântat.

Un ţipăt ascuţit răsună din cealaltă parte a livingului.

— Rachel?!

— Alex, tu eşti? întrebă aceasta cu vocea tremurândă.

Alex încercă să aprindă lumina, însă în zadar. Curentul electric era căzut, aşa că alergă la geam şi desfăcu draperiile. O văzu pe Rachel stând în picioare lângă canapea, extrem de speriată. O cuprinse în braţe încercând s-o liniştească:

— Eşti bine? Nu am vrut să te sperii! Rachel încă tremura:

— Ce faci acasă de la ora asta şi de ce naiba stai în întunericul ăsta? Puteai să-mi provoci un atac de cord!

Alex o sărută pe frunte:

— Am venit în grabă. Mi-era teamă ca geamurile să nu fie deschise!

— Le-am închis eu de dimineaţă, spuse Rachel.

O strânse aprobe de corp şi apoi îi şopti la ureche:

— Îmi pare rău! Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că eu m-am speriat mai tare? auzind această mărturisire copilărească, Rachel izbucni în râs şi îl împinse, lovindu-l apoi amical pe umăr:

— Halal bărbat mai am şi eu. La primul semn de pericol, tu m-ai lăsa şi ai fugi, spuse ea râzând.

— Chiar atât de fricos crezi că sunt eu? Hmmm… ce să zic, ai dreptate. Dar tot îmi supraestimezi curajul, căci, înainte să fug, ţi-aş pune piedica să mai câştig puţin timp pentru mine.

— Eroul meu! spuse Rachel pe un ton ironic.

După ce se linişti, cu lacrimi în ochi, Rachel îl îmbrăţişă puternic pe Alex şi îl sărută de nenumărate ori:

— Ştii că te iubesc enorm şi nu aş renunţa niciodată la tine, indiferent ce s-ar întâmpla!

Alex o privi oarecum reţinut. De unde această schimbare bruscă? O cunoştea foarte bine pe Rachel. Ea nu era aşa. Nu suferea de vestitele schimbări bruşte de stare pe care le au multe dintre fete, schimbări, de cele mai multe ori nemotivate.

— Hei! Ce se întâmplă?

— Promite-mi că vom fi împreună pentru totdeauna!

— Ascultă-mă… nu voi renunţa la tine niciodată, o sărută el. Aşteaptă-mă aici!

Rachel ar fi vrut să-i povestească despre întâlnirea pe care o avusese în cursul aceleiaşi zile. Întâlnise un bărbat misterios care prin afirmaţiile sale o tulburase serios. Ezită să-i povestească lui Alex, dar acum când se pregătise în

sfârşit să-i mărturisească, el o lăsă să aştepte. Dar ce să aştepte?

— Ce vrei să faci? întrebă ea nedumerită.

Fugi în dormitor, aprinse o lumânare parfumată iar apoi o rugă să închidă ochii, lucru pe care Rachel îl şi făcu fără a mai avea vreo întrebare. Îl simţi când se apropie, până în punctul în care acum îşi lipise fruntea de a ei.

— Ce vrei tu să faci aici? întrebă ea cu un glas de copil printre zâmbete.

— Îţi mai aminteşti prima melodie pe ritmul căreia mi-am făcut în sfârşit curaj să te invit la dans?

— „Stand by me", surâse ea la amintirea acelui moment.

Deşi acum nu se auzea niciun sunet, Alex şi Rachel se lăsară prinşi în mişcările unui vals, plimbându-se pe potecile amintirilor.

— Într-una din versiunile acelei piese, la început, vocea înţeleaptă a unui bătrânel spune aşa: „Indiferent cine eşti, indiferent pe ce cărări îţi îndrumi viaţa, la un moment dat, vei avea nevoie ca cineva să fie lângă tine".

— Este atât de frumos!

Paşii de dans se răriră iar Alex continuă cu aceeaşi înflăcărare:

— Nu vreau să mai existe lacrimă pe obrazul tău, decât numai de bucurie. Îţi promit că nu va fi seară în care să adormi fără să fi auzit cât eşti de frumoasă şi nicio dimineaţă nu va mai fi fără ca eu să-ţi spun cât de mult te iubesc.

Alex se opri şi o rugă să deschidă ochii.

Inima i se cutremură. Rămase stană de piatră în timp ce ochii săi se umplură de lacrimi de bucurie. Cu licărirea timidă a lumânării ca martor tacit, Alex era aşezat în

genunchi:

— Vrei să fii soţia mea?

Cu glasul încărcat de emoţie, de pe buzele sale atinse de lacrimi calde, plecă singurul răspuns posibil în faţa cererii iubitului său: DA!

Câteva ore mai târziu, Alex se gândise să profite de lipsa electricităţii plănuind o cină romantică la lumina lumânărilor pe care le presărase prin întreg apartamentul. Aşezase grijuliu pe masa din living farfuriile şi tacâmurile, iar în centrul acesteia, trei lumânări roşii.

Meniul serii consta în două fripturi, nu tocmai bine preparate.

Cu toate că cina nu fusese de cinci stele, Rachel aprecie efortul şi ingeniozitatea, ba chiar îl lăudă pe Alex pentru felul în care preparase mâncarea.

— Nu trebuie să mă minţi, spuse Alex cu un zâmbet pe faţă. Am mâncat şi eu din friptura asta. Asta este o zi specială iar tu, mica mea regină, meriţi doar ce-i mai bun.

Strâmbă din nas şi o privi pe Rachel:

— Deci am hotărât. Comandăm pizza!

— Pizza este alegerea ta pentru „tot ce-i mai bun”? spuse ea râzând.

— Ai dreptate, se resemnă Alex.

— A fost perfectă cina, îl lăudă ea printre sărutări. Nu te mai gândi atât la asta.

Nu mi-ai spus cum a decurs întâlniră cu tatăl meu!

— Ah! Sigur. Pentru început ar trebui să-ţi spun că de astăzi nu mai există „domnule Barkley” ci „Tom”, spuse Alex încântat.

Rachel îl privi neîncrezătoare:

— Nu a fost tocmai plăcută, aşa-i!? concluzionă posomorâtă.

— Iubito, nu glumesc! Ne-am înţeles de minune. Cred că de astăzi, altfel vor sta lucrurile între mine şi Tom. A fost total schimbat.

— Asta este minunat, tresări Rachel.

— Da. Mi-a dat de înţeles că tot comportamentul rece pe care îl afişa era justificat de dragostea nemăsurată pe care ţi-o poartă ţie. A vrut să se asigure că nu sunt, şi citez: „un terchea-berchea", spuse Alex pe un ton ironic.

Rachel nu se putu stăpâni şi izbucni în râs, ceea ce pe Alex îl jenă pentru o clipă, pentru ca mai apoi să o acompanieze.

— Auzi la el… ha ha… terchea-berchea… ha ha!

Ledul de la televizor se aprinse, semn că electricitatea revenise. În timp ce Alex aprinse lumina şi se apucă să strângă zecile de lumânările de prin cameră, Rachel se aruncă pe canapea şi aprinse televizorul.

— Vino lângă mine, îl rugă Rachel. Vreau să mă ţii în braţe.

Alex se conformă. După ce trecură rapid prin lista de programe şi constatară că nu se găseşte nimic interesant de privit, cei doi hotărâră să încheie seara şi să se retragă către dormitor. Chiar înainte să oprească televizorul, lui Alex îi captă atenţia o ştire de pe postul local:

Ancheta este încă în curs de investigare. Purtătorul de cuvânt al oficialităţilor a vorbit despre o sinucidere.

DET. SCOTT ADAMS: în urma cercetărilor efectuate la faţa locului, s-a constatat că este vorba despre o sinucidere.

Victima nu avea niciun act asupra sa, aşadar identitatea individului rămâne un mister".

— Foarte trist, oftă Rachel. Haide să mergem. Nu vreau să văd.

Imaginea cadavrului din mijlocul intersecţiei dintre 23 şi 51 era afişată acum de către postul de televiziune, dar cu o imagine înceţoşată. Cu toate acestea, Alex remarcă un detaliu care-i zgribuli pielea. Victima avea părul alb şi purta o haină lungă de culoare neagră.

„Enoch?! Asta nu se poate!" Rămase şocat. Acest lucru îl observă şi Rachel.

— Alex, ce s-a întâmplat?

— Seamănă izbitor de mult cu… Nu cred!

— Cu cine? Ce s-a întâmplat? se alarmă Rachel.

Vorbim acum cu dr. Destro. În calitate de psihiatru, ne va vorbi despre efectele psihologice care împing o persoană către un asemenea gest extrem. Domnule Destro, care sunt factorii psihologici care determină o persoană să comită un asemenea act necugetat?

DR. DESTRO: Desigur, aceştia (n.a. factorii) pot fi multipli. De cele mai multe ori, este vorba despre un ultim strigăt de disperare, de ajutor manifestat printr-un astfel de gest neortodox…"

— Enoch! se alarmă Alex, pacientul meu!

Rachel îşi puse mâna la gură încercând să-şi stăpânească un oftat:

— Linişteşte-te, iubitule. Nu poţi fi sigur de asta.

Alex opri televizorul şi se ridică. Avea privirea pierdută şi vorbea incoerent:

— Mi-a spus că nimeni nu-l înţelege… e singur… Tom

m-a avertizat că era tare neliniştit…

— Indiferent ce s-a întâmplat, trebuie să ştii că nu este vina ta, încercă Rachel să-l consoleze. Oricum, nici măcar nu ştii sigur dacă este vorba despre el. Dar ce vrei să spui cu „Tom m-a avertizat…" ce legătură are tatăl meu?

Afară, furtuna nu dădea niciun semn cum că s-ar domoli. Flashuri de lumină brăzdau întunericul, urmate la scurt timp de trosnete şi bubuituri intense. Atât de puternice erau încât părea că cerul se va rupe în două.

— L-a însoţit pe Tom la o cafea în după-amiaza asta. Au vorbit preţ de câteva minute pentru ca mai apoi, Enoch să plece în grabă. Tom mi-a spus că părea speriat. Îi spusese că soţia sa a decedat în urma unui accident tragic.

Rachel se ridică de pe canapea şi îl îmbrăţişă.

— Nu-ţi fie teamă. Sunt sigură că nu este vorba despre el. Vei vedea. Mâine dimineaţă o să-l suni şi vei vedea că totul este în regulă.

Cu faţa palidă şi vocea joasă, Alex îi răspunse:

— Nu are număr de telefon la dosar. Doar numele şi adresa. În schimb, mâine dimineaţă trebuie să ne întâlnim pentru şedinţă. Le-am reprogramat, câte una pe zi timp de trei săptămâni.

— Asta este foarte bine! Am să-ţi fac un ceai. Chiar acum. Te va ajuta, iar eu voi fi lângă tine. Trebuie să te linişteşti. Ai să vezi mâine că totul este bine. Enoch O'Donnel este bine şi sănătos.

Alex o sărută:

— Ce m-aş face fără tine?

Rachel se apropie de el şi îi şopti la ureche:

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că eu sunt mai speriată

decât tine?

Alex îşi dădu seama de ironia lui Rachel şi începu să râdă. Dincolo de orice zâmbet, în sinea sa, Alex ştia că asta va fi o noapte foarte lungă.

12

DESCHISE OCHII BRUSC. Avea privirea îndreptată către cer. Culoarea roşiatică a acestuia era de-a dreptul spectaculoasă. Deasupra, printre frunzăriş, observă creatura din ghearele căreia fusese eliberat.

„Iarăşi visez".

Se ridică de pe iarbă încercând să-şi facă o idee asupra locului unde se afla.

Nimic cunoscut nu-i venea în minte.

„Sigur visez".

Privi cu atenţie către creatura care acum plana deasupra sa. Citise sau văzuse la T.V. – nici de asta nu mai era sigur acum, despre creaturile asemeni acesteia cum că erau numite grifoni. Trup de leu şi aripi de vultur. Creatură mitologică. Era cea mai bună bănuială.

„Ăsta este de departe cel mai ciudat vis".

— Nu mai pierde timpul! se răsti o voce. FUGI!

Alex se întoarse, dar nu observa pe nimeni! Căuta sursa sunetelor însă nu vedea pe nimeni. Erau o mulţime de copaci în jurul său. Oricine a strigat se putea ascunde cu uşurinţă de privirea sa, care de acum trăda teama pe care o simţea, nesiguranţa.

Inima îi bătea cu putere.

„Atât de real… trezeşte-te Alex!"

Se ciupi de mână, însă fără niciun rezultat. Mai încercă o dată şi încă o dată, de fiecare dată din ce în ce mai tare. Nimic. Nu se trezea. Ba chiar mai mult, îl durea. Simţea durerea destul de rău, ţinând cont de faptul că dormea.

„Ce naiba se întâmplă?"

— FUGI! se răsti iarăşi cineva.

O briză de aer rece îl lovi. Frunzele copacilor începură să se mişte şi să foşnească în bătaia vântului care adia cu o intensitate crescândă. Privi către cer şi observă cum grifonul zbură rapid din calea vijeliei. O umbră uriaşă fu aruncată deasupra pădurii de către un obiect imens care survola înălţimile. Din ceea ce-şi putea da seama la o primă examinare, remarcă faptul că uriaşul glob ce sălăşluia acum deasupra sa, nu era animal ci un fel de maşinărie. Era o sferă gigantică acoperită de un matinal gri, lucios asemeni mercurului care reflecta într-un mod oarecum distorsionat, mediul înconjurător.

Pe măsură ce se apropia, sfera se micşora până în punctul în care căpătă o circumferinţă de aproximativ doi metri.

„Este doar un vis. Calm" se încuraja Alex în momentul în care sfera cobora uşor asupra sa. Căută din priviri grifonul prin înaltul roşiatic al cerului, însă acesta dispăruse.

— Încă mai poţi scăpa, fugi! răsună din nou un strigăt disperat, purtat de vântul ce sufla cu putere.

Alex abia dacă auzi avertismentul. Era captivat de această sferă ce plutea graţios. Pe măsură ce se apropia, începea să-şi vadă propria reflexie, din ce în ce mai clar. Deşi imaginea era un pic distorsionată, observă clar că reflexia care ar fi trebuit să fie în mod normal a sa, ei bine, nu era

tocmai a lui. Întinse mâna în încercarea de a atinge sfera, dar fără succes. Se ridică pe vârfuri. Încercă din toate puterile. În zadar căci oricât s-ar fi străduit, nu putea ajunge la ea. Era atât de aproape şi totuşi, intangibilă. Imaginea deveni clară. Omul pe care îl observa în locul reflexiei sale era nimeni altul decât…

Enoch!?! exclamă Alex temător.

Era copleşit. Nu-şi putea explica de ce se uita într-o oglindă şi îl vedea pe cel pe care îl cunoştea drept Enoch în locul său. Avea părul alb şi expresia feţei ştearsă. Ochii păreau apăsaţi de o greutate sufletească, fiind animaţi doar de lacrimile ce i se formau acum, necontrolate. Deşi, în realitate, momentul în care sfera argintie plană deasupra sa trecu foarte repede, Alex era atât de captivat încât secundele se transformaseră în ore. Timpul liniar, formase parcă o buclă în care Alex era prins. Era atras de frumuseţea simplă a sferei într-un mod pe care nu avea să şi-l explice niciodată. Îi fu de ajuns doar să clipească, iar sfera dispăru. Dintr-odată îl cuprinse un sentiment de linişte iar acum se simţea confortabil în acest mediu străin de el. Simţea la un anumit nivel că aparţine acestei lumi ciudate.

Urme grăbite de paşi se auziră în spatele său, iar Alex se întoarse brusc răsucindu-şi trunchiul şi capul. Nu mică îi fu uimirea când zări creaturile care la rândul lor îl priveau temătoare. Erau vreo şapte la număr, iar din spatele copacilor se ivea câte o pereche de ochi timidă. Micuţele făpturi de aproximativ un metru înălţime – aşa cum estimă Alex – se apropiau de el cu paşi mărunţi. Aveau o constituţie fizică ce se asemăna cu cea a oamenilor, însă corpurile lor erau extrem de firave, încât lăsau impresia că o briză mai

puternică de vânt îi putea dărâma cu uşurinţă din picioare. Pielea era rozalie, asemeni nou-născuţilor. Aveau un nas micuţ. Urechile păreau a nu fi dezvoltate în totalitate, lobul fiind semnificativ mai mic decât cel al oamenilor. Ochii erau mari, migdalaţi, total disproporţionaţi în comparaţie cu restul trupului. Atunci când unul dintre aceştia se apropie şi încercă să-l atingă, Alex observă un alt lucru ciudat. Mâinile lor dispuneau de doar trei degete.

Alex făcu un pas în spate. Omuleţii se apropiau uşor. Trupul lor era acoperit cu ceea ce păreau a fi zdrenţe. Erau asemănătoare cu robele care aduceau aminte de îmbrăcămintea vechilor romani.

Ce eşti tu? întrebă unul dintre ei.

Alex rămase surprins. Din această întrebare îşi dădu seama că el este cel străin în acel loc ciudat. Se întreba oare cine este mai surprins, el sau ei? făcu încă un pas în spate. Din pădure apăreau tot mai mulţi dintre ei, mânaţi de curiozitate. Nu ştia care le este intenţia, aşa că apucă o creangă de jos şi începu să o agite de la stânga la dreapta, în speranţa că se va putea proteja în cazul unui atac din partea omuleţilor.

— Nu vă apropiaţi! urlă Alex.

Unul dintre ei preluă iniţiativa şi le făcu celorlalţi un semn să păstreze distanţa, apoi numai el se apropie de Alex şi ducându-şi mâna la piept, se prezentă:

— Eu sunt Hetos! Noi suntem totomi, iar asta este casa noastră, spuse el arătând cu braţul copacii din jurul său.

— Totomi?! exclamă Alex mirat.

— Totomi, da, totomi sări omuleţul entuziasmat; fericit că Alex îl putea înţelege, aşa ne numim noi, iar sfera pe care

ai văzut-o mai devreme este trimisă aici de către danunna să ne găsească, exclamă Hetos într-un rezumat.

„Nu se poate aşa ceva" gândi Alex, „trezeşte-te". Se consola cu gândul că acesta nu este decât un vis. Ştia de danunna de la Enoch, iar acum când aflase ştirea de la televizor despre cazul de sinucidere din centrul oraşului, era convins că visa ca urmare a conversaţie cu Enoch.

— Danunna zici, hă! făcu Alex zâmbind. Ei bine, eu sunt un Om! Sunt de pe planeta Terra sau Pământ aşa cum o mai numim noi.

Semnele de mirare şi groază apărură pe feţele micuţilor. „Pământ" era cuvântul care traversa acum întreaga pădure purtat la nivel de şoaptă printre toate acele mici creaturi curioase. Niciunul nu fusese acolo, dar cu toţii cunoşteau poveşti spuse de Bătrâni cu privire la acest loc.

— Cum ai păcălit sfera?

— Am păcălit-o? Ce vrei să spui cu asta?

— Sfera aia mare care stătea deasupra ta. Nu poţi scăpa cu viaţă în urma unei întâlniri cu ea, asta numai dacă eşti danunna. Ceea ce tu cu siguranţă nu eşti. L-ai păcălit. A crezut că eşti unul dintre ei. Dar cum ai făcut asta?

Alex se dezmetici. Era relaxat până în momentul în care acest omuleţ care se numea pe sine Hetos îi spusese că practic fusese la doar un pas de moarte, aşa că acum strânse tare bâta pe care o ţinea drept armă şi o duse până lângă corp.

— Ce vrei să spui cu „nu puteam scăpa cu viaţă"?

Hetos le făcu semn celorlalţi să se apropie. Îl luă pe unul dintre ei lângă el:

— Tatăl său a fost prins de sferă acum doi ani. Mai luă

pe cineva:

— Fratele ei a dispărut de două zile.

Hetos continuă cu încă două exemple, iar apoi îl prinse pe Alex de mână:

— Ajută-ne, te rog! Spune-ne secretul tău!

— Îmi pare rău, dar nu ştiu nici eu ce s-a întâmplat mai devreme. Nu am niciun secret, cu atât mai puţin, nu sunt un salvator. Bila aia mare, pur şi simplu, m-a confundat cu altcineva. Nu ştiu de ce, dar acum după ce te-am ascultat, mă bucur că nu mi s-a întâmplat nimic.

— Te-a luat drept un danunna, strigară omuleţii.

— Foarte puţin probabil, spuse Alex, dar apoi se opri din vorbit. „Ăsta este doar un Vis, la naiba! Omuleţi roz…"

— SE ÎNTOARCEEE! răsună un ţipăt disperat.

Cât ai clipi, omuleţii fugiră în toate părţile doar pentru a prinde un loc la adăpost. Alex rămase singur câtă vreme grifonul se întoarse. Acesta îşi desfăcu aripile şi plană deasupra sa. Îl ridică de la pământ prinzându-l cu ajutorul ghearelor sale. Simţi o durere suportabilă atunci când ghearele ascuţite îi cuprinseră umerii aşa că închise ochii şi strânse din dinţi. În momentul când fiara îl strânse cu putere, intensitatea durerii crescu la cote uriaşe iar Alex urlă atât cât îl ţineau plămânii…

13

ALEX SE TREZI ţipând, iar Rachel sări ca arsă. Era transpirat, roşu la faţă, cu venele umflate iar inima îi bătea cu o aşa putere încât Rachel o putea auzi fără aş lipi capul de pieptul său. Tremura tot.

— Iubitule, ce s-a întâmplat? Liniştește-te! îl îndemnă Rachel în timp ce îi prinse capul în mâini şi îl sărută pe frunte, în momentul în care îi cuprinse umerii pentru un masaj, Alex urlă iarăşi străpuns de o durere cumplită.

— Nu mă atinge, ţipă el.

Îşi aruncă tricoul. Câte trei vânătăi de mărimea cireşelor se puteau observa pe fiecare parte a corpului, iar pe spate alte două vânătăi distribuite una în stânga iar alta în dreapta, cam de aceeaşi mărime. Alex le atinse uşor:

— Nu este posibil, se alarmă el.

Nu-i venea să creadă. Se gândea dacă ceea ce i se întâmplase fusese ceva mai mult decât un vis, dar îi era foarte greu să accepte acest gând. Rachel rămase uimită. Primul lucru care îi trecu prin cap era acela de a-şi verifica mâinile, ceea ce şi făcu. Singurul lucru logic care îi venea în minte acum era acela că numai ea putea face aşa ceva, iar asta o îngrozea.

— Dumnezeule, eu am…

Alex îi simţi îngrijorarea şi încercă să o consoleze.

— Iubito, nu este vina ta. M-aş fi bucurat să fie atât de simplu, însă… Rachel se arătă surprinsă:

— Ştii ce le-a provocat?

Alex rămase tăcut. Privea în gol. Nu ştia ce să creadă. Nimic nu avea sens. Ceasul de pe noptieră arăta ora 6: 34, iar afară se luminase, semn că furtuna năprasnică ce lovise oraşul în urmă cu doar câteva ore trecuse. Se ridică şi trase draperiile.

— Iubito, faci te rog cafeaua? am să-ţi povestesc apoi ce cred că s-a întâmplat. Rachel se ridică şi ea privind pe geam, iar apoi porni către bucătărie.

Rămas singur în cameră, Alex îşi examină vânătăile în oglindă. „Imposibil” gândi el „poate mi le-a făcut Rachel. Sau poate mi le-am făcut singur… oare este posibil aşa ceva?… grifoni?… ce se întâmplă cu mine?” întrebările şi nedumerirea îi continuară pe tot parcursul dimineţii. După ce-şi făcu rapid toaleta de dimineaţă, inclusiv un duş cu apă rece, Alex se lăsă ghidat de mirosul plăcut al cafelei până în bucătărie, unde se aşeză la masă lângă Rachel. Era tăcută. Îşi ţinea cana de cafea la nivelul buzelor, fără să bea însă şi reflecta cel mai probabil asupra a ceea ce se întâmplase mai devreme.

Alex o atinse uşor pe umăr:

— Hei! Eşti bine?

Rachel se dezmetici, scuturându-şi capul. Îl fixă pe Alex cu privirea şi dădu de înţeles că până acum nici nu observase că acesta se aşezase lângă ea.

Da, sunt bine răspunse ea pe un ton scăzut, dar mă gândeam dacă nu cumva eu sunt cea care a făcut acele urme pe corpul tău.

— Nu vorbi prostii. Ştii bine că asta nu este adevărat.

— Iar ai avut un vis ciudat, nu-i aşa?

Tocmai asta este…

Alex făcu o scurtă pauză, după care reluă:

— Ştii bine că nu este prima dată când mi se întâmplă. Dar de câteva seri, acestea sunt din ce în ce mai reale. Aş putea să jur că eu chiar sunt acolo în acel mediu străin mie. Partea ciudată este că aseară simţeam că aparţin locului acela.

Rachel sorbi uşor din ceaşca de cafea şi observă cum lui Alex îi tremura mâna în timp ce revenea asupra amintirilor

din visul său.

— Mai important decât orice, iubitule, este să-ţi aminteşti că indiferent ce s-a întâmplat acolo, acela nu-i nimic altceva decât un vis.

Alex schiţă un zâmbet larg:

— Şi lumea mă crede pe mine psihologul familiei, spuse el ironic.

— Haide! Nu fi nesimţit, încerc doar să te ajut. Lăsând gluma la o parte, treaba este destul de serioasă, având în vedere semnele de pe corpul tău. Poate le-am făcut eu în somn, dar mai grav ar fi dacă te-ai fi rănit singur.

— Ai dreptate, nu prea este de glumit. Ceea ce mă macină pe mine cu adevărat este momentul în care aceste vise nebune au început să-mi bântuie nopţile.

— Crezi că au vreo legătură cu pacientul tău, Enoch?

— Oricât ar părea de ciudat, ar fi greşit să nu iau asta în considerare. El este cel care mi-a vorbit despre danunna, iar aseară nişte omuleţi roz îmi spuneau că sunt vânaţi şi omorâţi de către aceşti danunna. Extrem de ciudat, trebuie să recunosc. Dar foarte real.

Rachel se arăta surprinsă. Alex începuse să vorbească despre omuleţi roz. În mod normal asta ar fi amuzat-o, dar văzând cât de serios este în aceste momente, îngrijorarea îi sporea.

— Omuleţi roz?

— Ah, ştiu cât trebuie să sune de ciudat. Nu erau tocmai roz ci aproximativ, se grăbi Alex să aducă puţină lumină. Dacă eram în locul tău, mă prăpădeam de râs sau bănuiam că faci mişto de mine. Dar, iubito, trebuie să mă crezi, insistă Alex. Doamne, am început să vorbesc exact ca Enoch. Ştii ce

este extrem de ciudat? aseară am visat o sferă argintie care plina deasupra mea, iar pe măsură ce se apropia de mine, începeam să disting o siluetă. În mod normal, reflexia oferită de luciul sferei ar fi trebuit să fie a mea, dar în schimb…

— În schimb, ce? Ce ai văzut acolo?

Alex se ridică, aşezând cana de cafea pe colţul mesei. O lovi din greşeală cu coapsa, iar din cădere, întinse mâna să o prindă. Cafeaua fierbinte se vărsă pe mâna lui, dar acesta nu avu nicio reacţie. Nu simţi nimic.

— Dumnezeule… te doare? sări Rachel.

Se uita la mână. Nu simţea nimic. O prinse, dar era rece. Părea că lichidul fiert nici măcar nu-l atinsese. Pielea nu se roşise. Nimic.

— Cum este posibil? întrebă Rachel uimită.

Dacă mai devreme Alex contesta posibilitatea apariţiei vânătăilor de pe umerii săi în urma celor întâmplate în timpul visului, acum, după această scenă, ajunsese oarecum să conteste realitatea aceasta. Părea la nivelul subconştientului său, mai improbabilă faţă de cea din vis, locul de care cu doar câteva ore mai devreme se simţea atras, parte din acea realitate.

— Cred că am tras mâna repede, replică Alex timid. Nici el nu era prea convins de explicaţie. Sunt bine. Am avut noroc. Asta este, am avut un mare noroc. Dar lasă asta, făcu el, trebuie să mă întâlnesc cu Enoch. Sper că este bine şi sănătos. Ar fi un şoc incredibil dacă aş afla că el este cel pe care l-am văzut aseară la ştiri.

— Sunt convinsă că este bine, îl încurajă Rachel. Nu a păţit nimic, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. La ce oră vă întâlniţi?

Alex îşi verifică ceasul de la mână. Display-ul analogic indica ora 7:30.

— La ora 8. Ar fi mai bine să mă grăbesc. Trebuie neapărat să vorbesc cu Enoch.

Cei doi îşi luară la revedere iar Alex dispăru pe hol cu paşi grăbiţi. Rachel închise uşa şi se lipi cu spatele de ea. Îşi puse mâinile la faţă şi alunecă uşor cu spatele pe uşă până în momentul în care atinse podeaua cu şezutul. Era neliniştită. Cu doar o seară înainte, avusese o întâlnire cel puţin bizară, iar acum era pusă în situaţia de a-şi urma instinctul. Trebuia să dea un telefon, sau poate că nu. Nu ştia ce avea să urmeze. Ajunsese să-l iubească pe Alex enorm, iar acum nu ştia dacă ceea ce va urma să facă avea să-l ajute sau nu. Se ridică şi se plimbă nervoasă de colo-colo, agitându-se cu telefonul în mână şi gesticulând. Îşi aminti de vânătăile de pe corpul lui Alex, iar asta o convinse. Alergă la garderobă, smuci rapid haina de pe umeraş şi scotoci prin buzunare până în momentul în care scoase o bucată de hârtie şifonată cu un număr de telefon scris pe ea.

— Sper că nu greşesc, rosti ca pentru ea, iar apoi formă numărul pe telefonul ei mobil şi apăsă tasta „APELEAZĂ”. Aşteptă tonul de apel în timp ce nervii săi se întindeau mai mult decât credea că este cu putinţă. Într-un final, o voce răguşită răsună la celălalt capăt:

— *Acum mă crezi?*

14

ALEX AJUNSE LA BIROU în cincisprezece minute cu un taxi. Îl grăbise pe şofer, căci dorea să-l întâlnească pe Enoch

cât mai repede cu putinţă. Pentru o clipă se gândise chiar să aştepte în faţa clădirii pentru ca mai apoi să se răzgândească. Nu putea face asta din nenumărate motive, în mare parte, profesionale. Faptul că Helen Grey, administratoarea, păzea cu stăruinţă intrarea în clădire asemeni unui câine de pază credincios, era un motiv în plus ca el să evite această situaţie. Era aproape ora 8, iar cât aerisea puţin încăperea, timpul avea să se scurgă pe nesimţite. Cel puţin, asta spera. După ce îi plăti şoferului cursa, dădu să intre, dar fu oprit pe loc de un strigăt feminin autoritar:

— Domnule Winters. Trebuie să recunosc, astăzi nu am verificat dacă aţi înapoiat planta dar dacă aş face-o, nu aş avea o surpriză neplăcută, aşa-i?

Alex se opri şi îşi puse geanta pe umăr. Un strop de sudoare i se formă pe frunte în timp ce faţa sa prinse o culoare roşiatică. Cureaua pusese presiune pe umăr şi simţi o durere cumplită care îi traversă întreg corpul. Cu greu se abţinu să nu strige cât putea de tare sau să-i scape vreo înjurătură. Scoase un sunet înfundat şi o privi pe Helen:

— Nu acum, vă rog! Nu acum! o expedie el repede în timp ce dădu buzna în fugă pe uşă, încercând să ajungă cât mai repede în birou. Se gândea că o compresă cu apă rece i-ar prinde bine. Durerea era una intensă, iar ultimul lucru pe care dorea să îl audă acum erau văicărelile unei babe cu privire la o nenorocită de plantă.

— Dacă nu aş şti mai bine, aş zice că fugiţi de mine, domnule Winters! striga Helen în timp ce încerca să ţină pasul cu Alex pe scările clădirii.

Se opri pe coridor, în locul în care ar fi preferat acum să găsească o plantă, dar în loc de asta, nimic. Se înfurie şi

bombăni ceva ca pentru ea, iar în momentul în care se porni să meargă către biroul lui Alex, din partea aceea se auzeau diferite zgomote care o speriară. Părea a fi o bătaie în toată regula, aşa că se apropie temătoare:

— Domnule Winters?! Sunteţi bine?

Cum ajunse în faţa biroului, Alex observă că uşa era spartă, îşi micşoră paşii, iar apoi, cu grijă, foarte încet păşi în încăpere dorind să descopere sursa unor sunete. Părea că cineva răsfoia notiţele sale. Aruncă o privire rapidă, iar biroul păru întors pe dos. Cineva investise un efort considerabil în distrugerea acestuia. Se îmbărbătă, trase adânc aer, îşi umflă pieptul şi dădu buzna în birou peste intrus. Individul purta un pardesiu asemănător cu cel al lui Enoch, iar capul îi era acoperit de o pălărie neagră care amintea de gangsterii anilor ’30. Avea la vreo doi metri înălţime, lucru care îl sperie pe Alex. „N-a fost o idee prea bună”, gândi el în timp ce încerca să iasă fără zgomot, cu intenţia de a alerta autorităţile. Era totuşi prea târziu, căci individul se întoarse şi se năpusti asupra sa. Îşi aruncă braţul într-o directă de dreapta năprasnică, dar Alex se aplecă abil şi reuşi să evite lovitura, ba chiar mai mult de atât, îl lovi puternic în bărbie. Îi simţi maxilarul trosnind sub violenţa loviturii. Intrusul scăpă un urlet scurt de durere, după care îngenunche în faţa lui. Se ridică după numai câteva secunde, îl împinse pe Alex şi ţâşni pe uşă alergând cât îl ţineau picioarele. Pe hol, dădu de Helen Grey, pe care o împinse la perete, iar apoi dispăru pe scări.

— Doamnă Grey, alertaţi autorităţile! Omul ăla… Să-l prindă cineva, urlă Alex în timp ce alerga pe hol în urmărirea necunoscutului. Se opri însă la scări gândindu-se că poate

dacă l-ar prinde din urmă, nu va mai fi atât de norocos. Până la urmă, el nu fusese implicat niciodată într-o luptă, iar necunoscutul părea destul de fioros.

Helen se sperie atât de tare încât stătea acum, albă la faţă, încremenită cu spatele lipit de zid. Avea ochii închişi şi mâinile împreunate aduse la bărbie lăsând impresia că se roagă.

Alex îşi scoase telefonul mobil şi apelă numărul unic de urgenţă. Îşi lăsă datele şi povesti cu frenezie cele întâmplate. Se bâlbâia şi nu-şi mai găsea cuvintele din cauza şocului. După ce dispecera îl rugă să se calmeze, îl asigură că va detaşa un echipaj de poliţie la faţa locului, împreună cu o ambulanţă pentru orice eventualitate.

— Cât mai repede cu putinţă vă rog! încheie Alex conversaţia, îndreptându-se apoi spre birou.

Intră cu o oarecare reţinere, totul în jurul său fiind distrus. Biroul era răsturnat pe-o parte, iar trei dintre cele patru sertare erau sparte. Documentele erau împrăştiate peste tot, unele foi rupte, altele mototolite. Era un haos total, iar daunele păreau la o primă vedere, ireparabile. Alex încercă să-şi facă o idee despre ce anume căuta individul, ce îl motiva pentru un asemenea gest, dar îi era destul de greu, căci până la urmă nu avea aici nimic de valoare, iar notiţele despre pacienţii săi nu erau tocmai din acelea încadrate la categoria top secret. Cu toate acestea, încercă să fie cât mai precaut cu putinţă şi să lase totul intact pentru o anchetă mai minuţioasă din partea detectivilor. Ultimul lucru pe care îl dorea ar fi fost să deranjeze cumva locul, îngreunându-le munca experţilor. Se retrase uşor, iar acum încerca să se concentreze pe omul pe care îl confruntase. „Semăna izbitor

de mult cu Enoch!” gândi el în timp ce-şi forma imaginea acestuia în minte. Într-adevăr, atât constituţia fizică dar şi îmbrăcămintea purtată de individ aveau o asemănare izbitoare cu persoana lui Enoch. Cu toate acestea, putea afirma fără teamă de greşeală faptul că nu erau una şi aceeaşi persoană. Individul acesta, spre deosebire de Enoch, avea o construcţie facială aparte, oarecum scheletonică, cu pomeţi proeminenţi, o gură mare, nas subţire şi alungit iar ochii de un albastru şters, adânciţi în orbite, îşi aminti faptul că individul purta mănuşi, aşadar speranţa într-o depistare a acestuia pe baza amprentelor era aproape nulă. Singurul lucru care ar fi putut ajuta la îndrumarea pistei pe o anumită direcţie era găsirea documentelor care lipseau, iar asta bineînţeles în cazul în care lipsea ceva, dacă individul apucase să-şi îndeplinească sarcina până în clipa în care Alex îl întrerupsese.

15

POLIŢIŞTII DETAŞAŢI LA faţa locului îi confirmară temerile. Nimeni nu-l văzuse pe individ intrând în clădire. Se pare că portarul nu se prezentase în această dimineaţă la serviciu, acesta fiind şi motivul pentru care Helen Grey aştepta în faţa clădirii.

Dan Zebrowski, detectivul care se ocupa de acest caz, îl trase pe Alex de-o parte:

— Uite ce e doctore, o să fiu sincer cu tine.

— Nici nu aştept altceva din partea dumneavoastră, se hazardă Alex puţin temător, încercând să-şi dea seama ce vrea să spună detectivul în continuare. Nu prezenta deloc

încredere, căci avea un aspect neîngrijit, iar în respiraţia sa, în ciuda faptului că era abia ora nouă dimineaţa, se simţea un miros respingător de whisky şi de ţigări.

— Nu va fi deloc o anchetă uşoară, spuse detectivul. Trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări să-i facem profilul infractorului, continuă acesta în timp ce duse mâna la buzunarul din spate şi scoase un carneţel mototolit.

— Sigur, sări Alex, orice vă poate ajuta.

— Începeţi prin a-mi spune dacă aveţi vreo idee despre cine ar putea fi acest om. Vreun pacient revoltat, poate…

Alex îl privi în continuare neîncrezător. Îşi duse mâinile la cap şi se strădui cu putere să-şi limpezească mintea. Nu se putea gândi la nimeni mânat de vreun motiv pentru o asemenea faptă, dar cu toate acestea, asemănarea înfăţişării individului cu cea a lui Enoch era cel puţin bizară. Acum că se gândea mai bine, realiza că la un anumit nivel, viaţa sa se condimentase puţin după ce îl cunoscuse pe Enoch. Această spargere sau ce o fi reprezentat ea, putea foarte bine să aibă legătură cu el. Nu-şi dădea seama cum se putea una ca asta, dar din acest moment era bănuiala pe care se decise să meargă, însă singur, căci nu dorea să amestece poliţia, oferindu-le numele lui Enoch O'Donnel; cel puţin nu până nu cerceta el personal mai înainte, cu atât mai mult cu cât, deocamdată nici măcar nu era sigur că Enoch mai este în viaţă, datorită reportajului din seara precedentă.

— Deci, vă gândiţi la cineva anume? îl repezi detectivul.

— Nu! răspunse Alex ferm. Nu văd de ce vreunul din pacienţii mei ar face asta.

— Păiii… lungi detectivul cuvântul cu un zâmbet tâmp pe faţă, nu cred că le trebuie neapărat motive serioase,

având în vedere problemele lor.

„Nu eşti decât un bufon” gândi Alex după care, deşi indignat, replică politicos:

— Totuşi, haideţi să nu-i judecăm. Răspunsul meu este în continuare „nu”. Nu mă pot gândi la nimeni sau la vreun motiv pentru care cineva ar fi făcut asta.

Zebrowski îşi notă ceva pe carneţel, după care aruncă o privire curioasă către piciorul drept al lui Alex pe care acesta îl mişca rapid în mod inconştient.

— Un tic nervos pe bază de stres, se grăbi Alex să explice.

— Este o situaţie tensionată, îl compătimi detectivul. În legătură cu biroul, îşi continuă acesta chestionarul, aveaţi ceva de valoare în el?

— Vă referiţi la bani? întrebă Alex. Zebrowski clătină din cap aprobând.

— Nu, nici vorbă! În afară de mobilier, nimic altceva. Laptopul îl ţin tot timpul după mine. Mă gândesc că acesta ar fi singurul obiect care ar merita cât de cât efortul.

— Nu aţi observat nimic să lipsească? Dosarul vreunui pacient, poate?

— Nu am avut timp să verific până aţi ajuns dumneavoastră. Cu atât mai mult cu cât am decis să nu compromit cumva locul spargerii. Nu doream să împiedic ancheta în vreun fel, aşa că totul este exact aşa cum l-a lăsat intrusul. Distrus.

— V-am spus că o să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Winters, şi am de gând să mă ţin de această promisiune, iar pentru asta, trebuie să vă avertizez: o descoperire a infractorului pe baza amprentelor va fi

aproape imposibilă dată fiind multitudinea acestora descoperite.

— Apreciez sinceritatea, răspunse Alex sec. Ştia că intrusul purtase mănuşi de piele, dar dintr-un anume motiv, ezită să menţioneze acest lucru. Existau foarte multe întrebări care-i hoinăreau nestingherite prin minte în acest moment şi foarte puţine răspunsuri. Nu putea crede cât de multe lucruri ciudate se întâmplaseră în doar câteva săptămâni. Era tulburat.

Zebrowski observă şi el acest lucru din privirea sa pierdută, aşa că nu mai insistă cu întrebările, pregătindu-se de retragere:

— Domnule Winters, noi am terminat aici deocamdată, spuse el, făcând un semn cu mâna celorlalţi doi ofiţeri din biroul lui Alex să strângă echipamentul. Am preluat toate probele necesare derulării unei anchete şi vă promit că vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a-l prinde pe acest om. Apoi, întinzându-i cartea de vizită, reluă: în cazul în care vă mai amintiţi vreun detaliu sau orice altceva care consideraţi că ne poate ajuta, vă rog, da-ţi-mi un telefon!

— Cu siguranţă! se dezmetici Alex, aşa voi face!

16

CU TOATE CĂ BIROUL SĂU era distrus, acesta era aproape ultimul lucru care îl neliniştea pe Alex în acest moment. De câteva săptămâni avea nişte vise bizare care nu-i dădeau linişte; noaptea trecută, visul său spărsese cu mult bariera bizarului în momentul în care se trezise, iar pe corpul său existau urme care puneau serios la îndoială faptul

că acela fusese doar un vis şi nimic mai mult; în aceeaşi dimineaţă, cafeaua fiartă care îi căzuse pe mână se simţi ca o furnicătură; cu doar o oră mai devreme, descoperi faptul că ar fi putut urma uşor o carieră în lupte, cu toate că nu mai fusese niciodată partizanul unei bătăi, se eschivase şi aruncase o directă năucitoare de care nu s-ar fi crezut niciodată capabil, iar cu toate acestea, se simţea de parcă se antrenase în această artă de-o viaţă; iar în bănuiala sa că Enoch era mort prindea din ce în cel mai mult contur pe măsură ce timpul trecuse, iar acesta nu apărea pentru şedinţa programată.

Se aşeză pe fotoliu şi contemplă asupra dezastrului ce se abătuse asupra biroului său. Pe măsură ce analiza locul, realiză faptul că intrusul căuta cu siguranţă fişa unui pacient. Fotoliul şi canapeaua erau exact la locul lor, ne deranjate, în timp ce biblioteca era făcută vraişte, iar sertarele biroului, mai precis, trei dintre acestea, fuseseră sparte.

„Să fie acesta motivul?"

Analizând biroul, făcu o presupunere logică: ori individul nu mai avusese timp să-l cerceteze şi pe cel de-al patrulea, fiind surprins de apariţia sa, ori găsise ceea ce căuta într-unul dintre celelalte trei sertare.

Îşi petrecu următoarele două ore ordonând fişele pacienţilor săi şi completând atent fiecare dosar în parte. În ciuda faptului că multe dintre acestea erau mototolite, unele chiar rupte, reuşi într-un final să completeze seria fişelor, lăsând pentru final dosarul lui Enoch O'Donnel. Bănuia încă de la început că acesta ar fi fost motivul spargerii. Se simţi uşurat pe de-o parte, iar la polul opus simţea o neliniște supărătoare când se pregătea să deschidă dosarul pentru a-

şi confirma bănuiala.

„Lipsesc trei fişe”. Faţa sa prinsese o culoare palidă iar ochii îi lăcrimară”. Nu se poate aşa ceva. De ce? Cine naiba eşti tu?”

Se decise să nu anunţe descoperirea sa celor de la poliţie. Toată această problemă căpătase o formă personală, iar Alex dorea să îl confrunte direct pe Enoch. Dacă din dosarul său lipseau primele trei pagini, asta însemna că cel ce devastase biroul în căutarea acestei fişe deţinea acum datele personale ale lui Enoch. Îşi luă laptopul din servietă. Aici păstra într-o formă digitală toate datele pacienţilor săi. În dreptul domnului Enoch O’Donnel nu exista un număr de telefon ci numai o adresă pe care Alex şi-o notă pe carneţel. Dorea să-i facă o vizită, dar se decise că nu ar fi indicat să meargă singur, ci numai însoţit. Nu ştia ce avea să se întâmple aşa că îl apelă pe Tom, mizând pe curiozitatea acestuia. Nu îl minţi cu privire la scopul vizitei pregătite lui Enoch, dar nici nu-i împărtăşi acestuia tot adevărul, nedorind să-l tulbure, iar mai apoi, era foarte probabil ca Tom să încerce să-l convingă să apeleze autorităţile.

17

DUPĂ CE DISCUTĂ CU Tom, acesta îi promise că în aproximativ o jumătate de oră va fi acolo. Aşa cum plănuise deja la telefon, Alex omisese câteva detalii cu privire la drumul pe care aveau să-l facă şi încă nu era sigur dacă avea să-i împărtăşească tot adevărul în curând. Câtă vreme trebuia să aştepte sosirea lui Tom, Alex încercă să o contacteze pe Rachel.

„Nu trebuie să o îngrijorez”.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunar. Mâna îi tremura, în timp ce o stare de ameţeală îl făcu să piardă pentru o clipă noţiunea spaţiului. Se clătină pe picioare pe punctul de a se prăbuşi la podea, dar se rezemă cu mâna în fotoliu, reuşind să-şi păstreze echilibrul. Scăpă telefonul din mână iar privirea sa deveni înceţoşată. Toate obiectele din jurul său dansau într-un ritm alert în faţa privirii sale încât le percepea într-un mod distorsionat. Se lăsă în genunchi şi îşi adânci bărbia în piept ducându-şi mâinile la ceafă, iar apoi un ţiuit asurzitor îi împinse capul într-o explozie de durere. Ochii îi lăcrimară incontrolabil pentru ca mai apoi… linişte. Durerea, sunetul, totul dispăruse. Se ridică în picioare nedumerit. „Ce a fost asta?”

Vocea speriată a lui Tom răsună de pe hol:

— Alex!? Eşti bine? Ce Doamne iartă-mă s-a întâmplat aici? întrebă acesta temător în momentul în care zări uşa bruscată. Pe podea încă se mai vedeau aşchii de lemn.

— Sunt bine, răspunse Alex în timp ce se ridică rapid în picioare. Îşi scutură genunchii, iar când Tom îl întrebă ce căuta pe jos, se eschivă abil, motivând faptul că încă încerca să adune fişele pacienţilor. Îşi dădu însă seama că acum nu-i mai putea ascunde adevărul şi urmă indignat: trebuia să mă aştepţi afară!

Tom se revoltă:

— Vrei să spui că urma să-mi ascunzi asta? Şi în plus, am aşteptat cincisprezece minute în maşină. Te-am sunat şi nimic. Nu puteam rămâne acolo. Ce naiba se întâmplă cu tine?

— „M-ai sunat?”. Alex se aplecă după telefon. Pe

display-ul acestuia erau indicate două apeluri pierdute: Tom Barkley.

— Spune-mi, eşti bine? se hazardă Tom.

— Sunt bine, răspunse Alex.

— Ce s-a întâmplat aici? Este un dezastru total. Ai anunţat poliţia?

Alex se lăsă uşor în fotoliu. „A trecut o oră!". Nu ştia ce să mai înţeleagă de parcă nimic nu mai avea sens. Timpul trecuse rapid pe lângă el. Durerea fusese pentru el de scurtă durată, dar în realitate trecuse mai bine de o oră din momentul în care acuzase acea stare de ameţeală.

— Cineva mi-a spart biroul în această dimineaţă, replică cu privirea pierdută.

Poliţia a fost deja aici şi se ocupă de caz. Sunt bine. Totul este bine.

— Dumnezeule! De ce ar face cineva una ca asta? Alex ridică pasiv din umeri.

— Ai vorbit cu Rachel?

— Nu, sări Alex, se va speria. Nu îi pot spune asta prin telefon. Tom se aşeză lângă el şi după o pauză scurtă, răspunse calm:

— Sigur. Ai dreptate.

Alex se ridică şi îi ceru lui Tom să facă acelaşi lucru:

— Trebuie să mergem!

— Unde mergem? întrebă Tom nedumerit.

— Acasă… acasă la Enoch O'Donnel!

Tom îl urmă pe hol încercând să ţină pasul:

— Mai este ceva ce ar trebui să ştiu?

— Am să-ţi povestesc pe drum, dar trebuie să ne grăbim.

Părăsiră clădirea, iar Tom îl direcţionă pe Alex către automobil. Ajunsese aici cu maşina personală, un Lincoln din 89 de culoare albă. O briză uşoară de aer adia, mângâind blând frunzele copacilor. Cerul era senin, în contrast cu furtuna din fiinţa lui Alex înăuntrul căruia, în aceste momente domneau haosul şi nesiguranţa. Tom demară şi coti pe 29. Traficul era infernal la această oră în centrul oraşului, iar autostrada părea cea mai bună variantă. Adresa lui Enoch era undeva la periferia oraşului, ceea ce însemna un drum de circa o jumătate de oră. Alex se făcuse comod în scaunul confortabil al Lincolnului, admirând cerul printre zgârie-norii oraşului. Tom opri însă radioul îndată ce ajunseră pe autostradă şi rupse tăcerea:

— Deci? făcu Tom, spune-mi, de ce mergem la Enoch acasă? Alex deschise geamul. Simţea nevoia de aer:

— A întârziat astăzi la şedinţă, răspunse el sec.

— Numai pentru asta? se revoltă Tom.

— Este mai mult de atât. Aseară am urmărit un reportaj. O persoană s-a sinucis la intersecţia dintre 23 şi 51.

— Şi crezi… se arătă Tom surprins. Dumnezeule, ieri a plecat foarte grăbit de la cofetărie şi vorbea total aiurea. Cu toate astea, n-aş fi crezut că…

— Este ceva ciudat la el, continuă Alex. Omul ăsta, cred că este cava mai mult despre el decât ceea ce lasă să se vadă.

Tom rămase tăcut.

— Următoarea stradă la dreapta, indică Alex. La numărul 78, acolo ar trebui să locuiască. Să sperăm că adresa este cea corectă.

18

TOM OPRI MAŞINA În dreptul casei cu numărul 78. Pe căsuţa poştală din dreptul acesteia era inscripţionat numele „O'DONNEL" aşa că o mare parte din temerea lui Alex cum că ar fi existat posibilitatea ca adresa să nu fie cea corectă, dispăru. Gazonul din faţă era foarte bine îngrijit iar stropii de apă de pe iarbă încă străluceau în razele soarelui, semn că cineva tocmai se îngrijise de bunăstarea acestuia. Alex îi atrase atenţia lui Tom vizavi de acest lucru:

— Doar ce a terminat de udat gazonul. Este acasă.

Tom nu se arătă prea încrezător de explicaţie, gândind că asta nu ar fi însemnat neapărat faptul că Enoch este acasă. După el, oricare alt membru al familiei, sau poate un apropiat al lui ar fi putut porni stropitorile. Alex observă acest lucru din expresia lui Tom şi explică:

— Comportamentul domnului O'Donnel sugera faptul că este un tip solitar şi foarte ordonat, meticulos.

Chiar şi aşa, nu ne putem convinge decât după ce acea uşă se va deschide, replică Tom.

Cei doi coborâră din maşină şi se îndreptară cu paşi mărunţi şi timizi către intrare. Casa avea fundaţie puternică, din cărămizi şi ridicată un etaj în totalitate din lemn vopsit în alb cu un acoperiş cărămiziu. Avea ferestre mari, cu rame de culoarea soarelui la apus. Florile albastre răsărite în ghivecele de pe pervaz din dreptul celor patru ferestre dinspre stradă, ofereau casei un aer primitor.

Alex urcă prima treaptă a scărilor iar lemnul scârţâi uşor sub greutatea pasului său. Tom îl urmă îndeaproape şi

amândoi se opriră pentru o clipă în faţa uşii din lemn prevăzută pe mijloc cu un geam multicolor asemănător vitraliilor catedralelor. Se priviră unul pe altul pentru o clipă iar apoi, Tom îi făcu un semn din cap îndemnându-l să apese butonul argintiu al soneriei din dreapta uşii. „Deschide-mi te rog!" înghiţi în sec, îşi luă inima în dinţi şi apăsă. Ecoul ascuţit al soneriei răsună puternic de partea cealaltă a uşii.

Nimic.

Determinat, mai apăsă o dată, de data aceasta mai lung. Acelaşi ţiuit puternic, dar acum, urmat de un răspuns:

— Imediat!

„Poate că ai dreptate, este meticulos, dar se pare că nu este atât de solitar" gândi Tom la auzul vocii feminine. În acelaşi timp, faţa lui Alex prinse o culoare palidă şi un gol i se formă în stomac. „Nu se poate. Cine este?" Deveni agitat iar suspansul era unul groaznic.

— Cine este acolo? întrebă femeia. Sunetul paşilor săi se auzeau apropiindu-se de uşă.

— Alex Winters. Sunt psiholog… în legătură cu domnul O'Donnel.

— Cu cine?

Uşa se deschise, iar în spatele acesteia se ivi chipul unei femei în vârstă. Avea părul alb iar ridurile adânci de pe faţa ei erau expresia anilor trecuţi pe nesimţite. Îşi puse ochelarii de vedere pe care îi ţinea la gât, iar apoi, cu o expresie mirată, repetă iarăşi întrebarea:

— Vă rog, cu cine doriţi?

— Domnul O'Donnel? Enoch O'Donnel! întări Alex. Bătrânica afişă un zâmbet şters şi răspunse nostalgic:

— Îmi pare rău! Enoch a părăsit grijile lumii acesteia.

„Dumnezeule, a murit!” gândi Alex. Sperase până în această clipă să se fi înşelat, iar acum se simţea de parcă întregul cer se prăbuşise peste el.

— Condoleanţe! îmi pare rău că n-am putut face mai multe, spuse Alex cu capul în pământ şi lacrimi în ochi.

Femeia se arătă cu adevărat mirată:

— Mulţumesc, dar ce puteaţi face dumneavoastră? Asta s-a întâmplat acum treizeci de ani! Nu se poate să-l fi cunoscut.

— Cum adică?! sări Alex.

Tom se apropie şi el. Rămase blocat pentru moment. Arăta de parcă văzuse o fantomă.

— Lucy!? se dezmetici el repede, tu eşti?

Bătrânica deschise uşa mai mult, îl privi pe Tom şi ducându-şi mâna la gură, scăpă un oftat:

Tom? Dumnezeule!

Alex era complet dezorientat. „Se cunosc?”

Lucy se apropie de Tom entuziasmată şi îl îmbrăţişă:

— Nu pot să cred!

Era lipsit de reacţie iar ochii săi lăcrimânzi şi zâmbetul pe care îl afişa involuntar exprimau o bucurie nemăsurată. Pentru Alex deveni clar faptul că cei doi erau foarte apropiaţi, însă nu reuşea să adune piesele de puzzle într-o imagine completă. Cu toate acestea, ezită să pună întrebarea care-l ţinea în întuneric şi rămase tăcut cu gândul că în curând, Tom sau poate Lucy, unul dintre cei doi, va arunca puţină lumină asupra misterului.

Lucy se dezmetici, îi prinse mâinile lui Tom şi făcu un pas în spate:

— Prieten drag! Vă rog să intraţi… o cafea!

Mai apoi se îndreptă către Alex, părând că nu-şi mai încape în piele de fericire:

— Îmi pare rău… Alex Winters?

Cu un zâmbet forţat, Alex clătină din cap:

— Corect.

— Lucy O'Donnel! se prezentă femeia. Eu şi Tom ne-am cunoscut acum mult timp… parcă a trecut o viaţă, continuă ea după o scurtă pauză cu un glas nostalgic.

Îl întinse lui Alex o mână, apoi îi conduse pe amândoi către living, invitându-i să ia un loc pe canapea. Cât timp Lucy alergă către bucătărie, Alex examină rapid livingul din priviri. Tom întârzia să clarifice situaţia, dar nici el nu insistă. Frumuseţea şi aspectul îngrijit al casei din exterior se reflecta şi în interiorul acesteia. Era cochetă, cu mobilier vechi, dar foarte bine întreţinut. Draperiile cărămizii, asortate cu covorul persan, care acoperea aproape în totalitate parchetul din lemn masiv, lungi până la pământ erau întredeschise, prinse la mijloc cu un şnur, permiţând razelor soarelui de amiază să pătrundă sfioase în încăpere. Biblioteca era îndesată cu cărţi, astfel încât niciun televizor sau P.C. — sau orice alt aparat electronic modern, nu-şi mai găseau locul în acest ambient clasic.

Nu dură mult până ce Lucy apăru cu ceştile de porţelan pe o tăviţă de argint, de pe care urma să le servească invitaţilor cafeaua. Folosi câte un cub de zahăr pentru fiecare ceaşcă în parte, le servi pe farfuriuţe iar apoi se aşeză pe fotoliul de lângă măsuţă:

— Încă nu-mi vine să cred!

Zâmbetul lui Tom se transformă într-o mină serioasă:

— Nici nu ştiu cum să încep, replică Tom.

Alex avea o idee destul de clară „prin a-mi explica mie ce se întâmplă aici”, şi tuşi de două ori cu scopul de a atrage atenţia.

Receptiv, Tom încercă să explice:

— Corect! Lucy, tânărul de lângă mine este Alex. El este… viitorul meu ginere.

— Ai o fată?! sări Lucy. Trebuie să-mi povesteşti totul!

— Este cea mai frumoasă şi mai delicată fiinţă din întreaga lume! exclamă Alex.

— Iar tu o iubeşti mult, se vede asta!

— Mai mult decât orice! confesă iarăşi.

Tom ascultă cu un zâmbet satisfăcut, iar apoi reluă:

— Alex, îţi mai aminteşti discuţia noastră de ieri, la cofetărie? Îţi povesteam despre prietenul meu, Enoch O’Donnel… arheologul, întări Tom. Ei bine, vorbeam despre soţul lui Lucy. Un om de toată isprava.

Lucy îşi înlătură uşor, cu mâna, lacrima care îi traversă obrazul, iar apoi se ridică. Ridică un deget, semn că are nevoie numai de o secundă şi se repezi către bibliotecă:

— Albumul foto! spuse ea în timp ce îl sustrase dintre cărţi.

Un album vechi, maroniu, destul de măricel pe care îl aduse ţinându-l la piept şi îl aşeză cu grijă pe masă.

— Este imens! exclamă Alex.

— Şi plin de amintiri, completă Lucy zâmbind. Am să-ţi arăt câteva fotografii cu el.

Deschise albumul, iar pentru următoarea jumătate de oră, se opri asupra fotografiilor cu povestea ce o ascundea fiecare. Momentele fericite din viaţa sa pe care le împărtăşise la vremea respectivă cu bărbatul pe care îl

iubea. Enoch arăta exact aşa cum îl descrisese şi Tom, uscăţiv, cu o figură expresivă, ochelari mari, frunte proeminentă şi un nas subţire. Purta mustaţă, iar părul îl ţinea într-o parte, cu toate că în majoritatea fotografiilor, era ascuns sub o cască verzuie prinsă cu şnur sub bărbie.

— O fotografie cu mine! sări Tom.

— Într-adevăr, dar mai sunt şi altele, dragul meu, spuse Lucy şi îndată se apucă să treacă rapid prin album, dorind să-i dezvăluie lui Tom şi alte amintiri.

O fotografie în special, îi atrase atenţia lui Alex:

— Două pagini mai în spate, te rog! Lucy se conformă.

„Ce mama?" în fotografie, alături de Enoch O'Donnel, care ţinea în mână ceea ce părea a fi o plăcuţă de lut cu înscrieri cuneiforme, cel mai probali de origine sumeriană – aşa cum estimă Tom – apărea şi cel pe care Alex îl cunoscuse în urmă cu doar câteva săptămâni sub numele de Enoch O'Donnel, pacientul său. Partea cu adevărat bizară era că omul cu păr alb şi fizic impunător nu se schimbase deloc în cei treizeci de ani de la data la care fusese făcută această fotografie.

— Cine este în această poză lângă soţul tău? întrebă Tom îngrijorat.

— Cine ştie? nu este important, răspunse Lucy pe un ton nu prea plăcut. Haide, să mai căutăm o fotografie cu noi!

Alex, stupefiat, încercă să vorbească:

— Este…

— Ai dreptate, sări Tom, nu este chiar atât de important, dar poate îi ştii numele? Am impresia că era şi el la situl arheologic, acolo unde l-am cunoscut pe Enoch.

Lucy închise albumul fără explicaţii şi se ridică:

— Îmi pare rău, nu-l cunosc! replică iritată de insistenţă.

— Nu-i nicio problemă, o asigură Tom. Nu este atât de important.

— Amintirile cu soţul meu sunt foarte plăcute dar şi foarte dureroase, suspină Lucy.

Tom se ridică şi o îmbrăţişă încercând s-o consoleze.

— Îmi pare rău Tom, trebuie să plecaţi!

— Înţeleg.

Rămas fără cuvinte, Alex se ridică şi el, iar Lucy îi conduse pe amândoi către ieşire. Nu putea înţelege de ce Tom nu a insistat cu întrebările despre Enoch sau cum l-o fi chemând, ci a preferat să spună că nu este nimeni atât de important. „Asta este cel mai important".

Îndată ce ajunseră la maşină, Alex răbufni:

— Ce dracu' a fost asta? Sunt pierdut, iar o încercare de a găsi o explicaţie logică ar fi o totală pierdere de timp. Bătrânica asta este puţin dusă!

— Se pare că eu chiar l-am cunoscut pe… Tom ezită, neştiind cum să-l numească pe pacientul lui Alex. Este extrem de ciudat, trebuie să recunosc, dar Alex, te rog să nu mai faci alte remarci obraznice la adresa lui Lucy O'Donnel! Este o femeie excepţională…

— A fost, poate! răspunse Alex cu jumătate de gură.

— Ce ai spus? întrebă Tom, neauzind şoapta înfundată a lui Alex.

— Nu înţeleg de ce nu ai vrut să insistăm asupra numelui? Sunt sigur că îl cunoştea. S-a comportat foarte ciudat când am întrebat-o. La dracu', aproape ne-a dat afară forţat! sări Alex nervos.

— Liniştește-te! îl îndemnă Tom. Asta am observat şi eu, dar nu puteam să o speriem. Ce-i puteam spune? Ne interesează foarte mult numele acestei persoane, pentru că se pare că este un nebun care a folosit adresa ta drept propria adresă şi în plus se pare că nu a îmbătrânit deloc în ultimii treizeci de ani?" spuse Tom pe un ton iritat.

Alex duse mâna la buzunarul din interiorul jachetei:

— Promite-mi că nu te vei supăra pe mine!

— Pentru ce?

Din buzunar, Alex scoase poza pe care nu apucaseră să o vadă decât pentru puţin timp.

— Eşti nebun!? De ce ai forat-o! se revoltă Tom.

Se repezi către fotografie, iar în momentul în care o smuci din mâna lui Alex, observă că pe spatele acesteia, şters dar distinctiv totuşi, era ceva scris:

Enoch & Anshar
Octombrie 1985

— Anshar! exclamă Alex. Ăsta este numele lui… Anshar.

Tom opri maşina. Roţile scoaseră un fum albăstrui în timp ce bucăţi din cauciuc rămaseră imprimate într-o dâră neagră pe asfalt.

— Îmi amintesc! Lucra la situl arheologic.

Telefonul lui Alex sună. Era un apel de la Rachel, dar nu se auzea nimic, aşa că închise.

— Cred că este semnalul slab!

O apelă, însă nu mai primea niciun răspuns. Mai încercă o dată. Nimic. Rachel nu răspundea.

— Tom, trebuie să mă duci acasă. Vom vorbi acolo

despre Anshar sau care o fi numele lui adevărat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Tom îngrijorat.

— Nu! Vreau doar să ajung acasă.

19

ÎN ZIUA PRECEDENTĂ, Rachel avusese o întâlnire cel puţin bizară. Era abia ora două P.M., o zi cu prea puţină activitate, iar Rachel privea afară către norii ce se adunau furioşi deasupra oraşului.

— Va fi o furtună grozavă! i se adresă ea colegei sale.

— Sper doar să se termine până la opt, când mi se încheie tura. Nu am umbrelă, spuse Megan, posomorâtă.

— Credeam că te aşteaptă prietenul tău… Luis, nu?

— De fapt, Louie… şi nu, nu mă aşteaptă, oftă Megan.

Rachel şi Megan erau cele mai bune prietene încă din vremea facultăţii, iar Rachel trebuia să-i asculte de fiecare dată văicărelile cum că în lumea asta nu mai există niciun băiat de treabă aşa cum era Alex al ei şi că ea trebuie să se mulţumească doar cu resturi. Era foarte preocupată de felul în care arată. Avea 1,63 înălţime, ceea ce nu-i convenea deloc, plinuţă, cu faţa rotundă, acoperită pe jumătate de părul său blond de această dată, căci în fiecare lună îi aducea diferite modificări.

— Îmi pare rău, o consolă Rachel.

— Să nu-ţi pară, era un nesimţit!

— Bine, nu vreau să aflu, spuse Rachel râzând.

Telefonul ţârâi, iar recepţionista îi transmise lui Rachel că are o vizită.

— Cine este?

Singurul răspuns fu un ton de întrerupt.

— Foarte frumos! spuse ea ironic, după care se îndreptă către biroul de la intrare.

O singură persoană era acolo, un bărbat ce purta un palton lung, negru, care aştepta ţinând un buchet de trandafiri roşii în mână.

„Asta nu e ciudat deloc!" Se apropie cu paşi mici, iar recepţionista îl indică pe individ, semn că el este cel care o aştepta.

— Bună ziua! îi atrase Rachel atenţia, cu ce vă pot ajuta? Bărbatul se întoarse:

— Rachel Barkley?

— Eu sunt!

— Pentru tine! spuse el în timp ce îi întinse buchetul de flori. Reţinută, Rachel acceptă totuşi trandafirii:

— Vă mulţumesc! Sunt minunate! Dar scuzaţi-mă, făcu ea confuză, vă cunosc? Individul începu să râdă, iar Rachel zâmbi şi ea la rândul său.

— Îmi pare rău, asta trebuie să fie foarte ciudat. Numele meu este Anshar.

— În continuare confuză, Rachel ridică din sprâncene. Numele nu o ajuta cu nimic.

— Putem vorbi într-un loc mai retras? întrebă Anshar, apropiindu-se.

— Putem vorbi chiar aici, răspunse Rachel.

— Permiteţi-mi să vă invit la o cafea! Putem discuta acolo.

— Nu se poate, răbufni Rachel. Îmi pare rău, dar sunt logodită, continuă ea, evidenţiind inelul de pe mână.

Anshar izbucni în hohote de râs:

— Nu asta îmi era intenţia, o asigură, dar într-adevăr, există o legătură cu logodna dumneavoastră, continuă el.

— Ce vreţi să spuneţi? Nu mai înţeleg nimic! replică Rachel jenată.

— Alex… este fiul meu!

Rachel oftă puternic şi scăpă trandafirii din mână. Era şocată. Ştia că Alex crescuse într-un orfelinat, şi din câte îi povestise el, credea că părinţii săi sunt morţi amândoi.

— Cum este posibil?

— Vrei să mă însoţeşti la o cafea, te rog? Rachel se adună şi ridică florile:

— Sigur, scuzaţi-mă numai o secundă! răspunse ea intrigată.

O rugă pe Megan să-i acopere locul pentru restul zilei, îşi luă jacheta şi părăsi spitalul împreună cu Anshar. Nu-şi putea lua privirea de la el şi îl analiza la fiecare pas. Era un şoc imens, dar ceea ce o uimea cel mai tare era faptul că Anshar, care pretindea că este tatăl lui Alex, o cunoştea şi pe ea. Se gândi că asta era posibil numai în cazul în care el îl căutase încă de mult şi poate cine ştie, chiar îl urmărea, dar nu găsea o metodă mai bună de apropiere. Anshar îi deschise portiera, dar Rachel ezită pentru o clipă:

— Există o cafenea chiar aici, la două străzi distanţă!

— Înţeleg. Nu aveţi încredere. Atunci vom merge pe jos, dar trebuie să ne grăbim, spuse el arătând către cer.

Norii ameninţau cu o furtună grozavă prin fulgere şi tunete furioase.

Ajunşi la cafenea, un local frecventat des de către angajaţii din cadrul spitalului, Rachel îşi luă locul tăcută, aşteptând ca Anshar să pornească discuţia, oferind câteva

explicaţii.

— Am mare nevoie de o cafea, spuse Anshar. Doreşti ceva?

— Sunt bine, mulţumesc!

— Cum doreşti!

Oricât căuta, nu găsea nicio asemănare între Anshar şi Alex.

— Am impresia că dumneavoastră trageţi de timp! Lămuriţi-mă! Anshar sorbi din cafea zâmbind:

— Eşti foarte frumoasă!

— Mulţumesc!

— Spune-mi, cât de mult ţii la Alex?

Rachel întârzie să răspundă. Întrebarea asta o deranjă, inima îi bătea cu putere iar obrajii săi se înroşiră:

— De ce l-aţi abandonat, domnule Anshar?

Uimit de această ieşire energică, îşi înlătură orice grimasă, devenind foarte serios:

— Nu ai putea să înţelegi vreodată!

— Îmi pare rău, sări Rachel, trebuie să plec. Nu pot face asta, nu fără ştirea lui. Se ridică, iar Anshar îşi încleştă mâna în jurul braţului său:

— Aşteaptă! Alex este în pericol. Trebuie ajutat!

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Ia loc, te rog. Dă-mi voie să-ţi explic ce se întâmplă, iar apoi poţi pleca! Şi încă ceva… renunţă la formalităţi!

— Ai numai zece minute la dispoziţie, aşa că nu ar trebui să pierzi timpul, replică Rachel hotărâtă.

Era determinată să plece în cazul în care Anshar încerca să ocolească subiectul. Nu credea cu adevărat ceea ce spusese despre Alex. „În ce pericol poate fi el?” dar

curiozitatea şi rugămintea înflăcărată, aproape brutală, fuseseră suficiente pentru ca ea să se aşeze înapoi la masă. Ochii albaştri ai lui Anshar erau pătrunzători.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să încep prin a-ţi spune despre tatăl meu.

— Ce legătură are el? se revoltă Rachel.

— Dă-mi voie…

— Sper să existe o legătură, altfel o să plec, ameninţă ea.

— Ironic, răspunse Anshar… eu mi-aş fi dorit să nu existe vreo legătură. Tatăl meu a fost un om minunat. Călătoria vieţii sale s-a terminat însă prematur, fiind curmată de o boală necruţătoare. A avut o viaţă normală, până la un punct, în apropierea vârstei de treizeci de ani… atunci au început să apară primele semnale. Paranoia. Totul a început prin simple coşmaruri care îl tulburau nopţi dea rândul pentru ca mai apoi, coşmarurile sale să devină reale pentru el, întunecându-i nu numai visele, ci şi viaţa de zi cu zi.

Rachel ascultă tăcută pentru o vreme:

— Schizofrenie!?

— Îţi cunoşti meseria, doctore! Într-adevăr, tatăl meu suferea de o boală mintală foarte rară. Devastatoare. Partea cea mai urâtă a acesteia este faptul că se transmite.

— Ereditară? sări Rachel. Anshar încuviinţă.

Rachel simţi cum o săgeată de teamă îi pătrunde în inimă. O lacrimă nestăpânită i se prelinse pe obraz:

— Şi tu?

— Se pare că unele generaţii din familia noastră sunt… ocolite.

— Nu cred! Nu te cred!

— Eu îl pot ajuta!

— Nu-l poţi ajuta cu nimic pentru că nu există nicio problemă.

Se ridică speriată de la masă iar Anshar ştia că de data aceasta nu o putea opri nicicum, aşa că nu mai interveni, însă îi strecură în buzunarul de la jachetă o foaie pe care era trecut numărul său de telefon.

— Va fi mai grav! Se va răni singur!

Aflată la ieşire, se întoarse cu lacrimi în ochi. „Nu vreau să vă mai văd niciodată" ar fi vrut să-i strige lui Anshar, însă ştia destul de bine că dacă va încerca să vorbească, nu-şi va putea stăpâni plânsul, aşa că părăsi cafeneaua cu privirea încărcată de dezgust.

20

A DOUA ZI DE DIMINEAŢĂ, când Alex descoperi vânătăile de pe corpul său, Rachel rămase împietrită. Rămasă singură, se gândi că trebuie să acţioneze cumva. Îi veniră în minte cuvintele lui Anshar „eu îl pot ajuta". Disperată, îşi aminti de bileţelul pe care îl descoperise în jachetă, după întâlnirea cu el, bileţel pe care era trecut un număr de telefon. Nu-i spusese lui Alex despre Anshar, nedorind să-l tulbure şi gândea că tot acesta trebuie să fie şi motivul pentru care tatăl său nu-l abordase pe el în mod direct. Voia să afle mai multe despre această schizofrenie şi pentru asta îşi punea încrederea în Anshar. El îi dezvăluise adevărul şi tot el spusese că ştie o cale prin care se poate vindeca. Era o şansă destul de mică, dar era tot ceea ce avea în acest moment.

„Sper că nu greșesc”. Formă numărul pe telefonul mobil și apăsă tasta „APELEAZĂ” Așteptă tonul de apel cu nerăbdare, iar într-un final, o voce răguşită răsună la celălalt capăt:

— Acum mă crezi?

— L-ai abandonat! îl condamnă Rachel. Știai despre asta și l-ai abandonat!

— Nu l-am abandonat niciodată!

— Vreau să ne întâlnim!

— Oriunde vrei tu!

— Alex a plecat la birou. Astăzi are o ședință importantă… poți veni aici?

Anshar întârzie să dea un răspuns. Ședința importantă era chiar cu el. Dacă nu apărea, poate Alex se întorcea acasă, dar în acest moment era pregătit să îmbrățișeze această variantă. Adevărul trebuia spus, deoarece pericolul era grozav.

— Ajung în douăzeci de minute, să nu-mi deschizi decât mie! și închise.

Rămasă cu telefonul la ureche, ultimele cuvinte ale lui Anshar încă îşi răspândeau ecoul prin capul său. „De ce să nu deschid la nimeni?” Se plimbă nervoasă prin casă cu o mulțime de întrebări și prea puține răspunsuri, până când, într-un final, soneria țiui.

„În sfârșit”, sări la uşă. În spatele acesteia, apăru un bărbat îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, iar pălăria era aplecată suficient, pentru a-i ascunde privirea. Avea capul plecat, iar Rachel nu-i putea zări decât rânjetul pe care nu-l înțelegea.

— Anshar?

Bărbatul ridică privirea. Ochii săi, adânciţi în orbite, de un albastru închis îi insuflară teamă, iar Rachel rămase stană de piatră. Era ceva ciudat la modul în care zâmbea.

Scoase mâna de sub haină şi o puse pe abdomenul lui Rachel. O lumină strălucitoare se produse, iar Rachel simţi cum picioarele i se înmoaie. Broboane de sudoare i se formară pe frunte şi se prăbuşi la picioarele bărbatului, simţind cum viaţa îi părăseşte corpul.

Încercă să strige, dar nu putea. Era atât de speriată… îl prinse de pantalon, însă bărbatul râse ironic şi se îndepărtă:

— Atât de fragili… sunteţi demni de milă!

21

ÎNGRIJORAT DE APELUL primit de la Rachel, dar mai ales de faptul că nu mai răspundea, Alex îi ceruse lui Tom să-l conducă spre casă. Totul se complicase atât de mult încât nici el, nici Tom nu mai ştiau ce să înţeleagă. De câteva săptămâni, coşmarurile îi bântuiau nopţile, cam din timpul în care îl cunoscuse pe Enoch, al cărui nume, judecând după ceea ce scria pe spatele fotografiei, se dovedise a fi de fapt Anshar. Biroul său fusese spart de un individ necunoscut, cu o constituţie facială scheletonică, la fel ca Anshar, purtând un palton negru… „s-au întâmplat atât de multe lucruri ciudate”, încât îi provoca dureri de cap numai să şi le amintească pe toate, aşa că renunţă.

Tom coti pe strada 10, acolo unde locuia Alex. Din capătul străzii se putea vedea duplex-ul închiriat care le servea drept casă. Atunci când se apropiară, Alex observă un individ îmbrăcat într-un palton negru care se îndepărta în

grabă:

— Opreşte maşina! urlă Alex. Ăla este Anshar! Coborî disperat şi ţipă cât îl ţineau plămânii:

— ANSHAR!

Bărbatul solid, întoarse capul. Era Anshar. Îl privi pe Alex cu un regret amar şi fugi în josul străzii.

Alex porni în sprint către el, dar uşa deschisă a casei îl făcu să se oprească:

— Rachel!?

Alergă disperat la ea. Era întinsă pe jos, fără suflare. Corpul său era rece. Chipul său era senin, avea ochii deschişi şi păreau că privesc către infinit.

— RACHEELL! urlă Alex printre lacrimi. Dumnezeule!

Se aruncă la pământ. O luă în braţe şi o sărută de nenumărate ori. O strânse la piept:

— Dragostea mea! Nu mă părăsi, te rog! Te iubesc! Era târziu.

O ridică ţinând-o în braţe. Înnebunit de durere şi aflat într-o disperare profundă, călcă pragul şi păşi către stradă. Durerea pe care o simţea în acest moment apăsa atât de mult pe sufletul său încât paşii săi, ţinându-şi iubita în braţe, puteau zgudui întreg pământul.

Era prea târziu.

Nici urletul său disperat, nici lacrimile sale amare, nimic nu o mai putea aduce înapoi.

Mult prea târziu.

Tom căzuse în genunchi, cu mâinile puse pe cap şi striga către cer:

— Fetiţa mea! Fetiţa mea iubită!

22

Anshar alergă cât îl ţineau picioarele. Ajuns în capătul străzii, se opri sprijinindu-se cu mâna de un stâlp. „Ce am făcut?" O singură dată în viaţa sa mai trecuse printr-o asemenea durere. Îşi promisese atunci că nu se va mai întâmpla. „Am dat greş. Mă va putea ierta vreodată?" Vântul rece care adia uşor purta cu el strigătele disperate ale lui Alex, răsunând puternic în capul său.

„Dumnezeule, iartă-mă". Nori negri se adunau pe cerul până acum senin. Soarele îşi pierdea din strălucire deasupra cerului, acoperit de norii furioşi, în vreme ce ploaia ameninţa cu stăpânirea.

Se gândi la prietenul său cel mai bun, acum un bătrânel cu părul cărunt… la sacrificiul enorm pe care acesta îl făcuse atunci când cu mult timp în urmă plecaseră pe acelaşi drum, uniţi de un singur scop comun.

„Îmi pare rău bătrâne prieten".

Mai privi pentru ultima dată în spate. „Adio".

Tot ceea ce făcuse până acum, toate acţiunile sale aveau ca rezultat direct suferinţa enormă a lui Alex. În mintea sa, luă o hotărâre pe care credea în aceste momente că trebuia să o ia cu mult timp în urmă. Misiunea sa era una importantă.

„Nimeni nu trebuie să mai sufere ca efect al egoismului nostru".

Se aruncă în genunchi şi îşi îndreptă privirea către cer: „Acum voi aduce sfârşitul tuturor celor din neamul meu".

PARTEA A II-A

1

CA ÎN FIECARE DIMINEAŢĂ din ultimele luni, la ora opt şi jumătate, sunetul ascuţit şi enervant al alarmei îşi vărsă ecoul în timpanul lui Alex. Pumnul zdravăn aruncat către ceasul deşteptător veni însoţit de un scrâşnet scurt. Deşi afară soarele strălucea, încăperea era cufundată într-un întuneric obscur. Orice sursă de lumină îl deranja, capul său fiind greoi, iar trupul cufundat în durere, de parcă în seara precedentă petrecuse douăsprezece runde întregi în ring în compania unui boxer profesionist din categoria grea. Îşi ridică perna care îi acoperea faţa şi rămase întins pe spate, cu privirea spre tavan. Deşi îi treceau o mulţime de gânduri prin cap, nu stăruia asupra niciunuia mai mult de câteva secunde. Se simţea pierdut, iar asta se întâmpla în fiecare dimineaţă. Se învinuia pentru ceea ce i se întâmplase lui Rachel, iar gândurile sale negre îl împingeau adesea la marginea disperării. O jumătate de oră mai târziu, atunci când într-un final realiză că petele de pe tavan nu-i ofereau niciun răspuns la mulţimea de întrebări ce i se perindau prin gând, Alex se ridică şi păşi cu greutate către baie. Porni apa şi rămase cu mâna sub jetul de apă rece ca gheaţa, privind în oglindă. O pereche de ochi străini îl priveau înapoi. O umbră a omului care era nu de mult, stătea acum în faţa lui. Ochii roşii şi tenul palid evidenţiau stilul său dezordonat de viaţă. Îşi pierduse respectul de sine, iar corpul nu îi era acum nimic mai mult decât o temniţă pentru spiritul său înfrânt. Aspectul fizic reflecta starea sa interioară deplorabilă.

În prima săptămână de după tragedie, Alex păstrase o legătură strânsă cu familia Barkley, iar atât Diana cât şi Tom

îl priveau ca pe propriul lor fiu. Cu toate acestea, după un timp sentimentul de vină devenise prea greu de suportat atunci când, în unele seri nostalgice, Diana mai vărsa lacrimi grele în compania amintirilor. Deşi ştia că nimeni altcineva nu-l vedea pe el responsabil, nu putea scăpa de acest sentiment.

Se izolase complet. Pasiunea sa de-o viaţă, psihologia, zburase din gândul său. Biroul stătuse închis. Helen Grey îl vizitase o dată, dar nu pentru a-şi exprima condoleanţele, ci doar pentru a-i reaminti faptul că întârziase cu plata pentru chirie.

Nopţile şi le petrecea în baruri, sperând ca măcar unul dintre multele pahare golite să-i aducă un răspuns, un semn sau o îndrumare.

Ştia că Anshar are probleme, dar nu înţelegea cum fusese capabil de o asemenea atrocitate. Nici măcar pentru o secundă comportamentul său nu trădase asemenea gânduri.

Nimic nu mai prezenta interes, iar singurul lucru sigur din viaţa sa rămăsese doar durerea, astfel că, într-o vineri noaptea Alex decise că este suficient.

Îşi luă sticla de whisky de pe masă şi plecă spre cimitir, acolo unde se afla singura persoană cu care îşi împărtăşise totul până de curând. În urma unei decizii pripite, dorea să-şi ia la revederea pentru ultima dată, sperând în acelaşi timp la o reunire în viaţa de apoi. Nu ştia ce se afla dincolo de bariera dintre viaţă şi moarte, dar era dispus să rişte. O lume fără Rachel în ea, nu mai putea fi un loc pentru el.

Mergea împleticindu-se, cu şiroaie de lacrimi pe obraji, oftând din greu printre înghiţiturile de whisky. În această seară răcoroasă, cu ploaie mohorâtă de toamnă, nu se mai

găsea nimeni pe stradă ca martor al suferinţei sale. Nu era nimeni prezent să-i aprobe decizia dar în acelaşi timp, niciun suflet nu i-o contesta.

Amintirile pe care le preţuia cel mai mult, în lipsa celei pe care o iubea, deveniseră asemeni unor imense blocuri de piatră care apăsau pe sufletul său motivându-i şi mai mult gândurile sinucigaşe.

Se aruncă pe iarbă în faţa mormântului încununat cu flori şi sărută pământul:

— Ne vom reîntâlni! gemu el.

Se aşeză în genunchi şi apoi continuă în şoaptă suspinând:

— Dragostea mea… îţi promit că în curând ne vom revedea… chiar dacă va trebui să te caut în o mie de vieţi dincolo de moarte, te voi găsi şi încă o dată te voi strânge la pieptul meu. Îmi lipseşti atât de mult!

Picăturile de ploaie ce se loveau de lespezile de piatră ale mormintelor, sub lumina timidă a felinarelor, erau singurele sunete de pe fundalul făgăduinţelor pătimaşe ale lui Alex.

Fulgerele ce se întindeau pe cer înlăturară întunericul nopţii preţ de câteva secunde, suficient pentru ca Alex să distingă o siluetă în apropiere.

— Cine este acolo? întrebă el temător, de ce te ascunzi?

Nu primi niciun răspuns, şi deşi îşi încordă privirea, nu putea străbate prin întunericul dens din faţa sa. Atunci când cerul se lumină iarăşi, silueta dispăruse.

Din depărtare, printre stropii de ploaie, purtată de o briză uşoară de aer rece, veni o şoaptă înfundată:

— Alex…

Când îşi auzi numele, încremeni. Dorea cu întreaga sa fiinţă ca cea care îl striga, de dincolo de bariera dintre viaţă şi moarte, să fie Rachel. Se ridică de pe iarba îmbibată de apă dar era lipsit de cuvinte.

La scurt timp, îşi mai auzi o dată numele strigat în timp ce pe alee, o siluetă feminină, cu părul lung, învăluită de o pelerină, se apropia în grabă.

Cu ochii înlăcrimaţi, copleşit de emoţii, Alex strigă cu o voce înăbuşită:

— Rachel?!

Deşi era din ce în ce mai aproape, Alex nu-i desluşi identitatea femeii ce se apropia pe aleea pietruită. Lumina felinarului din spatele acesteia îi păstra chipul întunecat. Aşa cum un obiect văzut de la distanţă poate fi orice în imaginaţia noastră până în momentul în care ne apropiem suficient, tot aşa, pentru Alex, această fiinţă fragilă ce îşi croia drumul spre el printre lespezile mormintelor, prin ploaia măruntă vânturată de rafale uşoare de aer răcoros, strigându-l temătoare cu glas domol, era nimeni alta decât Rachel.

Ameţit de alcool şi de-a dreptul îmbătat de o dorinţă înflăcărată ca cea pe care o vede să fie Rachel, se prăbuşi inconştient la pământ.

2

LA CÂTEVA MILE DEPĂRTARE, Anshar se adăpostise de ploaia mocănită sub o umbrelă, stând rezemat cu umărul de zidul de cărămidă al unei clădiri. Era acoperit de un pardesiu lung, închis la culoare, iar capul său era protejat de o glugă

ce îi ascundea privirea.

Ploaia, însă, nu era singurul lucru de care se proteja. Îşi ascundea privirea ori de câte ori nimerea în bătaia farurilor maşinilor ce treceau pe şosea. Poliţia locală era pe urmele lui, iar semnalmentele sale fuseseră făcute cunoscute tuturor locuitorilor prin prisma jurnalului de actualităţi. Era suspectul principal în ancheta de crimă, dar de atunci, nimeni nu-l mai văzuse. Părerea generală era aceea că ar fi părăsit de mult oraşul, poate chiar statul – lucru pe care îl şi făcuse de altfel, dar acum se reîntorsese.

De partea cealaltă a străzii, se înălţa o clădire somptuoasă, cu zece etaje. Un majordom păzea cu stăruinţă intrarea care se făcea pe un covor roşu, prin uriaşele uşi din lemn masiv, brodate cu nenumărate motive ornamentale. Deasupra acestora, o instalaţie electrică dădea o culoare de galben pai literelor care alcătuiau numele hotelului: MAJESTIC.

Din când în când, câte o maşină oprea în faţă, iar unul dintre angajaţi se grăbea să ajute oaspeţii cu bagajele, în timp ce un altul se oferea să preia automobilul către parcarea subterană.

De fiecare dată, Anshar îşi ridica privirea sperând ca unul dintre oaspeţi să fie cel pe care îl căuta. După o oră de aşteptare, atunci când în faţa hotelului parcă o maşină neagră, Anshar tresări.

Îşi încordă privirea pentru a putea străbate prin perdeaua de ploaie, dar nu mai avea nicio urmă de îndoială. Unul dintre majordomi se grăbi cu o umbrelă către portiera din spate a S Class-ului şi îl conduse la adăpostul acesteia pe bărbatul solid, acoperit de un pardesiu închis la culoare până

dincolo de uşile intrării în timp ce autoturismul demară şi dispăru în josul străzii.

„Ţi-ai ales perfect seara în care-ţi doreşti să fii singur”, gândi Anshar afişând un zâmbet de mulţumire.

Ploaia se domolea, iar razele argintii ale lunii începură să străpungă bariera de nori, aruncându-şi lumina peste oraş. Puţinii stropi de ploaie rătăciţi care-şi croiau drumul către pământ erau vânturaţi de o briză puternică ce hoinărea pe străzile pustii.

Anshar îşi lepădă umbrela şi cu capul plecat, traversă strada către hotel. Înclină din cap la salutul majordomului iar paşii săi urmară covorul roşu până la intrare. Gluga ce îi acoperea capul îi păstra identitatea învăluită în mister. Se îndreptă calm către casa liftului şi păşi în interior peste pragul metalic, acolo unde un angajat al hotelului aştepta lângă panoul de comandă.

— La ce etaj? întrebă băiatul.

— Şase, răspunse Anshar fără a-şi ridica privirea.

Băiatul apăsă cercul argintiu din dreptul cifrei şase de pe panou. Uşile se închiseră, iar liftul începu o ascensiune lină.

Un hop uşor dădu de înţeles că ajunsese şi imediat uşile se deschiseră.

— Vă doresc o noapte plăcută! spuse băiatul cu un zâmbet la comandă.

Nu-i răspunse, astfel că băiatului îi scăpă o înjurătură subtilă printre dinţi pe care Anshar nu o auzi. Părăsind liftul, se îndreptă pe culoar în partea dreaptă, acolo unde o plăcuţă metalică indica numărul camerelor:

601 – 609
—>

Savura fiecare moment de liniște care-i mai rămăsese, astfel că făcea pași mici, dar hotărâți. Ajuns în fața camerei 606, se opri. Își dădu gluga jos și întinse palmele în timp ce privirea sa se îndreptă către cer. Rosti o scurtă rugăciune iar apoi expresia feței i se contorsionă într-o grimasă violentă, pregătit fiind să spargă ușa camerei de hotel.

— Chiar atât de naiv mă crezi? îi șopti cineva la ureche.

Mâna individului, îmbrăcată într-o mănușă de piele, îi cuprinse umărul, îndemnându-l să se întoarcă.

— Nu știu pentru ce te-ai pregătit, frate, sau cum îți imaginai că o să se termine seara asta, dar îți pot spune că numai eu o să dictez regulile, reluă el în timp ce îl împinse pe Anshar în camera din spate.

— Și ce ai de gând să faci? Știu prea bine că n-o să mă omori, replică Anshar.

— Sunt convins că nici tu n-o s-o faci. Nici măcar tu nu ești atât de idiot, dragă frate.

Shamak – celălalt bărbat, luă o sticlă de whisky din mini-bar și se îndreptă cu două pahare către Anshar:

— Se pare că ești într-o situație dificilă, spuse el râzând ironic. Dacă mă omori, toate gândurile, trăirile, dezamăgirile și puținele bucurii pe care le-am simțit de-a lungul timpului vor lovi ca un tsunami în sufletul și subconștientul tuturor fraților noștri în numai o fracțiune de secundă. Știi prea bine ce înseamnă asta, continuă el în timp ce-și turnă în pahar.

Anshar îl privea tăcut. Știa că are dreptate. Asta se întâmpla de fiecare dată atunci când unul dintre danunna își

întâlnea moartea de mâna unui altuia dintre semenii săi, ceilalţi îi absorbeau întreaga fiinţă iar asta era mult mai dureros decât moartea în sine.

— Mă bucur că te simţi în siguranţă, Shamak, dar uiţi un singur lucru… Shamak aştepta continuarea frazei cu o oarecare teamă.

— Eu nu mai am nimic de pierdut!

— Frate, este destul de rău pentru tine că ţi-ai pierdut femeia pe care o iubeai, iar acum i-am luat viaţa şi fiicei tale.

Shamak bău cu poftă paharul de whisky, apoi continuă pe un ton satisfăcut:

— Îţi spun, Anshar, nu ştiu de ce ne-a fost atât de teamă de progeniturile astea ale noastre cu oamenii. Credeam că sunt extrem de puternici, dar ea s-a stins din viaţă fără să depun prea mare efort. La fel de fragilă ca oamenii pe care de la o vreme, îi protejezi.

„Au crezut că Rachel este fiica mea" realiză Anshar stupefiat.

— Într-adevăr, frate, continuă Shamak, credeai că nu ştim de micul tău prieten, arheologul, a cărui viaţă ai salvat-o? Ştim totul despre tine. Eşti la fel de naiv ca ei. Ţi-ai trăit iluzia libertăţii dragă frate, dar în curând, porţile se vor deschide iar tu ţi-ai pecetluit soarta.

Shamak ridică tonul, precipitându-se şi izbi paharul de zid, sfărâmându-l în zeci de cioburi:

— Ai fost fratele meu! ţipă el. Puteam avea totul. Puteai sta cu noi pe tronurile de piatră ale împărăţiei celor două lumi.

Anshar luă sticla de whisky de pe masă şi i-o azvârli în cap. Se ridică mânat de o furie teribilă, îi prinse mâna şi i-o

duse la spate. Îl trânti pe Shamak la podea şi-i răsuci mâna cu atâta putere încât încheietura cedă printr-un trosnet puternic precum un elastic ieftin. Durerea intensă se manifestă printr-un ţipăt strident, însă de scurtă durată, căci Anshar îi prinse capul şi îl lovi în repetate rânduri cu faţa de podea:

— Nenorocitule! Am să-ţi sfârşesc viaţa asta mizerabilă!

Şiroaie de lacrimi îi invadaseră obrajii, în timp ce dorinţa arzătoare de a-l sfârşi o dată pentru totdeauna era înăbuşită de gândul cel mai teribil.

— Mizerabilule!

Anshar se opri. Era pregătit să resimtă acel chin greu de îndurat după ce-i punea capăt vieţii lui Shamak, dar dintre toate, cel mai dureros ar fi fost trăiască chinuit de satisfacţia acestuia în timp ce o ucisese pe soţia sa sau chiar pe Rachel. Toate amintirile sale cele mai dragi ar fi fost eclipsate de acest nou sentiment monstruos de plăcere. Pentru asta, realiză acum într-o clipă, Că nu era deloc pregătit şi nici nu va putea fi vreodată.

Îşi eliberă furia printr-un strigăt, în timp ce mâinile sale îl eliberară pe Shamak din strânsoare. Se ridică deasupra acestuia cu o privire încărcată cu dispreţ profund:

— Va veni o zi când toţi vom plăti pentru faptele noastre, Shamak!

Aşezat într-o baltă de sânge, desfigurat, Shamak găsi puterea unui zâmbet perfid:

— Tic Tac, Anshar! Îngerii războiului au vorbit!

3

UN MIROS FIN DE muşeţel îl readuse din lumea viselor. Era întins pe o canapea – destul de confortabilă şi acoperit de o pătură. Cu privirea înceţoşată, nerecăpătându-şi încă toate simţurile, încercă să înţeleagă unde se află. În mijlocul livingului, pe un covor persan cu motive cărămizii, asortat perfect cu draperiile, era o măsuţă de geam.

„Covor nu am, măsuţă… nu. Unde dracu' sunt?"

Un zgomot ascuţit îl făcu să tresară. Nu era singur.

— Alo!? exclamă el fără prea mare încredere.

O voce feminină îi răspunse surprinsă:

— Ah! Deja te-ai trezit! Foarte bine, vin imediat!

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era silueta străină care se apropia de el, iar mai apoi, nimic. Negură. Privi încă o dată în jurul său, încercând să ghicească unde se află. O bibliotecă plină de cărţi vechi – aşa cum judecă după copertele jerpelite nu-i oferi un indiciu prea mare, iar în rest nimic. Fără televizor, sistem audio sau orice alte aparate electrice în afara a doua lămpi, aşezate lângă bibliotecă. Nici măcar o fotografie, fie ea mică sau mare.

Pe măsuţa din living erau aşezate două cărţi. Judecând după aspect, bănuia că una dintre ele este de fapt un jurnal, un caiet de notiţe copertat cu piele neagră peste care trecerea timpului şi utilizarea frecventă îşi lăsaseră amprenta. Cât despre cealaltă, aşezată în marginea dinspre el, când îi privi atent coperta maronie, realiză „ăsta este albumul foto…"

Dinspre hol, Lucy O'Donnel îşi făcu simţită prezenţa

printr-o interjecţie scurtă. Era acoperită de im halat alb de casă, prins cu un cordon la mijloc, cu părul său cârlionţat încă umed, aducea o tavă argintie, de pe care ceaiul cald de muşeţel îşi revărsa aroma în încăpere printr-un firicel de abur ce se ridica din ceainicul fierbinte.

Stânjenit de situaţie, Alex rămase cu privirea în pământ:

— Îmi pare rău… O să plec acum! Lucy se apropie de el, zâmbind:

— Fă-mi loc dragule, te rog! insistă ea cât timp se aşeză pe aceeaşi canapea. Ridică-ţi privirea, cu toţii am avut momente din astea. Mai devreme sau mai târziu, cu toţii ne simţim pierduţi.

Rămase tăcut pentru o vreme. Chipul său era desfigurat, iar privirea pierdută:

— Am pierdut-o! oftă el.

Lucy se apropie şi îl cuprinse într-o îmbrăţişare caldă:

— Ştiu că este greu, linişteşte-te!

Sub protecţia acestei îmbrăţişări părinteşti, Alex îşi descătuşă sentimentele. Lacrimile izbucniră din ochii săi, iar corpul începu să-i tremure sub frenezia suspinelor. Mai mult decât orice, se simţea ruşinat de gândurile bolnave de care fusese capabil cu doar câteva ore în urmă.

— Eliberează-te, dragule!

Alex se îndepărtă şi îşi şterse lacrimile de pe obraji. Chipul său exprima inocenţa.

— Şi când te gândeşti că tot timpul am fost cel care am dat sfaturi oamenilor, cum să-şi continue viaţa în urma unor tragedii.

Făcu o scurtă pauză şi reluă pe acelaşi ton:

— Dumnezeule, ce paradox, concluzionă el oftând din

greu!

Lucy, care îl asculta tăcută, îi umplu cana de ceai şi i-o întinse cât timp se mai păstra încă fierbinte:

— Poate pare un clişeu, dar şi eu am trecut prin asta. Am fost în locul tău, Alex. Pot doar să-mi imaginez ce voiai să faci aseară, în urma tuturor urărilor pătimaşe pe care i le împărtăşeai celei ce a însemnat totul pentru tine.

Alex îşi aminti. Într-adevăr, nu spunea asta doar să-l consoleze. Cam la aceeaşi vârstă, Lucy îl pierduse pe…

— Enoch, spuse Alex în şoaptă.

— Credeam că viaţa mea nu mai are niciun rost fără el prin preajmă. Aşa cum am realizat eu, tot aşa trebuie să înţelegi şi tu că amintirea unei persoane iubite nu poate fi întinată de un gest necugetat.

— Ştiu că asta este adevărat. Rachel m-ar fi snopit în bătaie dacă era prin preajmă, spuse el râzând, în timp ce ochii săi îşi recăpătară sclipirea în spatele lacrimilor sincere.

— După ce Enoch mi-a fost luat de lângă mine, un gol imens s-a format înăuntrul meu. Am început atunci să-l umplu cu alcool, lacrimi amare, regrete, durere, chiar vină, iar asta m-a doborât. Eram doar o umbră care colinda pământul fără un ţel în viaţă.

Lucy făcu o pauză cât timp sorbi din ceaiul fierbinte, după care continuă:

— Eşti tânăr, dragule…

— Nimeni nu o va putea înlocui, o opri Alex revoltat, intuind ceea ce voia să spună.

— Nu, se repezi ea să răspundă, sigur că nu.

— Dar apropo de înlocuit… aseară, la cimitir, în nebunia mea, v-am confundat cu Rachel. Sau mai bine spus, îmi

doream din tot sufletul ca femeia ce se apropia de mine să fie ea. M-aţi şi strigat. Ce făceaţi acolo la ora aia şi pe o vreme aşa de rea?

— Nu a fost chiar atât de rea vremea, răspunse Lucy încercând să se eschiveze.

Nu mai era atât de sigură că ar trebui să-i spună despre jurnal.

Răspunsul nu îl mulţumi pe Alex. „Femeia asta are probleme grave" îşi spuse el în timp ce se ridică de pe canapea.

— Trebuie să plec! Vă mulţumesc pentru tot. Dacă vreodată voi putea face ceva pentru dumneavoastră, vă rog să nu ezitaţi. Vă sunt îndatorat.

Lucy nu-i mai răspunse. Afişă un zâmbet forţat şi se ridică în urma lui Alex, luând de pe masă, jurnalul acoperit în piele neagră pe care şi-l duse la piept.

„Crede că dacă am luat o fotografie, acum mă apuc să-i fur tot de prin casă?" îşi spuse Alex, gândind că Lucy îşi protejează jurnalul tocmai din acest motiv. Nu spuse nimic şi se îndreptă către ieşire.

După ce trecu pragul afară din casă, Alex se întoarse către Lucy:

— Încă o dată, vă mulţumesc pentru tot! spuse el întinzându-i mâna.

Lucy îşi privi jurnalul pe care îl ţinea strâns. „În loc să-l ajut, poate îi fac mai rău cu ăsta". Voia să i-l încredinţeze lui Alex, în speranţa că poate îl va ajuta să înţeleagă ceea ce se întâmplă, dar ezită. „Poate îi fac mult mai mult rău decât bine, oferindu-i jurnalul", se temea ea, aşa că îi strânse mâna pentru o despărţire amiabilă:

— Ieri am luat legătura cu Tom. El mi-a povestit ce s-a întâmplat, aşa că am fost la cimitir pentru a lăsa o floare. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Vă mulţumesc, răspunse el oftând.

— Ascultă-mă, Alex, trebuie să înveţi să mergi mai departe. Este ceea ce Rachel şi-ar fi dorit, şi tu ştii asta. Poate nu este treaba mea, dar ar trebui să vorbeşti cu Tom şi Diana. Mi-am dat seama că ţin foarte mult la tine.

— O zi plăcută! răspunse Alex cu lacrimi în ochi.

Se îndepărtă cu paşi hotărâţi. Era determinat să parcurgă pe jos drumul ce i se întindea înainte. Razele soarelui se strecurau cu greutate prin perdeaua groasă de nori. „Măcar nu mai plouă!" îşi spuse el, având privirea ridicată către cer. Furtuna din noaptea precedentă îşi lăsase urmele peste tot. Ramurile mai bătrâne ale copacilor fuseseră retezate de vântul puternic. Petice de bălţi se formaseră pe străzi şi trotuare, ascunse sub un covor de frunze.

„Poate că ar fi mai bine să-mi redeschid cabinetul" gândea Alex. Avea mintea limpede pentru prima dată după tragedie. Pe cât de ciudată la final, conversaţia cu Lucy îl ajutase. Nu o cunoştea mai deloc, şi cu toate acestea, în braţele acelea străine, reuşise să-şi elibereze sentimentele care apăsau atât de greu pe sufletul său şi îi întunecau gândirea.

Se opri pentru o vreme pe o bancă din staţia de autobuz. Lumea îşi continua, nepăsătoare, rutina zilnică. Printre toţi aceşti oameni străini, Alex simţi nevoia unei feţe cunoscute. Îşi luă mobilul şi intră în agenda telefonului fără a căuta pe cineva anume în special. Se opri asupra lui Tom

Barkley „N”. Pentru prima dată, Alex înlocui lacrimile cu un zâmbet atunci când amintirile cu Rachel năvăliră în mintea lui. Îşi aminti cum Rachel îl întrebase odată de ce tatăl său are şi acel „N” adăugat la numărul de contact din telefonul său. Naşul” îi replicase el. Cum adică Naşul, dragule?” îl întrebase ea confuză. „Mă sperie. Naşul, Boss-ul, Căpitanul. Are o figură autoritară” mărturisise el. Râdeau copios de câte ori îşi aduceau aminte de acel moment, iar atunci când mergeau în vizită, Rachel îl îndemna în glumă să-i sărute mâna lui Tom aşa cum „familia” o săruta pe cea a „Naşului”.

Visa cu ochii deschişi şi involuntar, îl apelă pe Tom. Vocea surprinsă a acestuia răsună în difuzorul telefonului:

— Alex!?

— Domnule Barkley, ne putem întâlni?

— Sigur fiule, eu eram la tine acasă. Spune-mi unde eşti şi vin la tine!

— Lucy O’Donnel. Simt în colţul străzii, la staţia de autobuz!

— Lucy!? se arătă Tom surprins. Să înţeleg că te-a găsit aseară.

— Este o poveste lungă, îi răspunse Alex.

— Ţi-a dat jurnalul ăla negru?

— Jurnalul?

După o scurtă pauză, Tom reluă:

— Nu contează! Ascultă-mă puştiule, ajung imediat. Mă bucur că m-ai sunat!

4

LINCOLNUL ALB OPRI în faţa staţiei de autobuz. Tom

sări din maşină şi alergă direct la Alex, îmbrăţişându-l.

— Nu puteţi parca aici! îl avertiză un ofiţer de poliţie.

Atât Tom cât şi Alex se uitară către el şi zâmbiră.

Într-adevăr, un semn ce afişa inscripţia: „INTERZISĂ parcarea/staţionarea!" era aşezat exact lângă bordura unde Tom lăsase Lincolnul său din '89 parcat.

— Haide Alex, spuse Tom, îţi fac cinste cu micul-dejun!

În timp ce Tom ocoli automobilul pentru a-şi lua locul pe scaunul şoferului, Alex rămase o clipă pe loc. „Este o femeie minunată, dar aş prefera să n-o întâlnesc astăzi. Asta m-ar doborî" îşi spuse el cu gândul la Diana şi un posibil episod lacrimogen din partea acesteia.

— Vii sau nu!? îl repezi Tom.

Alex deschise portiera dar ezită să urce. Se aplecă, şi ruşinat de gândul pe care tocmai îl avusese, nu mai credea că asta este o idee prea bună:

— Ascultă, îmi pare foarte rău, dar nu cred că pot face asta!

Tom întâmpină refuzul cu un zâmbet strâmb şi se întinse spre bancheta din spate a Lincolnului de unde ridică o plasă ce conţinea patru sticle de bere:

— Micul-dejun al campionilor, puştiule. Nu poţi spune pas. Şi în plus, trebuie să vorbim ceva foarte important. Am o bănuială.

Intrigat, fără să mai aştepte şi alte explicaţii, Alex se aruncă în maşină.

„Bănuială? Ce vrea să spună?" Maşina demară, iar după câteva minute bune de tăcere, Tom îl lămuri cu privire la destinaţie:

— Primul petec de pădure cu o băncuţă. Vom vorbi

acolo, spuse el.

Alex aprobă înclinând din cap. Nu ştia ce să înţeleagă, dar acum că ştia unde se îndreaptă, calm, nici nu-şi mai bătea capul cu vreo explicaţie. Nu încerca să ghicească. Aştepta liniştit, aşezat confortabil, momentul în care Tom se va face înţeles.

— Diana este la patiserie, spuse Tom din senin.

Alex replică printr-un zâmbet. Spera ca Tom să nu propună o întâlnire.

— Nu vreau să mergem acolo, îl linişti Tom. Ba din contră, spuse el râzând. Ştii, dacă mă gândesc mai bine, ăsta este un loc destul de bun. Vom opri aici.

— Bănuiesc că este un loc la fel de bun ca oricare altul, aprobă Alex.

Tom viră Lincolnul la marginea şoselei şi se îndreptă către o zonă retrasă, urmând un drum pietruit. Opri automobilul acolo unde drumul nu mai ducea niciunde şi coborî luând cu el berile de pe bancheta din spate. Alex îi urmă exemplul şi se aşeză pe capota maşinii. Aştepta ca Tom să-i vorbească. El nu ştia ce ar putea spune, iar asta făcu pentru un scurt timp, ca singurele sunete provocate de cei doi să fie doar zgomotele capacelor de bere pe care le deschiseră. Se înţeleseseră din priviri pentru acest scurt moment de tăcere, iar în cele din urmă, Tom fu primul care rupse pactul:

— Am primit un apel de dimineaţă.

Alex îşi încreţi fruntea şi ridică din umeri în semn de întrebare.

— Zebrowski!

— Dan? sări Alex deodată. Dan Zebrowski, detectivul?

Tom aprobă clătinând din cap şi apoi dovedi sticla de bere pe care o azvârli către un cap de pod, spărgându-se în zeci de cioburi cu un sunet distinctiv.

— Ei bine? se agită Alex, ce voia? S-au făcut progrese cu ancheta?

— Anshar a fost văzut aseară la un hotel din centrul oraşului, îi mărturisi Tom pe un ton surprinzător de calm, aşa cum îl găsea Alex.

— L-au prins?

— Nu, răspunse Tom cu aceeaşi stare de calm. Se pare că a reuşit să fugă.

Frustrarea lui Alex creştea odată cu răspunsurile oferite de Tom. Modul în care îi oferea aceste răspunsuri, însă, îl interpreta ca o nepăsare din partea acestuia cu privire la rezultatul anchetei, lucru care era de neimaginat.

— A lăsat o cameră de hotel devastată şi mult sânge pe podea, continuă el.

— Sânge?

— Nu al lui, dacă asta te întrebi.

În timp ce Tom stătea liniştit pe capota maşinii, Alex îşi pierduse cumpătul. Avea ochii atât de roşii de parcă turbase, venele de la cap stăteau să-i explodeze, iar el se agita prin faţa lui Tom fără control, înjurând şi aruncând tot ceea ce-i cădea la mână. Pentru o vreme, cât îşi termină şi cea de-a doua sticlă de bere, Tom asistă fără obiecţie la spectacolul nebun, dar mai apoi se duse lângă Alex care stătea acum jos, cu mâinile împreunate în spatele cefei. Îl ridică în picioare, îi duse capul la piept, îl consolă şi din senin, îl lovi năprasnic cu palma peste obraz încât îl făcu să se clatine:

— Ascultă la mine, puştiule. Ea a fost fiica mea. Singurul

meu copil, urlă el. Tu chiar crezi că nu voi merge până la capătul pământului şi dincolo după nenorocitul care i-a scurtat zilele fetiţei mele?

Alex se îndreptă şi rămase stană de piatră. Ochii lui Tom străluceau, aprinşi din interior de o durere profundă.

— Fiule. Ea te-a iubit. Am nevoie de tine să-ţi păstrezi capul. Încetează să-ţi mai plângi de milă, îi spuse el în vreme ce îl eliberă din strânsoarea braţelor sale. Ajută-mă cu asta.

— Ce am putea face noi? întrebă Alex deznădăjduit.

— Putem merge după el. După Anshar. Poate că este nebun, dar ascunde şi un adevăr în spatele poveştilor pe care ni le-a spus. Am făcut câteva cercetări pe cont propriu, dar voi avea nevoie de tine. Trebuie să rămânem calmi şi la final îl vom aduce în faţa justiţiei pe cel ce ne-a luat tot ce ne era mai drag nouă de pe acest pământ. I-am arătat lui Dan Zebrowski, detectivului, fotografia lui Anshar cu Enoch, aceea pe care am găsit-o la Lucy O'Donnel acasă, ia acesta mi-a spus că mă înşel, că ăla nu avea cum să fie Anshar, pentru că de atunci au trecut treizeci de ani, aşa că este imposibil ca el să arate încă la fel. Tu îl cunoşti pe Anshar şi ai văzut şi fotografia…

— Nu-i nicio urmă de îndoială, spuse Alex.

— Se întâmplă ceva ciudat aici. Trebuie să căutăm mai adânc în poveştile lui Anshar şi poate vom afla ceva despre el cu adevărat. Eu sunt pregătit să cred absolut orice şi să urmez orice pistă, oricât de ciudată ar fi ea. Nu-l putem lăsa să scape. Spune-mi fiule, eşti alături de mine?

— Până la capăt, răspunse Alex, pentru Rachel… Tom se apropie şi îl îmbrăţişă:

— Vom căuta peste tot. Îl vom găsi, puştiule!

— Jurnalul! tresări Alex. Lucy O'Donnel are un jurnal pe care îl proteja de dimineaţă, posibil de teamă ca eu să nu-l văd.

— Un jurnal cu copertă neagră de piele? întrebă Tom.

— De unde ştii asta?

— Ăla este jurnalul personal al soţului său, Enoch. Aseară a trecut pe la noi în speranţa că te va găsi acolo. Avea cu ea acest jurnal.

— Crezi că putem găsi răspunsuri acolo? întrebă Alex.

— Nu ştiu, dar trebuie să încercăm orice. Astăzi nu putem face nimic. Dacă Lucy proteja jurnalul atunci când ai plecat de la ea, înseamnă că s-a răzgândit cumva. Poate nu vrea ca tu să-l ai.

— Putem încerca, totuşi.

— Nu. Astăzi nu. Mergi acasă, linişteşte-te şi pune-ţi ordine în gânduri. Vom încerca mâine. Pentru moment, ai nevoie de linişte şi odihnă. Haide, te voi lăsa acasă, iar mâine dimineaţă o vom confrunta pe Lucy cu privire la jurnal.

5

O MULŢIME DE VOCI ce şuşoteau în jurul său îl făcură pe Alex să se trezească speriat. De cum deschise ochii, zarva din jurul său crescu. Omuleţii roz alergau care în toate părţile, entuziasmaţi. Se alertau între ei, iar de pe buzele lor plecau, încărcate cu speranţă şi bucurie, aceleaşi cvinte transmise în grabă până în inima pădurii, de unde strigătele lor se mai auzeau doar înfundat:

— A revenit!

Unul dintre ei – purtând o robă albă, se apropie în

grabă:

— Ai revenit! spuse el râzând.

Atunci când se apropie cu intenţia de a-l îmbrăţişa, Alex îl împinse temător şi apucă un băţ pentru a se proteja:

— Nu vă apropiaţi de mine!

Cu o expresie dezamăgită, omuleţul făcu un pas în spate.

Era profund dezamăgit. Respira greu, inima îi bătea cu putere iar ochii săi migdalaţi se umplură de lacrimi albăstrui:

— Trebuia să ne ajuţi, spuse micuţul cu jumătate de glas.

Alex îşi pierdu cumpătul şi într-un moment de furie năucitoare, începu să azvârle pietre şi beţe către zecile de omuleţi curioşi strânşi pe lângă el:

— Să vă ajut? Cum să vă ajut? Nici măcar nu sunteţi reali!

— Opreşte-te, te rog! strigă iar micuţul. Eu sunt Hetos. Îţi aminteşti?

Se aruncă în genunchi la doi paşi în faţa lui Alex. Cu capul plecat şi braţele întinse către el, Hetos fu singurul care mai rămase în preajmă în timp ce ceilalţi din tribul său se împrăştiaseră prin pădurea deasă din jur.

— Pleacă de aici, îl ameninţă Alex, nu sunteţi reali. Ăsta este doar un vis.

— Dacă nu vrei să ne ajuţi…

Hetos se opri pentru o clipă. Îşi ridică privirea către Alex şi cu un glas moale, covârşit de lacrimi şi un sediment profund de deznădejde reluă:

— Loveşte-mă. Haide!

Ochii săi migdalaţi străluceau din spatele lacrimilor, aprinşi de rază de soare.

— V-aţi pus încrederea în mine? întrebă Alex în vreme ce se lepădă de creanga cu care amenința că va lovi pe oricine îndrăzneşte să se apropie. El nu era capabil să facă rău nici unei muşte, cu atât mai mult unei fiinţe precum cea care acum stătea în genunchi în faţa lui, cu ochi mari înecaţi în lacrimi. Ridică-te! îl îndemnă el.

Hetos rămase pe loc, cu capul plecat.

— Ridică-te, ţi-am spus! N-o să-ţi fac niciun rău.

— Dacă nu vrei să ne ajuţi va fi ca şi când ne-ai condamna pe toţi, aşa că mai bine să terminăm odată cu asta, murmură micuţul cu buze tremurânde.

Pădurea întreagă rămăsese cuprinsă de o linişte profundă. Micuţele făpturi se ascundeau pe după copacii groşi din preajma luminişului cu teama ce le pătrunsese în inimi atunci când „omul” în care îşi puseseră toate speranţele de izbăvire, salvatorul, îşi îndreptase furia asupra lor. „Hetos a greşit” răsună o şoaptă.

„Ultima noastră speranţă” aduse vântul o alta.

Alex se apropie de Hetos şi îl ridică:

— Cum crezi tu că aş putea să vă ajut? De ce vă temeţi voi aşa de tare?

— Dannuna, murmură Hetos.

— Cine sunt ei, de ce vă vor răul?

— Nu a fost tot timpul aşa.

Hetos se întoarse cu spatele:

— Urmează-mă şi-ţi voi spune povestea noastră!

De jur-împrejur, semenii lui Hetos ieşeau din ascunzătorile lor, urmându-le de aproape celor doi. Păstrau

o oarecare distanţă, în timp ce Hetos conducea drumul pe o potecă invizibilă prin labirintul de copaci ce ascundea o frumuseţe rară. În luminişurile prin care trecură, de prin spatele movilelor de pământ ce se înălţau nu mai mult de un metru, minunate statuete scuipate în piatră ce întruchipau un singur chip, erau evidenţiate de razele soarelui care le scălda într-o culoare roşiatică. Captivat de straniile sculpturi, Alex se abătu de la calea pe care firava făptură îl îndruma, şi se apropie de unul dintre blocurile de piatră. Îndepărtă cu grijă pământul ce acoperea ceea ce părea a fi un chip, şi deşi era ciobit, asemănarea cu unul dintre semenii lui Hetos era evidentă. Movila de pământ din jurul monolitului era împrejmuită cu pietre rotunjite, iar pe deasupra sa, răsăriseră flori cu petale albe.

— Coroana-regelui, şuşoti unul dintre totomi.

Alex îi aruncă o privire întrebătoare, pesemne că dorea să afle mai multe.

— Morminte, spuse Hetos din spatele său, apropiindu-se. În vremurile de demult, noi, totomii, ne aşezam conducătorii în somnul de veci în peşteri sacre din Valea Antal. Totul s-a schimbat cu mult timp în urmă, atunci când danunna au hotărât să pornească războiul, iar noi ne-am retras către Pădurea Templelor. Este mult prea riscant să ne mai apropiem de Valea Antal, aşa că am ales să ne îngropăm regii aici, sub movile de pământ, iar la căpătâiele lor, aşezăm gardianul totomilor, primul rege, Helios, sub chip de piatră.

— Şi florile? întrebă Alex.

— Ah, florile, surâse Hetos. Ele se numesc Coroana-regelui. Nu se mai găsesc niciunde altundeva pe tot Nergoolul, iar aici nu le-a plantat nimeni. Este un mister cum

au apărut şi continuă să apară, iar cu adevărat minunat este că singurele locuri unde se pot întâlni sunt reprezentate de mormintele regilor totomi. Haide, nu mai avem cale lungă, spuse Hetos.

— Dar vreau să-mi spui mai multe, îl rugă Alex. Pădurea templelor. Numele vine de la aceste morminte străjuite de monoliţi?

— Urmează-mă, îl îndemnă Hetos, pornind iarăşi la drum.

Soarele era la asfinţit, iar razele sale sângerii se strecurau cu greu printre copaci. Mergeau pe o potecă bătută, iar din spate, păstrând o oarecare distanţă, vreo douăzeci de totomi veneau pe urmele lor, şuşotind continuu. Nu toţi îi împărtăşeau entuziasmul lui Hetos. O bună parte dintre totomi nu-l credeau capabil să-i scape de răul ce se abătuse asupra lor, mai ales dacă el era doar un om, aşa cum continua să afirme. Ştiau cum arată oamenii şi cât de limitaţi sunt ei, atât de involuaţi, trăind în peşteri, iar dacă Alex era într-adevăr unul dintre ei, atunci speranţele erau deşarte. De cealaltă parte, mulţi dintre ei aveau încredere în judecata lui Hetos. El spusese că Alex nu poate fi doar un simplu om. Sfera de mercur, acea iscoadă mecanică trimisă de către danunna pentru a-i prinde şi omorî, îl confundase pe Alex ca fiind unul dintre ei, iar asta nu putea însemna decât că el găsise o cale prin care să se apere împotriva nemiloşilor danunna.

Deşi parcurseseră o bună bucată de drum, vreme de un ceas, Alex nu înceta să fie fascinat de frumuseţea pădurii. Copacii zvelţi se ridicau către cer din pământul negru în căutarea razelor de soare atât de necesare. Din înaltul

coroanelor, de printre frunzăriș, înaripatele le vegheau călătoria făcându-şi simţită prezenţa prin sunete specifice care se auzeau în surdină.

Din când în când, parcurgeau mici luminișuri, unde movile de pământ se regăseau presărate cu mii de flori albe, iar la baza lor, aceeaşi statuetă, a lui Helios aşa cum învăţase Alex, stătea străjer de peste veacuri.

În scurt timp, sunetele unei mări învolburate ale cărei valuri se spărgeau de pietre, vesteau sfârşitul călătoriei.

În faţa lor se întindea un platou sculptat în stânca de pe malul mării. Pe acesta, templul sacru, Mausoleul Regilor, aşa cum îl numi Hetos era format din monoliţi masivi aşezaţi în formă circulară. Peste stâlpii de piatră, se formau arcade solemne de o magnitudine ce tăia răsuflarea până şi celui mai priceput arhitect. Orice altă construcţie de care Alex avea cunoştinţă pălea în comparaţie cu aceasta, cu atât mai mult cu cât era făurită în totalitate din blocuri de piatră aşezate cu o precizie milimetrică. Apropiindu-se de Mausoleu, printre stâlpii pictaţi cu inscripţii antice, văzu un chip de piatră care îi păru cunoscut.

Alex îi aruncă o privire lui Hetos, iar acesta încuviinţă:

— Helios! Primul rege al totomilor şi gardianul nostru.

Deşi Alex văzuse mai devreme în Pădurea Templelor, aşezate lângă mormintele vechilor conducători, aceleaşi replici exacte după această statuie, totuşi ea impresiona prin dimensiune. Această reprezentare îl înfăţişa pe Helios acoperit de o robă, cu mâinile întinse în faţă, ţinând un pergament cu însemne pe care Alex nu le putea descifra.

Hetos se apropie de Alex şi îi şopti:

— Noi, totomii am oferit acestei lumi înţelepciunea.

Asta reprezintă acel pergament pe care Helios îl oferă tuturor.

În vreme ce soarele apunea, Alex îşi îndreptase întreaga sa admiraţie către statuia lui Helios, dar dinspre apus, razele roşiatice evidenţiară şi alte statuete de printre coloanele de piatră ale templului.

Erau nu mai puţin de patru statuete aşezate în cele patru puncte cardinale. Dintre toate, cea a lui Helios era cea mai mică în dimensiune şi aşezată în partea de răsărit.

În partea de sud, un monolit ce înfăţişa o fiinţă cu trăsături de pasăre se înălţa solemn.

— Tengoo, explică Hetos, aşa se numesc cei din neamul lor, iar acela este Argos, primul lor rege.

Monolitul, sculptura dintr-o singură bucată de piatră care îl reprezenta pe Argos, era considerabil mai mare decât ce a regelui totomilor, Helios. Pielea sa era puternic ridată, scorţuroasă. Îi lipsea nasul, în locul acestuia fiind două găuri ce păreau a fi încorporate într-un cioc deloc proeminent, turtit, cu o mică ridicătură pe mijloc ce se prelungea ca partea de sus a buzei. Asemeni lui Helios, Argos avea braţele întinse înainte ţinând în palme o sabie.

Alex îşi îndreptă atenţia către partea de nord:

— Este cu adevărat imens, şopti el plin de uimire.

— Acela este Galat, spuse Hetos. Cei din neamul lui sunt numiţi moai şi nu este greu să-ţi dai seama de unde vine numele acestor giganţi.

La nord străjuia de departe cea mai masivă dintre statui. Aceasta reprezenta o fiinţă cu o construcţie a corpului asemănătoare cu cea a oamenilor, însă cu trăsături pronunţate. Barbie lată, frunte proeminentă, avea un nas

mare şi turtit cu ochi adânciţi în orbite. Ca dimensiune era cam de trei ori mai mare decât cea a lui Argos, regele tengoo. Ciocanul era unealta pe care Galat o oferea cu mâinile sale.

Ultima dintre statui, situată în partea dinspre apus, îl reprezenta pe Marduk, conducătorul danunna care oferea cu mâinile sale o balanţă.

Nelămurit, Alex se întoarse către Hetos pentru explicaţii.

— Acest Mausoleu reprezintă piatra de temelie a convieţuirii de pe planeta noastră. Cei patru mari conducători ai noştri. Helios pentru tototmi, Argos pentru tengoo, Galat pentru moai şi Marduk pentru danunna. A fost construit cu truda şi sudoarea fiecărui locuitor al Nergoolului din acele vremuri. Se dorea ca acesta să dăinuiască peste veacuri şi să stea mărturie jurămintelor făcute de către fiecare conducător în numele tuturor celor din neamurile sale, jurăminte ce n-ar fi trebuit încălcate niciodată. Helios a oferit în numele tuturor totomilor, toată ştiinţa şi înţelepciunea noastră. Argos, în numele tengoo, a oferit protecţia împotriva oricui va perturba liniştea locuitorilor, fie el oricine sau orice fiară sălbatică. Galat, din neamul moailor a oferit îndeletnicirea, forţa şi puterea lor. Marduk, din partea celor ce poartă numele de danunna, şi-a oferit sfatul, îndrumarea şi menţinerea unui echilibru satisfăcător pentru toţi cei ce locuiesc pe aceste pământuri.

— Ce este atât de special la aceşti danunna încât au fost aleşi ca cei ce veghează peste toţi?

— Ei au fost înzestraţi cu lungime de zile.

— Ce înseamnă asta? întrebă Alex confuz.

— Asta înseamnă că în vreme ce o mie de generaţii din

cei asemeni mie trec, doar una singură din a lor se isprăveşte.

În centrul acestui templu, pe un piedestal de piatră era aşezată o cupă de fier înnegrită pe interior. În timp ce Alex îşi îndreptă admiraţia şi mirarea către acesta, Hetos se îndreptă către ea. Se urcă pe piatra pe care era aşezată, duse mâna peste marginea ei şi cu umilinţă, prinse unul dintre tăciunii care erau aşezaţi înăuntru. Mâna sa se negri când sfărâmă cărbunele ce i se fărâmiţă printre degete, aşa cum şi toate jurămintele făcute aici în urmă cu milenii trecuseră în uitare.

— Asta s-a ales de flacăra jurământului, oftă micuţul. Cenuşă, cenuşă pierdută de vânt. Vezi tu, atunci când toate promisiunile au fost făcute şi totul era în perfectă armonie, aici, neîncetat ardea flacăra jurământului. Timp de mii de ani şi-a aruncat lumina şi căldura asupra tuturor, fie ei tengoo, danuna, totomi sau moai. Toţi din toate colţurile acestei lumi veneau mereu îndreptându-şi paşii către văpaia eternă pe acelaşi drum pe care am venit şi noi. După atâta timp, făclia s-a stins, iar natura şi-a revendicat dreptul asupra potecii, astfel încât acum abia se mai cunoaşte. Armonia a fost alungată de pe aceste meleaguri, iar binele comun este un vis îndepărtat, răcit asemeni acestor tăciuni de care nimeni nu-şi mai aduce aminte.

În depărtare, soarele se stinse în vastul ocean ce se întindea cât cuprindeai cu ochii. Micuţul totom, Hetos, sări de pe marginea piedestalului şi se îndreptă către semenii săi, cei puţini câţi le urmaseră până la templu.

— Oare poate face ceva? întrebă unul dintre ei.

În centrul templului, lângă făclia stinsă, Alex stătea

tăcut.

„Dacă totul este real?”

— Sunt doar un simplu om, murmură el. Îmi pare rău.

Din spatele lui Hetos, totomii care nu crezuseră în el aruncară câteva jigniri:

— Știam că nu poate face nimic. Haideți. Ăștia nu sunt cu nimic mai presus de orice animal. Să mergem. S-a înșelat. Marele nostru conducător, spuse unul dintre ei ironic.

Hetos se văzu rămas singur. Ceilalți urmară calea prin pădurea deasă către ceea ce numeau casă. Cu inima înăbușită de durere, își mai întinse o dată mâna către Alex, dar el îi răspunse printr-un gest de neputință, plecându-și capul. Atunci, și Hetos îi întoarse spatele și își îndreptă pașii pe lângă desișul copacilor. Pășea greu, simțindu-se neputincios și nu-și ridica privirea atunci când trecea pe lângă mormintele înaintașilor săi ce se adânceau în întunericul nopții.

6

PE FEREASTRA DESCHISĂ, vântul adia creând mișcări ritmice de valuri în draperia pe jumătate desfăcută. Liniștea apartamentului fu împrăștiată de un ciocănit puternic în ușa de la intrare.

Ca după o noapte agitată, Alex se trezi cu greu din somnul adânc în care se cufundase. Își ridică numai pentru o clipă capul după care, căzu la loc pe salteaua moale, astupându-și urechile cu perna.

Persoana care insista la ușă părea însă hotărâtă s-o scoată din balamale, așa că, neputând ignora bubuiturile

intense, se ridică greoi şi se îndreptă către intrare:

— Opreşte-te! Vin acum! răspunse iritat. Ajuns în faţa uşii, îşi aruncă privirea pe vizor.

„Dan Zebrowskzi".

La această oră matinală, detectivul stătea tulburat în faţa uşii:

— Deschide odată nenorocita asta, trebuie să vorbim. De cum răsuci cheia, Dan intră împleticindu-se.

Încă de prima dată când îl întâlnise, Alex observase caracterul iresponsabil al detectivului căci duhnea a whisky şi ţigări încă de dimineaţă.

Acum era un dezastru total. Barbă neîngrijită, acelaşi miros puternic de tărie rămânea în urma sa. Ochii roşii evidenţiau lipsa somnului. Avea părul ciufulit, purtând un puternic miros de fum de ţigară.

Zebrowski trecu pe lângă Alex ca şi cum acesta nu era decât un stâlp, se duse în bucătărie şi se aşeză la masă. Îşi scoase din buzunar pachetul de ţigări şi îşi aprinse una, căutând o scrumieră din priviri:

— Se poate? căută el aprobarea.

Alex îi oferi o farfurie în lipsa scrumierei şi se aşeză lângă el.

— Ce dracu' făceai, curăţai coşul?

— Ce vrei să spui?

— Mâna ta, îi atrase Dan atenţia.

Era neagră, iar Alex nu observase asta. Părea că s-a jucat cu cărbuni, sau exact aşa cum insinuase în mod ironic Zebrowski, parcă ar fi curăţat un coş de fum.

„S-a întâmplat în visul meu" îşi spuse Alex.

— Nu contează, se eschivă el. Ce faci aici la ora asta?

— Caut răspunsuri, se bâlbâi Dan.

— Şi ce răspunsuri speri să găseşti în starea asta?

— Ce ştii tu? Am un motiv al dracu' de bun. Haide fa pe gazda bună şi oferă-mi un pahar.

Alex se ridică şi căută prin rafturile din bucătărie. Găsi o sticlă de whisky jumătate goală, apucă două pahare pe care le puse pe masă dar turnă decât într-unul.

— Tu nu-ţi pui? întrebă Dan.

— Am nevoie? Ce veşti îmi aduci?

— Am fost concediat, mărturisi Zebrowski. Douăzeci de ani, reflectă el.

— Ar trebui să fiu surprins? spuse Alex privind paharul din faţa lui Dan.

— Hei, hei, se agită Dan: de când am început să judecăm lumea?

— Îmi pare rău, se scuză Alex. Ce s-a întâmplat?

Zebrowski înghiţi whisky-ul din pahar, îşi puse altul şi trase adânc din ţigară:

— După douăzeci de ani. Douăzeci de ani nenorociţi şi ăştia îmi fac felul. Ascultă-mă, este ceva foarte greşit cu O'Donnel sau Anshar sau care dracului o fi numele lui real. În tot timpul de când sunt poliţist, nici măcar o dată n-am lăsat un caz nerezolvat. Puteam avansa, puteam ajunge căpitan. Căpitan, înţelegi? se agită el mai mult. Am refuzat, coborî el tonul. Şi ştii de ce?

Alex aruncă încă o privire către paharul de pe masă.

„Eşti dus cu pluta" ghici el în gând.

În realitate, ameţit de alcool şi supărat peste măsură, Zebrowski îşi pierduse coerenţa în vorbire. Nu putea duce o idee până la capăt iar Alex nu ştia ce să mai creadă. Şi-ar fi

dorit să afle mai multe despre ce s-a întâmplat, mai ales că Zebrowski amintise de Anshar, dar ştia că cel mai bun lucru de făcut acum ar fi să-l lase să se descarce, iar mai apoi să pună întrebările.

— Am renunţat pentru că ceea ce-mi place şi lucrul la care mă pricep mai bine ca oricine este să prind infractori. Deţin recordul, fir-ar să fie. Douăzeci de ani. M-am dedicat cu totul acestei meserii. Nenorocitul ăla de O'Donnel.

— Linişteşte-te, îl sfătui Alex.

— Cum pot să mă liniştesc, urlă el. Am nevoie să-mi spui tot ce ştii despre el. Nu mă las eu aşa uşor oricâte ameninţări aş primi.

— Ameninţări? se sperie Alex.

— De ce crezi că m-au dat afară? Proştii. Stau cu mâna în buzunarul oricui oferă mai mult. Halal poliţişti. Încă de când am început prima anchetă. Aceea când biroul tău a fost spart. L-am bănuit încă de pe atunci. Am aflat că are un nume fals, dar n-am putut face mai multe. Am fost oprit. Iar acum, cu Rachel, oftă Zebrowski: îmi pare rău, prietene.

De data aceasta, căzu în altă extremă. Era un dezastru. Intrigat, Alex se ridică şi încercă să-l consoleze:

— Haide omule, linişteşte-te. Spune-mi, ce se întâmplă cu tine?

— Stai acolo, îşi reveni Dan. Sunt liniştit. N-am nevoie de o bătaie pe umăr. Zebrowski îşi trase sufletul pentru o clipă, luă pachetul de ţigări de pe masă, scoase una şi o aprinse:

— Dacă ai de gând să bei un pahar, acum este momentul, spuse el. Alex zâmbi strâmb aşteptând răspunsuri.

Zebrowski îşi pierduse orice urmă de coerenţă. Purta acelaşi monolog întrerupt de câte o înghiţitură zdravănă de whisky. Se agita, plângea, se înfuria, de-a dreptul tulburat.

Se ridică de la masă bolborosind ceva confuz şi râzând.

— Nu te pot lăsa se pleci aşa, spuse Alex ghicindu-i intenţia.

— Nu sunt un copil. Cu cine dracu' crezi că vorbeşti?

Alex făcu un pas în spate.

„Nu eşti responsabilitatea mea".

În timp ce se împleticea pe coridor, Dan încă vorbea într-una:

— Enoch O'Donnel. Ăsta m-a costat pe mine slujba mea. Nu ştiu cine dracu' este sau pe cine cunoaşte, dar are relaţii mari de tot. Ascultă-mă, spuse el răsucindu-se pe călcâie: ăsta este periculos rău. Sunt într-o stare deplorabilă şi nu te învinovăţesc dacă nu mă asculţi, dar trebuie să ştii că nu este de glumă. Presiuni au fost făcute de sus… de sus de tot, iar eu am fost dat afară din serviciu doar pentru că am aflat că Enoch O'Donnel nu-i numele lui real. Fă un exerciţiu de imaginaţie şi închipuie-ţi ce-mi făceau ăştia dacă aflam mai multe.

Faţa i se schimonosi într-un zâmbet strâmb şi continuă:

— Dar nu. Nu mă puteam apropia de el. Este prea bine protejat. Cazul ăsta este îngropat.

— Ce vrei să spui cu asta? îl repezi Alex.

— Îmi pare rău omule. Ăsta este adevărul. A fost predat unuia care n-ar putea găsi apă dacă l-ai lăsa în mijlocul unui nenorocit de ocean.

— Ce dracu' înseamnă asta? se enervă Alex.

— Exact gândul meu, tresări Dan.

Alex rămase pe loc, procesând cele împărtăşite de Zebrowski. Ştia că este ceva în neregulă cu Anshar, dar asta deja mergea mai departe decât gândise el. Se părea că are legături puternice în poliţie şi cine ştie unde altundeva. Nimeni nu părea să-l cunoască. Singurul indiciu care mai rămânea în picioare şi singura posibilitate de a afla câte ceva despre el era aceea de a o întâlni pe Lucy. Era determinat ca de data aceasta să o preseze pe cât cu putinţă.

— Am plecat, spuse Dan lovindu-se cu umărul de tocul uşii. Te voi căuta când îmi voi recăpăta simţurile. Probabil peste o săptămână, zâmbi el ironic.

Îşi scoase o ţigară şi se îndepărtă fluierând.

Tocmai în acel moment, Tom parcă maşina în faţa casei:

— Mi se pare mie sau omul ăla era Dan Zebrowski?

— Într-adevăr. Aşteaptă să-mi iau o bluză, îl rugă Alex.

— Ce s-a întâmplat?

— Nici eu nu ştiu. Îţi voi povesti pe drum. Cobor imediat.

7

TOM RĂMASE AFARĂ fără a mai cobori din maşină. Aşa cum vorbiseră în ziua precedentă, plănuiau să meargă acasă la Lucy O'Donnel. Astăzi era ziua în care nu mai acceptau nicio minciună. Cărţile trebuiau date pe faţă. Dacă Lucy ştia ceva, orice, despre Anshar, atunci astăzi era ziua în care va spune totul. Prea mult mister îl învăluia. Era un nebun sau ceva mai mult de atât?

Gândurile îi fuseră împrăştiate de zgomotul portierei atunci când Alex se urcă în automobil.

— Dacă facem asta…

— … o vom presa până aflăm tot ce ştie, îi continuă Tom propoziţia. Ia spune-mi, te simţi mai bine?

— Eu sunt bine.

Motorul puternic al Lincolnului ce dezvolta o herghelie de cai, porni într-un huruit puternic aruncând gazele prin eşapamentul dublu într-un nor negru.

— Eşti sigur?

— Da, sunt. Nu acelaşi lucru pot spune despre Zebrowski.

— Detectivul? De când sunteţi voi prieteni?

— Abia îl cunosc. Imaginează-ţi cât de surprins am fost când a apărut la mine acasă. Era răvăşit complet.

— Ce voia?

— Era ameţit de alcool şi intoxicat de ţigări. Ceea ce mă îngrijorează pe mine este motivul pentru care se prezenta în starea asta. A fost concediat.

— Pe ce motiv?

— Eu am pus-o pe seama comportamentului iresponsabil.

— Asta nu, spuse Tom. Trebuie să ştii că m-am interesat de Zebrowski atunci când a preluat ancheta. Sigur, am aflat despre escapadele sale, dar toată lumea din poliţie îl respectă. Pe oricine ai întreba din oraşul ăsta ţi-ar spune acelaşi lucru: Dan Zebrosky este cel mai bun în ceea ce face. Se pare că a refuzat avansarea în grad doar pentru a putea face în continuare muncă de teren.

— A spus ceva despre asta, murmură Alex. Calmul de care Tom dădea dovadă îl surprindea.

— A fost concediat din cauza unor presiuni venite din

partea superiorilor săi. Mi-a spus că l-au obligat să renunţe la anchetă.

— Asta nu poate fi bine, oftă Tom.

Alex îl analiză. Rezistase până acum tentaţiei de a-l întreba ce se petrece cu el, de ce este atât de calm. O atitudine nepăsătoare era cea mai bună caracterizare.

— Te aşteptai la asta? îl întrebă el negăsind altă explicaţie.

Tăcut, găsi ieşirea de pe autostradă spre casa O'Donnel.

Aplecă parasolarul, iar umbra acestuia îi descreţi fruntea. Opri automobilul în faţa casei cu numărul 78 şi oftă, aplecându-şi capul.

— Mergem? întrebă Alex nerăbdător.

Cu mâna pe portieră, pregătit să coboare, Tom scăpă câteva vorbe cu glas moale:

— Nu cred că este nebun.

— Despre ce vorbeşti?

— Anshar.

Alex rămase fără replică.

— Am analizat bine discuţia noastră. Aseară pe când stăteam la birou, cu poza lui în mână, m-am gândit… Dacă tot ce spune este adevărat, realitatea fiind mai complicată decât o percepem noi? Civilizaţiile antice vorbesc de zei cu puteri fantastice care trăiau o viaţă lungă. Anshar arată la fel ca în fotografie. Gândeşte-te. Treizeci de ani au trecut peste el asemeni unei zile. Este acelaşi.

Alex îşi puse mâna peste umărul său:

— Faptul că am pierdut-o ne face vulnerabili şi capabili să credem în orice scenariu, oricât de absurd pare.

— Dacă nu este decât un scenariu?

— Indiferent ce se întâmplă, vom afla. Mergem?

Amândoi coborâră din maşină refăcându-şi paşii făcuţi pe alee, la fel de nedumeriţi ca şi cu o săptămână în urmă, pe lângă aceeaşi peluză îngrijită de pe care razele soarelui se reflectau din stropii de apă agăţaţi de firele verzi ale ierbii. Spre deosebire de data trecută, acum ştiau cine va deschide uşa din lemn alb la care băteau cu înflăcărare, dar cine era de fapt Lucy O'Donnel? Câte ştiau despre ea şi câtă încredere îşi puteau pune în această bătrânică?

Din spatele uşii, Lucy îşi arătă chipul. Zâmbetul de întâmpinare îi fu şters atunci când îşi văzu vizitatorii:

— Tom, Alex, ce faceţi aici?

— Ne pofteşti înăuntru? întrebă Tom serios.

Lucy îşi mută trupul din uşă, făcând un pas în lateral şi lăsă privirea în jos:

— Intraţi, faceţi-vă comozi! îi îndemnă ea cu glas domol, închise uşa în spatele lor iar apoi îi conduse către living.

Pe măsuţa din centrul încăperii era aşezat jurnalul acoperit cu piele neagră pe care toţi trei îl priviră simultan. Lucy îşi muşcă buza zâmbind strâmb şi se grăbi să-l ascundă, dar era deja prea târziu. Îl ridică şi-l duse la piept dar realiză că nu poate face nimic în privinţa jurnalului atâta timp cât privirile musafirilor săi îi cercetau fiecare mişcare. Se aşeză pe fotoliu îndemnându-şi oaspeţii să-i urmeze:

— Cu ce vă pot servi?

— Mulţumim, dar suntem bine, spuse Tom.

— Un ceai? întrebă ea, de data aceasta numai pe Alex.

— Nu vă deranjaţi!

— Cum doriţi! îşi înăspri Lucy glasul.

Tom îşi trase sufletul şi fără alte discuţii vagi despre

vreme, trecu direct la subiectul care-l interesa:

— Data trecută, îmi amintesc, eram în acelaşi fotoliu când te-ai oferit să ne arăţi câteva fotografii din albumul personal.

Printre toate acele amintiri imortalizate, faţă de o poză în special am manifestat un interes crescut.

— A dispărut, sări Lucy.

— Îmi pare rău, interveni Alex, eu am luat-o fără permisiunea dumneavoastră.

Domnul Barkley nu aflat decât mai târziu în acea după-amiază. Bobiţe de sudoare se formau pe fruntea încreţită a lui Lucy.

— Când te-am întrebat despre bărbatul prezent alături de soţul tău în fotografie… te-ai schimbat radical. Aproape că ne-ai împins afară din casă.

— Am încercat să vă protejez, suspină Lucy aplecându-şi capul în palme.

— Dumnezeule! De ce să ne protejezi?

Tom făcu o scurtă pauză şi cu ochii cuprinşi de lacrimi, se apropie de Lucy. Se puse în genunchi în faţa ei şi îi cuprinse mâinile:

— Lucy, fiica mea… am pierdut-o pentru totdeauna. Alex se apropie de Tom şi îl consolă:

— Nimeni nu este vinovat, decât el.

— Eu mi-am pierdut soţul, suspină Lucy. L-am pierdut din acelaşi motiv pentru care Rachel a pierit. Mi-e teamă însă că în curând, nimeni nu va mai avea scăpare de furia lor.

— Te rog din tot sufletul, spune-ne ce ştii despre el.

Privirea lui Lucy rămase îndreptată către jurnal. Chipul său bătut de trecerea anilor, brăzdat de riduri adânci se

înfăţişa calm şi liniştit. Lacrimile îi părăsiră ochii alunecând pe obraji, dar nu era tristă. Nu erau lacrimi de tristeţe dar nici de bucurie, ci mai degrabă de uşurare.

Linişte.

Ştia că piatra ce îi apăsa sufletul de atâta amar de vreme se va fărâmiţa acum, când pentru prima dată în viaţă se pregătea să dezvăluie ceea ce Enoch o avertizase în urmă cu treizeci de ani.

— Despre el? Sunt mai mulţi asemeni lui, spuse ea.

— Cum adică? se miră Alex.

— În urmă cu treizeci şi cinci de ani, începu Lucy, mi-am întâlnit sufletul pereche. Omul căruia i-am oferit totul şi de la care am primit dragoste, afecţiune şi înţelegere. Eram tineri şi îndrăgostiţi. Nu ştiam ce avea să ne rezerve viitorul, dar îl aşteptam cu nerăbdare. Noi doi împotriva lumii, zâmbi ea. Am aflat însă în curând că locul din inima lui Enoch era ocupat în totalitate de arheologie, pământul şi tainele străvechi ce le ţine ascunse. Asta era marea lui dragoste. Am început să ne vedem din ce în ce mai rar, iar în anul 1981, Enoch a primit o ofertă pe care speram, dar ştiam că n-o va refuza. Un păstor din Orientul Mijlociu, a descoperit din greşeală un monolit în timp ce-şi căuta o oaie rătăcită. S-a format o comisie, iar soţul meu a fost desemnat să afle din ce perioadă provine.

— Lângă oraşul Moşul, interveni Tom.

— Într-adevăr. La o distanţă mică de oraş, Enoch a excavat ruinele a ceea ce s-a dovedit una din primele cetăţi sumeriene.

— Cetatea Ninive. Am fost acolo în momentul în care au început săpăturile. Bursa mea includea doar o lună de

practică. Nu am avut ocazia să-mi petrec atât de mult timp pe cât mi-aş fi dorit alături de soţul tău. Era un excelent profesor. La scurt timp după ce am plecat eu, s-a întâmplat acel accident tragic care l-a costat viaţa pe soţul tău.

— Nu a fost un accident, se revoltă Lucy. A fost mâna lor, iar Enoch ştia că asta îl aşteaptă.

— De ce spui asta?

— La scurt timp după plecarea ta, continuă Lucy, echipa lui Enoch a făcut o descoperire formidabilă. În partea de sud a ruinelor, în ceea ce se considera a fi templu, un altar de venerare a zeităţilor acelor vremuri, în colţul de nord-vest, sub un strat gros de pardoseală, spartă din greşeală de un student nu prea bine pregătit, s-au descoperit unsprezece tăbliţe de lut.

— Nu am auzit nimic despre o astfel de descoperire, se miră Tom. Ce tot spui acolo?

— Normal că nu ai auzit nimic. Nici tu şi nici restul lumii.

Tăbliţele au dispărut odată cu soţul meu. Nu au fost înregistrate în niciun registru.

— Cum se poate asta?

— Ziua în care au fost descoperite tăbliţele era ziua în care eram hotărâtă să pun capăt relaţiei mele cu Enoch. Îl vedeam foarte rar, iar atunci când în sfârşit ne întâlneam, singurul lucru la care se putea gândi era cum să scape mai repede de mine pentru a se putea întoarce la preţiosul său trecut şi poveştile timpului şoptite de ruine. M-am apropiat de cortul lui, hotărâtă să-l eliberez de presiunea mariajului nostru, dar acolo, odată ce am dat la o parte perdeaua de la intrare, 1 am văzut pe Enoch fericit aşa cum nu mai fusese

niciodată. Lângă el stătea omul pe care l-aţi văzut în fotografie, Anshar. Era o persoană misterioasă, scumpă la vorbă. Se prezentase ca făcând parte din comisia iraniană de arheologie, oferindu-şi sprijinul total, dar am avut încă de la început suspiciunile mele cu privire la intenţiile lui. Am făcut un pas înainte, dar nici măcar nu m-au observat. Ciocneau un pahar de vin roşu, iar înaintea lor, pe masa rotundă din capătul cortului erau aşezate unsprezece bucăţi de lut despre care am realizat că fac motivul bucuriei nemăsurate a lui Enoch. Nu ştiam despre ce este vorba exact, dar mi-am dat seama că asta era o descoperire importantă. Enoch avea fruntea plină de sudoare, chipul murdar de praf roşiatic, ochii roşii de oboseală căci îşi dedica mult timp săpăturilor. De cealaltă parte, Anshar mă observase cu coada ochiului şi îşi formase un zâmbet strengar pe faţă, tuşind scurt pentru a-i atrage atenţia soţului meu. M-a privit rece şi a închinat paharul înaintea mea cu un zâmbet larg, dar apoi s-a întors neputându-şi lua privirea pentru mai mult de două secunde de la marea sa descoperire nici măcar pentru propria soţie. Am ieşit în lacrimi, cu paşi grăbiţi hotărâtă să împachetez şi să mă întorc acasă fără să-i dau măcar de veste şi asta am şi făcut. Mi-am strâns hainele în grabă, iar până ce soarele a apus dincolo de orizont, eram deja îmbarcată în primul zbor către casă, luându-mi adio de la trecutul meu.

Lucy termină greu fraza înăbuşită de lacrimi:

— Dacă ştiam că n-o să-l mai văd niciodată…

Tom şi Alex rămaseră tăcuţi, lăsându-i răgaz să se liniştească. Cu ochii umezi şi privire senină, Lucy găsi puterea unui zâmbet:

— Trebuie să ştiţi că indiferent ce s-a întâmplat între

noi, iubirea ce i-o purtam a fost una nemăsurată.

— A fost un om de toată isprava, iar tu eşti o femeie puternică, o consolă Tom.

— Era fericit. Ultima dată când l-am văzut, era fericit. N-am mai vorbit cu el din momentul în care am plecat, iar o săptămână mai târziu am primit un telefon din partea oficialităţilor iraniene. Soţul meu decedase. Le-am spus că este o greşeală, dar vocea aceea pasivă mi-a confirmat că într-adevăr era vorba despre Enoch O'Donnel. M-am prăbuşit la pământ, înecată în lacrimi şi cu un regret amar ce mă bântuie chiar şi în această clipă. Mai târziu în acea zi, un anume domn Shamak, ce s-a prezentat ca fiind prieten apropiat al soţului meu, profesor al Universităţii din Teheran, Departamentul de Arheologie, mi-a telefonat sub pretextul oferirii condoleanţelor, dar era un ton ciudat în vocea lui şi curând a avansat un mic chestionar. Era interesat de notiţele lui Enoch, dacă nu cumva păstrează însemnări acasă. Atunci, pe moment i-am răspuns robotic la toate întrebările, fără a-mi pune semne de întrebare cu privire la intenţiile sale. Vestea cumplită a decesului soţului meu îmi întunecase luciditatea. I-am răspuns – Enoch nu păstra aproape nimic din cercetările sale acasă – şi-a exprimat condoleanţele şi a închis.

— Crezi că nu era cine pretindea a fi? interveni Tom.

— Am avut bănuielile mele, care, la scurtă vreme după aceea, mi-au fost confirmate. Nu a fost un accident. Ceea ce s-a întâmplat cu Enoch a fost o crimă. Ştia prea multe, iar dacă mi-ar fi împărtăşit şi mie ceva despre ceea ce aflase, câtuşi de puţin, cu siguranţă aş fi avut aceeaşi soartă de mâna lor.

Aerul din cameră era greoi. Câteva fire de prai se agitau în razele subţiri ale soarelui ce-şi făceau loc printre draperiile întredeschise. Suspansul musafirilor era arzător, în timp ce povestea lui Lucy urma să capete o nuanţă şi mai pronunţată de mister.

— În două zile – care nici nu ştiu cum au trecut – urma ceremonia de înmormântare. Trupul soţului meu fusese transportat acasă, într-un sicriu de plumb îmbarcat pe un avion militar. Oficialităţile nu ne-au permis să-l deschidem. Riscurile prezentate de eventualele bacterii sau viruşi ce puteau proveni din acea ţară îndepărtată au făcut ca ultima mea amintire cu Enoch să rămână aceea când încă era în viaţă. La ceremonie au participat sute de oameni, printre care foşti studenţi ai lui Enoch, colegi, prieteni şi rude. Printre toate chipurile triste, din loc în loc se regăseau câte o pereche de ochi reci care îmi cercetau fiecare mişcare.

— Dumnezeule! îşi arcui Alex sprâncenele.

— Îndată ce am ajuns acasă, mi-am rugat apropiaţii să-mi ofere linişte. Preferam să stau singură decât să aud din minut în minut câte un „îmi pare rău pentru pierderea ta!" din partea unor oameni care erau străini de durerea mea. M-am aşezat în dormitorul nostru, am plâns şi am strigat de durere până am adormit. Apoi, soneria de la intrare a ţiuit. Am privit pe fereastră cum soarele aluneca uşor pe linia orizontului. Era deja seară. Mi-am acoperit urechile încercând să ignor pe oricine îmi bătea în uşă la acea oră, dar mânată de curiozitate, mi-am îndreptat cu greu paşii către intrare. De cum am deschis uşa, individul îmbrăcat în cămaşă albastră cu şapcă ce-i acoperea capul, mi-a întins un colet: „Ddhina O'Donnel?" iar eu i-am confirmat înclinând

din cap. „Aveţi un colet din partea…” a făcut o pauză cât a citit numele de pe foaia sa: „din partea domnului Enoch O’Donnel”. M-am cutremurat, pierzându-mi cuvintele. Am semnat în grabă, fără a mai spune „mulţumesc” sau „bună seara”, şi am intrat în living. Ce-mi putea expedia Enoch? Şi dacă într-adevăr el a făcut-o, este încă în viaţă? Am cercetat data expedierii care s-a dovedit a fi ziua în care el decedase. E foarte greu să accepţi că cineva nu mai este, că n-o să poţi să-l mai vezi, simţi sau atinge vreodată.

— Ce anume ţi-a oferit Enoch? sări Alex nerăbdător.

Lucy aşeză jurnalul pe masă. În tot acest timp îl ţinuse strâns la pieptul său.

Fără să stea pe gânduri, Alex întinse mâna către jurnal, dar Lucy îl ridică înaintea lui.

— O să-l furi şi pe ăsta, aşa cum ai procedat cu fotografia, domnule Winters? se revoltă Lucy. Ascultă până la final ceea ce povestesc.

— Îmi cer iertare, se scuză Alex. Curiozitatea îl împinsese să apuce jurnalul.

— Am fost dezamăgită, spuse Lucy. Atunci când am descoperit jurnalul, punctă ea, iar notiţele ce le conţinea erau toate despre descoperirile arheologice la care participase. Nu mă gândeam nicidecum că mi-a fost destinat mie spre citire, căci în fond nu aveam nici cea mai mică idee despre arheologie, iar interesul de a afla mai multe era suficient de scăzut încât am hotărât să nu-l păstrez. M-am îmbrăcat şi am pornit către locul de odihnă al lui Enoch. Am îngenuncheat pe pământul răsfirat şi cald la atingere. Am săpat foarte puţin cu mâna, şi am aşezat jurnalul pe care apoi l-am acoperit cu un strat subţire de pământ. Citisem

foarte puţin printre rânduri. Decisesem că nu-mi era adresat mie aşa că l-am înapoiat posesorului de drept, aşa cum am gândit la acea vreme.

— Şi totuşi, este la tine acum, spuse Tom.

— Când am ajuns acasă, doi bărbaţi solizi m-au întâmpinat pe verandă. Aveau chipuri întunecate cu figuri de piatră. Nu-i puteam ignora, aşa că am încercat să aflu cine sunt. De cum am ajuns la intrare, uşa s-a deschis iar din spatele acesteia s-a ivit un chip cunoscut. Anshar.

— Cum dracu'? se revoltă Alex.

— Aceeaşi reacţie am avut-o şi eu, spuse Lucy. Şi-a încordat braţul pe mijlocul meu, iar cu mâna dreaptă mi-a acoperit gura. M-a lăsat pe canapea şi mi-a şoptit:

„Am să te eliberez, dar dacă ţipi după ajutor… trebuie să ştii că nimeni nu poate ajunge aici atât de repede pe cât pot eu să-ţi rup gâtul dintr-o singură mişcare". Eram îngrozită. Nici dacă aş fi îndrăznit să ţip atunci, n-aş fi fost capabilă. „Soţul tău…" s-a auzit o altă voce. Celălalt stătea pe fotoliu la adăpostul întunericului. S-a apropiat de mine iar lumina i-a evidenţiat trăsăturile scheletonice ale feţei sale. Avea un nas cârn, ochi adânciţi în orbite şi buze palide. „Soţul tău a fost o adevărată figură, ştiai asta?" Nu puteam spune nimic. „A fost foarte aproape să ne afle secretele pe care se pare că le-a scris într-un jurnal. Nu cumva eşti fericita posesoare?" M-a lovit peste obraz în timp ce Anshar stătea în spatele său cu chip de gheaţă. Le-am spus că nu ştiu nimic despre vreun jurnal sau orice altceva despre descoperirile lui Enoch. „Oricum nu cred că vei mai vedea răsăritul" a fost răspunsul care l-am primit din partea lui Shamak.

— Shamak!? se miră Alex. Acelaşi care vă sunase din

partea Universităţii din Teheran?

— Acelaşi, confirmă Lucy. O fiinţă brutală. Un psihopat arogant, se enervă ea. Au căutat prin toată casa, luând toate notiţele, manualele şi caietele lui Enoch. La final, Shamak a ridicat mâna pregătit să mă termine, dar Anshar l-a oprit: „Frate, nu merită efortul. Îţi murdăreşti costumul degeaba. Priveşte-o cât este de speriată. Penibil. Nu va avea curajul să vorbească. Nu riscăm nimic dacă o lăsăm în viaţă. Chiar dacă vreodată va îndrăzni să pomenească ceva de cele întâmplate, cine o va crede pe această femeie neînsemnată? Oricum suntem atât de aproape de împlinirea planului părinţilor noştri încât oamenii nu mai pot face nimic. Las-o să trăiască şi să se minuneze de măreţia noastră!" „Ai dreptate frate", i-a replicat atunci Shamak zâmbind. Pentru ei eram un nimeni. Nu însemnam nimic. O ameninţare în aceeaşi măsură în care oamenii se tem de o insectă minusculă.

— Au plecat pur şi simplu?

— Da. Am aşteptat o săptămână până mi-am făcut curaj să ies din casă. Ştiam că nu mă poate ajuta nimeni. Dacă anunţam poliţia era şi mai rău pentru mine. Chiar dacă aveau să-mi creadă povestea, ce puteau face ei? Nimeni nu-mi putea garanta siguranţa. M-am convins singură că nu se vor mai întoarce vreodată. Aşa cum punctase şi Anshar, nu meritam efortul din partea lor.

— De atunci trăieşti în frică?

— Am trecut de frică. M-am împăcat cu gândul că vor câştiga.

— Vor câştiga ce? întrebă Tom.

— În acest jurnal există o parte din răspunsuri la întrebările voastre, dar înainte de a vi-l încredinţa, vreau să

vă citesc ceva.

Lucy aşează jurnalul pe masă. Desfăcu cu grijă capsa copertei de piele şi scoase o foaie îngălbenită de trecerea timpului.

— Aşa cum v-am spus, după o săptămână în care am fost sechestrată în propria casă de teamă, atunci când am ieşit, am mers direct la mormântul soţului meu. Am recuperat jurnalul, convinsă de importanţa sa. L-am desfăcut în grabă, iar dintre paginile sale, a căzut o foaie.

Lucy le-o arătă celor doi.

— Am să v-o arăt numai acum. Asta o voi păstra.

Alex şi Tom se apropiară. Era o scrisoare pe care Tom o luă şi cu voce tare începu s-o citească:

Draga mea Lucy,

"Ma recunosc vinovat.
Am risipit toate şansele noastre la fericire. Îmi pare rău!
Îmi pare atât de rău!
Sunt nedemnă de dragostea ta. Ai fost o floare rară, crescută în mijlocul naturii pure, iar eu te-am cules promiţându-ţi mângâieri blânde de raze de soare şi apa limpede să înfloreşti alături de mine, o iedera sălbatica ce nu ţi-a adus nimic decât finalul unei povesti de dragoste ce se promitea a dăinui peste veacuri.

Iubita mea, te-am păcălit odată să mă iubeşti şi ai avut de suferit. Te rog acum când ştiu că sfârşitul îmi este aproape, ascultă-mi rugămintea înflăcărată căci mi-e teamă că am abătut un rău necruţător nu numai asupra mea ci va ajunge şi la tine.

Iartă-mă!

Exista un rău de neimaginat care își plimbă trupul pe pământ. Un rău căruia eu i-am dezvelit chipul. I-am aflat identitatea și intențiile meschine.

Dumnezeule, îmi lipsești atât de mult!

Dragostea mea, dacă citești aceste rânduri înseamnă că eu m-am așezat în odihna veșnica. Sufletul îmi plânge că nu te pot proteja de răul la care te-am expus. De oriunde aș fi, mă rog pentru tine și pentru toți oamenii ca tu, într-o bună zi să găsești omul suficient de curajos sau de nebun să le țină piept, pentru că altfel, totul este pierdut.

Îmi pare rău că nu ți-am dăruit mai mult atunci când aveai nevoie! Îmi pare rău că am lăsat chipul tău angelic să-mi piară din gând!

Știu ca nu merit, dar sper să găsești cândva, puterea să mă ierți…

Al tău pentru totdeauna,
Enoch O'Donnel

După ce termină de citit scrisoarea, Tom se întristă. Ar fi vrut să o întrebe mai multe pe Lucy, dar ea se ridică de pe fotoliu invitându-i și pe ei să-i urmeze:

— Acum vreau să mă odihnesc, spuse ea cu glas domol. Am să vă înmânez jurnalul și cu părere de rău, vă cer ca asta să fie ultima noastră vedere.

— Dar…

— Nu vă pot spune nimic mai mult, îl întrerupse Lucy. Tot ceea ce aveți nevoie să știți se regăsește în paginile vechi ale acestui carnet de notițe.

Alex se apropie de Lucy și o îmbrățișă:

— Îţi mulţumim pentru tot. Eşti o femeie puternică şi curajoasă.

— Vă rog! insistă Lucy.

Era greu de imaginat prin ce orori trecuse această femeie.

Niciunul din cei doi nu mai insistă pentru nimic. Povestea ei era una cutremurătoare. După atâţia ani în care niciun suflet n-a avut habar prin ce coşmar trece zilnic, chinuită de descoperirea soţului ei, Lucy se elibera în sfârşit de povară.

Sper că nu este prea târziu, murmură ea în pragul uşii, în timp ce Alex şi Tom se îndepărtau, purtând cu ei motivul suferinţei în care trăise.

8

AERUL RĂCOROS DE TOAMNĂ îl făcu pe Alex să-şi strângă jacheta sub care ţinea atent jurnalul strâns la piept. Nerăbdarea provenită din curiozitatea arzătoare îl făceau să considere jurnalul foarte fragil, astfel că îl manevra cu grijă, oferindu-i protecţie aproape de corpul său. Înainte de a se urca în maşină, cei doi mai aruncară o ultimă privire către casa lui Lucy O'Donnel, de pe buzele lor plecând ca o şoaptă înfundată un „Mulţumesc!" sincer.

— Să nu-l deschizi, spuse Tom ghicindu-i intenţia. Alex rămase surprins:

— De ce?

— Nu putem merge la mine acasă. Nu vreau s-o implic pe Diana în asta. Aşadar ne vom grăbi către locuinţa ta, iar acolo îi vom studia atent conţinutul.

— Bine, încuviinţă Alex.

Tom apăsă acceleraţia. Semnele şi regulile de circulaţie erau ignorate până dincolo de limita siguranţei. Era grăbit, iar gândul său se îndrepta către Lucy:

— Îţi poţi imagina cum este să trăieşti cu o asemenea frică? reflectă el.

— Se pare că Anshar este… încercă Alex dar negăsindu-şi cuvintele continuă cu o altă întrebare: Ce este omul ăsta?

— Nu m-aş grăbi să folosesc termenul „om”, replică Tom pe un ton convins.

— Ai dreptate, răspunse Alex naiv. Este un animal lipsit de scrupule.

— Nu mă înţelegi, se agită Tom. Nu cred că este „OM”.

Se lăsă liniştea, iar Tom îşi continuă slalomul riscant printre ceilalţi participanţi la trafic. În nici cincisprezece minute, capătul străzii străjuită de tei bătrâni ce acum îşi lepădau frunzele în adierea răcoroasă, se zărea prin parbriz. Penultima casă pe partea stângă reprezenta destinaţia finală a cursei nebune a lui Tom.

Alex păzea cu grijă jurnalul de privirile curioase. În realitate, numai câţiva trecători se regăseau pe stradă la această oră, însă importanţa uriaşă a jurnalului crease inevitabil sentimentul că cineva îi urmăreşte.

Tom închise uşa în spatele său, în timp ce Alex se repezi către living. Deschise jurnalul cu mişcări rapide, iar pe chipul său, încă de la intrare, Tom citi nedumerirea. Se apropie în grabă de Alex, dorind să fie părtaş la această dezvăluire a secretelor lui Enoch, dar Alex răsfoia brutal jurnalul în căutarea a ceva ce putea căpăta sens pentru el. Îl aruncă înjurând şi se îndreptă către baie. Tom îl ridică, aşezându-se

la masă şi se apucă să-l cerceteze. Prima pagină avea înscris numele lui Enoch O'Donnel peste care îşi plimbă mâna în semn de respect, iar apoi trecu mai departe. De aici începea adevăratul mister, iar Tom înţelese frustrarea lui – Alex. Primele zece pagini ale jurnalului, căci numai atâtea cuprindeau notiţe, erau mâzgălite în grabă cu cifre ale căror înţeles îi scăpau.

Aşteptă tăcut întoarcerea lui Alex.

Cum ar fi putut toate aceste cifre să le ofere un răspuns ferm la întrebările ce-i frământau rămânea un mister, însă nu avea să renunţe.

Revenit în încăpere, cu chipul desfigurat, Alex se aşeză lângă Tom:

— Spune-mi, te rog, că tu înţelegi ceva din toate astea!

Tom păstră tăcerea pentru o clipă, dar apoi cu mintea limpede realiză că frustrarea lui Alex provenea din ceva mai adânc decât neînţelegerea notiţelor lui Enoch. Îşi plimbă mâna prin barba deasă iar cu cealaltă puse jurnalul deoparte:

— Există ceva ce ar trebui să ştiu?

Alex îşi ridică privirea lăsându-şi capul pe spate. Oftă puternic şi cu vocea tremurândă se confesă:

— Toată această încurcătură… simt că este numai vina mea.

— Dar asta nu este deloc adevărat, iar tu trebuie să ştii asta. Gândeşte-te la Lucy. A trăit în frică şi cu regret apăsător mare parte din viaţă. Nu a avut cu cine să vorbească despre asta şi a fost consumată de vină.

— Dar este ceva mai mult de atât. La început nu am le-am dat atenţie, dar acum au început să capete sens.

— Despre ce vorbeşti? se arătă Tom intrigat.

— De când mă ştiu, din vreme în vreme, nopţile mi-au fost bântuite de coşmaruri. Ai putea spune că asta se întâmplă tuturor… dar ale mele se simţeau atât de reale, iar intensitatea lor a crescut odată cu trecerea anilor. De câteva luni, cam din perioada în care l-am cunoscut pe Anshar – în calitate de pacient, prezentându-se sub numele de Enoch O'Donnel – aceste vise mi-au acaparat tot mai multe nopţi. Am fost într-o lume fantastică ce mi-a fost prezentată de făpturi firave ce se numeau pe sine totomi. Ştiu că pare nebunesc şi tocmai din acest motiv nu le-am împărtăşit niciunui om. Singura ce-mi cunoştea chinul din noapte a fost Rachel. Numai ea îmi oferea sprijinul şi puterea de a nu cădea pradă a ceea ce eu credeam că sunt nimic altceva decât semne ale demenţei pentru că în ultima perioadă mă trezeam cu semne şi vânătăi pe corp.

Tom era şocat. Şi-ar fi dorit să intervină, dar cel mai benefic pentru Alex era acum să se descătuşeze de aceste emoţii, eliberându-se prin comunicare.

— Am încercat să le ignor, continuă Alex, dar este prea mult. Mai înainte, aceste vise, apoi unul dintre pacienţii mei îmi spune că este „singurul care încă mai cunoaşte adevărul" şi că doreşte să mă facă părtaş al acestei cunoştinţe. Biroul îmi este spart de un bărbat misterios, Enoch se dovedeşte a fi o cu totul altă persoană decât se prezentase a fi, iar fiinţa ce-mi era cea mai dragă pe acest pământ este luată de lângă mine atât de brutal de acest psihopat.

— Uite ce este, Alex, mă întorc la cuvintele lui Enoch din scrisoarea adresată lui Lucy. Se pare că Enoch conştientizase importanţa descoperirii sale şi că tocmai din acest motiv nu

putea scăpa de furia „gardienilor” minciunii căreia îi făcuseră propagandă. Enoch aflase un adevăr atât de periculos încât asta l-a costat viaţa. Nimic din ceea ce-mi spui tu acum nu mi se pare câtuşi de puţin deplasat, aşa că sunt pregătit să fac un salt şi să afirm că poate visele tale sunt ceva mai mult decât atât.

— Eu m-am convins de asta cu mult timp în urmă, dar am încercat atât de mult să mă prefac, încât m-am cufundat în ignoranţă oarbă.

— Haide să punem totul în balanţă, spuse Tom.

Alex îşi împreună mâinile pe masă şi păru că face o scurtă recapitulare în gând asupra evenimentelor petrecute în cele câteva luni:

— Să începem cu Anshar!

Era clar că un alt punct mai bun de început nici nu exista. Până la apariţia lui în viaţa lor, totul era normal – sau aproape totul, exceptând visele bizare ale lui Alex. Se prezentase în faţa lui Alex sub numele de Enoch O’Donnel, oferind foarte puţine date despre viaţa sa. Punctul central al intenţiei sale era acela de a vorbi despre fapte istorice petrecute în urmă cu secole. Avea grijă de fiecare dată să puncteze faptul că mitologia are un punct real de plecare.

— Să nu uităm că mi-a salvat viaţa, punctă Tom.

Atunci când o bucată de moloz ameninţa să-l facă pe Tom una cu pământul, Anshar fusese cel care îl împinsese, salvându-i viaţa. Mai târziu în acea zi se confesase în faţa lui Tom despre soţia sa care decedase într-un accident tragic.

— Nu putem şti asta cu siguranţă, îşi arcui Alex sprâncenele.

Din ceea ce ştim noi, ar fi putut la fel de bine să mintă.

— Chiar şi aşa… Tom rămase uimit ajungând la o concluzie ciudată.

Îşi aminti cum în ziua aceea, Anshar plecase speriat de la cofetărie. Acela fusese ultimul moment în care se întâlniseră, iar din teama de care Anshar dăduse dovadă atunci se ivise îngrijorarea lui cu privire la Alex. Acele ultime cuvinte răsunară ca un ecou în gândul lui Tom pe care le rosti cu voce tare:

„— Dacă n-o să mă mai vedeţi, trebuie să-l ajutaţi pe Alex. Cercetaţi trecutul şi veţi afla adevărul. Enoch a lăsat indicii" Astea sunt exact cuvintele pe care Anshar mi le-a spus până să plece în grabă. Atunci mi-am spus că este nebun. Nu înţelegeam de ce vorbeşte despre el la persoana a treia: „Enoch a lăsat indicii" şi nu spune: „Am lăsat indicii"!

Alex îşi puse mâinile în cap.

— Lucy! exclamă Tom. Gândeşte-te la Lucy şi Anshar.

— Aproape că… Alex se opri pentru o secundă, exprimându-şi dezgustul continuând apoi pe un ton mai calm: El a fost cel care a dezgolit-o de demnitate, spunând că este doar o fiinţă neînsemnată şi că nu merită măcar efortul lor de a-i sfârşi viaţa.

— Tocmai asta este, exaltă Tom. Anshar i-a salvat viaţa în faţa celuilalt…

— Ce gândeşti? întrebă Alex încordat.

Şi el la rândul său presupunea acelaşi lucru, dar se temea să-l afirme cu voce tare. Oricât ar fi dezbătut subiectul, nu se putea ajunge decât la o singură concluzie pe care Tom o murmură:

— Anshar încearcă să ne ajute!

9

TENSIUNEA DIN ÎNCĂPERE crescuse. Aşezaţi la aceeaşi masă, pentru o jumătate de oră, nu-şi mai vorbiră. Jurnalul lui Enoch nu adusese niciun răspuns, aşa cum speraseră, iar concluziile la care ajunseseră în ceea ce-l privea pe Anshar erau încă prea greu de digerat. Singurul lucru care îi împiedica să creadă că Anshar ar fi putut într-adevăr să fie un ajutor era crima odioasă de care se făcea vinovat în faţa lor. Alex nici măcar nu încercase să-l excludă ca fiind singur vinovat. Ştia că Anshar fusese acolo atunci când Rachel căzuse fără suflare. Fugise, iar pentru asta nu avea niciun motiv decât dacă el era cel responsabil. De cealaltă parte, mai atent şi mai lucid, Tom aduna în gând toate faptele evidente şi de aici, revenea că Anshar este într-adevăr unul dintre băieţii buni. Credea cu tărie că dacă Anshar se înfăţişa acum înaintea lor, avea o explicaţie bună pentru motivul prezenţei sale acolo unde fiica lui îşi dăduse ultima suflare.

Tom ridică jurnalul şi încercă să dea un sens cifrelor aşezate în câte un rând pe pagină. Se opri asupra primului număr şi încercă să-i desluşească înţelesul:

163317S684024V

Nereuşind, răsfoi carneţelul, iar atunci când ajunse la ultima pagină, îşi încreţi fruntea mirat. Alex, care îl privea tăcut, îi observă uimirea, şi cu răsuflarea tăiată veni în grabă lângă el:

Le-ai descifrat? întrebă el entuziasmat.

Nu, răspunse Tom, dar privește asta! Am găsit ceva ce ne-a scăpat. Pe ultima pagină, în partea de jos, Enoch scrisese un alt avertisment:

Au trecut mereu în lumea noastră și ne-au înceţoșat mintea cu ignoranța.

Mulți dintre ei au rămas, iar firea mostra slabă nu a făcut decât să le faciliteze încercările de a ne ține în întuneric. Doar legendele spun adevărul, dar ne-au învățat să le ignoram.

— Legendele spun adevărul! repetă Tom cuvintele lui Enoch cu voce tare.

— Asta este exact ceea ce-mi spunea și Anshar! spuse Alex. Spune-mi, continuă el ridicând jurnalul, ce înseamnă toate aceste cifre și litere?

— Adu-mi un pix, îl îndemnă Tom. Poate dacă le scriem pe toate în acelaşi loc va reieşi vreun tipar. Într-un final, trebuie să capete un sens pentru noi.

Alex se conformă. Dacă exista vreun cod, credea cu adevărat că intelectul lui Tom îl va desluși. Era entuziasmat, dar în acelaşi timp, cuvintele lui Enoch îi veneau în minte. Așa cum realizase, Anshar vorbea despre aceleași lucruri. Legendele sunt mai mult decât atât. Ele sunt mărturii scrise sau transmise pe cale orală din generaţie în generaţie despre fapte și evenimente reale, ce s-au petrecut cu mult timp în urmă. De-a lungul timpului, au suferit adăugiri din partea fiecărui povestitor până în punctul în care astăzi, au devenit de-a dreptul ridicole în sensul literar, dar greșeala intervine atunci când se ignoră complet faptul că un punct de plecare,

un sâmbure de adevăr există şi în aceste mituri.

Tom rupse o foaie din carneţelul lui Enoch şi cu litere mari şi clare, transcrise rândurile, inclusiv textul de pe ultima pagină în speranţa că poate va fi de folos la descifrarea mesajului:

Au trecut mereu în lumea noastră şi ne-au înceţoşat mintea cu ignoranţa.

Mulţi dintre ei au rămas, iar firea noastră slabă nu a făcut decât să le faciliteze încercările de a ne ţine în întuneric.

Doar legendele spun adevărul, dar ne-au învăţat să le ignoram.

— Crezi că sunt date? întrebă Alex, încercând să scoată un cuvânt de la Tom care părea dezamăgit.

— Nu, răspunse Tom sec, nu cred asta. M-am gândit la numere de telefon, coduri poştale, date, ani şi aşa mai

departe. Nimic nu se potrivește în tipar. În plus apar mereu și litere în acest amalgam. Nu știu ce să cred.

— Ai spus că poate fi un cod!?

— Dacă este un cod, atunci am avea nevoie de cheia lui. Orice cod are una, o anumită metodă de rezolvare, doar că mi-e foarte greu să cred că acesta este unul simplu. Enoch era un om educat și foarte probabil cu o pasiune pentru enigme. Recunosc că asta mă depășește, concluzionă Tom posomorât.

— Nu putem renunța, îl îndemnă Alex.

— Și nu o vom face, dar trebuie să cerem ajutor și cunosc exact persoana potrivită. Timothy Chamberlain, un respectabil coleg de-al meu ce și-a transformat pasiunea pentru spargerea codurilor într-o meserie. Cu siguranță îi va descoperi însemnătatea, dar asta numai mâine. Acum este târziu și a venit vremea ca eu să merg acasă. Cu siguranță Diana își face griji pentru mine.

— Înțeleg, spuse Alex. Voi păstra și eu foaia pe care ai scris, poate îmi vine vreo idee.

— Sau poate primești ajutor de la „prietenii tăi", replică Tom.

Tonul din vocea lui era unul calm și serios.

— Tu chiar mă crezi!? se arătă Alex mirat.

— Cu siguranță, răspunse ferm. Nu cred că ești nebun, chiar dacă ceea ce ți se întâmplă depășește orice explicație logică. Așa cum Enoch și Anshar au punctat, ne-am petrecut prea mult timp în beznă, tratând orice avertisment din veacuri ca pe o poveste de adormit copiii. Este timpul să ne trezim, fiule. Se pare că sub privirile noastre, un rău de proporții colosale stă la panda, contând pe naivitatea

noastră.

Îndată ce Tom plecă, Alex se întoarse la foaia care îi rămăsese. Se întinse pe canapea şi cufundat în linişte, contemplă asupra cifrelor şi literelor transcrise de Tom. Cu ajutorul unui pix încercă să le despartă în grupuri mai mici, încercând să formeze numere de telefon, coduri poştale, date istorice, dar fără niciun succes. Gândindu-se la scrisoarea pe care Enoch i-o adresase lui Lucy odată cu acest jurnal, ştia că el fusese convins de importanţa descoperii acelor unsprezece tăbliţe de lut, iar ceea ce era scris aici nu era nimic altceva decât un scurt rezumat a ceea ce înscrierile antice îi revelaseră. Se părea că Enoch era conştient de riscul teribil la care se expusese, punctând în scrisoare că sfârşitul îi este aproape, aşa că cel mai probabil, în mod abil a reuşit să cuprindă toată informaţia aflată, într-un cod scurt, format din aceste cifre.

„Numai dacă am putea afla ce înseamnă!"

Era obosit şi fără să realizeze că soarele apusese, încă îşi încorda privirea pentru a putea citi cifrele prin întunericul încăperii.

Din faţa casei, paşii grăbiţi ai oamenilor ce alergau la adăpost de ploaia mocănită ce se ivise, se auzeau înfuriat de pe alei. Stropii de apă băteau ritmat în geam iar Alex căzu pradă somnului.

10

VĂD CĂ EŞTI TOT AICI! spuse Hetos.

Alex stătea pe piedestalul din mijlocul Mausoleului Regilor. Înconjurat de statuile celor patru mari conducători

din vremuri îndepărtate, avea privirea îndreptată peste malul stâncos. Valurile mării atingeau lin ţărmul pietruit, iar de dincolo de orizont, primele raze ale soarelui ca o minge de foc străbăteau întinsul cerului, mângâindu-i cu căldură chipul. Cu ochii închişi se lăsa purtat de liniştea momentului.

Hetos se apropie de el:

— Este frumos! exclamă el admirând măreţia naturii. Nu ai plecat? întrebă micuţul.

— Am plecat, oftă Alex, dar se pare că nu pot scăpa de această lume străină mie. Ceva mă aduce mereu aici. Nu o pot controla.

— Această lume străină ţie… este casa mea. A mea a şi a multor altora.

— Stând aici, în mijlocul acestei construcţii magnifice, atins de razele blânde ale soarelui, îmi dau seama că este e lume frumoasă.

— Este, oftă iarăşi Hetos, dar danunna au omorât frumuseţea. S-au întors împotriva noastră iar moaii – fiinţe puternice fizic, dar slabi de minte – le-au urmat orbeşte în această cruciadă nebună de distrugere. Trebuie să facem ceva, iar vremea războiului a sosit. Ai putea să ne ajuţi, încercă iarăşi micuţul. Danunna au răvăşit această planetă de speranţă şi nici nu pot să-mi imaginez ce au făcut la tine, acolo unde oamenii erau prea slabi şi puţini în număr pentru a li se împotrivi în vreun fel.

— Vorbeşti de război… trebuie să ştii că nimic bun nu poate veni din asta.

— Eliberarea! Eliberarea de sub robia lor. A noastră şi a tuturor. Hetos se ridică pe piedestal şi se aşeză lângă Alex:

— Vă ghidează paşii iar voi nici nu aveţi habar despre

asta, spuse el.

— Danunna?

— În curând lumea ta… casa ta va fi lovită de un război teribil. Mulţi vor pieri şi puţini vor rămâne să vorbească despre cele întâmplate, iar peste o mie alte generaţii, se va întâmpla din nou.

Enoch spusese despre urgia unui rău cumplit, iar Alex se întreba dacă nu cumva despre acest război avertiza el în ultima zi a vieţii.

Văzând nedumerirea de pe chipul lui Alex, Hetos se porni să povestească ceea ce Bătrânii îi învăţau despre trecut:

— Ei au început totul, spuse el arătând către statuia lui Marduk. Cu multe veacuri în urmă, aşa cum ţi-am mai spus, totul era frumos. Trăiam în armonie, împărţind responsabilităţile, pentru ca şi copiii noştri să se bucure de aceeaşi linişte pentru totdeauna. Străbunii mei, împreună cu ceilalţi au creat acest loc în mijlocul căruia stăm, ca o amintire veşnică a jurămintelor depuse atunci. Toţi locuitorii Nergoolului se bucurau de belşugul pământului şi roadele păcii. Noi, totomii, aduceam mereu inovaţii şi progres tehnologic; moaii se îngrijeau de truda pământului şi ridicarea construcţiilor; danunna scriau legile şi consemnau istoria, iar tengoo se asigurau de respectarea ordinii, căci erau cei mai de seamă în mânuirea săbiilor. În una din zile, unul dintre gardienii noştri din rândul tengoo a vorbit despre o făptură nemaiîntâlnită pe care o zărise: „Arată aproape la fel ca danunna” a spus el „dar în mod sigur nu este unul dintre ei”. Spunea că vreme de o lună i-a cercetat şi a aflat despre aceştia că vânează în timpul zilei pe Câmpiile

Varane, iar noaptea se retrag în peşteri de la poalele munţilor Amara.

— Ce erau? se miră Alex.

— Oameni, răspunse Hetos zâmbind. Nimeni nu ştia de unde au apărut. Erau rudimentari, acoperiţi de piei de animale ce nu se găseau niciunde pe planeta noastră. Erau teritoriali, căci atunci când ceilalţi au vrut să se apropie, au devenit agresivi. Adevărul e că erau speriaţi. Întrebarea pe care toţi şi-au pus-o atunci nu era ce erau ei, ci de unde au venit. Nu veniseră din spaţiu – loc pe care îl cercetaserăm în nenumărate rânduri, gol şi rece. Nici aici nu trăiseră până atunci, aşadar, de unde?

— Pământ! Dar cum? întrebă Alex.

— Universul ascunde multe mistere, iar noi abia atunci începeam să-i descoperim cea mai profundă dintre taine… dualitatea.

— Dualitatea? Ce înseamnă asta?

Hetos îşi puse mâna în cap, scărpinându-se. Un gest destul de „omenesc" din care Alex realiză: mintea sa nu era suficient de cuprinzătoare pentru a putea înţelege ceea ce Hetos voia să explice. Micuţul nu ştia ce cuvinte să folosească în alcătuirea răspunsului ca Alex să poată înţelege.

— Are un frate geamăn! exclamă într-un final, fericit că reuşise să rezume o teorie atât de vastă în doar câteva cuvinte.

— Geamăn? se miră Alex. Hetos se întristă:

Frate geamăn, da, ştii ce e ăsta nu? Este atunci când un embrion…

— Sigur că ştiu, râse Alex, realizând că Hetos îi explica acum cum se formează gemenii. Sunt mai lipsit de materie

cenuşie, dar nu chiar aşa.

— Îţi lipseşte din materia cenuşie? Dar asta nu este posibil, se agită Hetos.

— Era doar o glumă, o figură de stil, îl linişti Alex. Revino la ceea ce-mi spuneai.

În termeni simpli, adăugă el zâmbind.

— Două universuri. Deasupra Nergool, sub Terra. Sau invers, completă el. La scară mare, totul este ca o imagine în oglindă, iar aici mă refer la galaxii, stele, planete şi aşa mai departe. La o scară mai mică, se întâmplă aproape acelaşi lucru, numai că că evoluţia a apucat-o pe un curs mai rapid în partea noastră. Soarele nostru are aceeaşi masă şi proprietăţi cu cel pe care tu îl vezi zilnic din casa ta. Singura diferenţă la care strămoşii mei au ajuns este aceea că evoluţia a urmat un curs mai rapid pe Nergool decât pe Terra.

— Dacă viaţa pe Terra şi-ar continua evoluţia, în mod normal, ar trebui ca planeta noastră să arate la fel ca Nergoolul? întrebă Alex curios.

— Peste o perioadă destul de lungă de timp… da, răspunse Hetos ferm. Dar din păcate asta nu va mai fi posibil.

— De ce?

— Pentru că de prea mult timp, danunna influenţează acest proces.

— Danunna sunt şi pe Pământ?

— Cred că deja ştii răspunsul la această întrebare.

„Anshar” gândi Alex. „El este unul dintre ei…” Dar oare câţi alţii asemeni lui mai erau?

— Cele mai luminate minţi ale vremii veniseră cu teoria

„fratelui geamăn”. Mai exista o altă planetă ca Nergoolul, în acelaşi timp şi spaţiu dar pe un alt plan. Imaginaţia juca un rol important în cercetare, deoarece numai asta puteau face până la descoperirea căii de acces: să-şi imagineze cum ar arăta această planetă misterioasă. În scurt timp, s-a ajuns la teoria antimateriei.

— Teoria antimateriei?

— Universul cuprinde materie şi antimaterie. Interacţiunea dintre cele două este una mică, însă acumularea unei cantităţi suficiente de antimaterie şi centralizarea ei într-un anumit punct, produce aceste „rupturi” în ţesătura universului. Opt astfel de locuri s-au creat la acea vreme pe Nergool. Le-au numit Porţi, iar pionierii unei astfel de călătorii au fost aleşi dintre cei mai curajoşi. Timp de trei sute de ani, Pământul a fost vizitat continuu. Am cartografiat, preluat mostre şi stabilit avanposturi pe toată suprafaţa.

— Nu există astfel de construcţii avansate pe Pământ din acele vremuri, sări Alex.

— Într-adevăr, nu sunt.

— Dar ce aţi construit?

— Alalgar, unul dintre danunna care erau însărcinaţi cu consemnarea datelor, descoperirilor şi supervizarea expediţiilor; a propus la acea vreme ca influenţa noastră pe Pământ să fie păstrată la un minim posibil. Interacţiunea noastră cu oamenii era una aprobe nulă şi ne străduiam să o menţinem astfel, fiindcă nu doream să ne amestecăm în evoluţia lor naturală. Absolut toate construcţiile ridicate vreodată de noi pe Pământ au fost făcute folosind materiale deja existente pe suprafaţa acelei planete; în special blocuri

de piatră.

— Ce s-a întâmplat?

— Vanitate… Câţiva dintre danunna, în frunte cu liderul lor, Marduk, conduceau o expediţie într-o regiune prosperă a Pământului, între două râuri. Au stat acolo mai bine de două sute de ani, extrăgând minereuri şi metale preţioase. Oamenii ce trăiau în regiuni, băştinaşii, se apropiau din când în când cu daruri şi ofrande. În scurt timp, în jurul acelei mine, oamenii creaseră temple şi altare de venerare pentru „zeii" ce au venit între ei. Ăsta a fost momentul decisiv. Marduk i-a strâns pe toţi din neamul lui în acel loc, arătându-le adorarea de care se bucură. Se simţeau atotputernici, ştiind că oamenii creaseră poveşti, temple şi îşi înălţau rugile către ei. În doar câţiva ani, şi-au atras moaii de partea lor, promiţându-le aceeaşi măreţie şi viaţă îmbelşugată. Le-au spus că este nedrept ce se întâmplă cu ei, fiind singurii care construiau şi se sileau la muncă. „Totomii doar inventează şi tot vouă vă dau ordine pentru construcţii; tengoo nu fac nimic, doar se joacă de-a protectorii. Voi nu aveţi nevoie de protecţie. Sunteţi mai puternici decât orice ameninţare!". Astfel au întors moaii împotriva noastră, în doar câteva luni, au avut loc rebeliuni pe Nergool. Moaii au distrus totul la ordinele danunna. Tengoo s-au luptat cu îndârzeală, însă prea puţine puteau face, astfel că după ce moaii îi aduseseră aproape de exterminare, puţinii supravieţuitori rămaşi s-au retras către Insula Rama, acolo unde urmaşii lor trăiesc şi astăzi. Totomii care au supravieţuit masacrului s-au retras în sânul Pădurii Templelor, aceasta servindu-le ca ascunzătoare până în zilele noastre. A fost un război teribil, sfârşit în doar trei zile,

continuă Hetos. A fost purtat pe ambele planete, iar pe Pământ, oamenii au contribuit de asemenea la bătăliile purtate cu puţinii din rândul tengoo aflaţi acolo. Luptau aprig şi cu înverşunare, fără frică, ştiind că o fac în numele „zeilor". Singura aşezare a noastră, a totomilor a fost distrusă în doar câteva minute. Era un observator astronomic, construit pe Pământ. O sută treizeci de totomi şi-au găsit sfârşitul acolo, la Puma Punku, centrul fiind bombardat de către danunna.

— Puma Punku? se arătă Alex mirat.

— Da, pe Pământ. Ai auzit de el? căută Hetos să-i înţeleagă mirarea.

Alex se confundă în tăcere. Nu ştia de unde, dar se mai întâlnise cu această denumire.

— Era situat pe un munte, la o distanţă relativ mică de un lac.

Alex nu fu lămurit nici de această explicaţie, dar totuşi, mai auzise de Pruna Punku în trecut. Îşi şterse nedumerirea de pe chip şi îl îndemnă pe Hetos să continue:

— Aşadar, dannuna au adus distrugerea cu ajutorul moailor…

— Da, continuă Hetos, în doar trei zile, totul a fost nimicit. Tengoo au fost înfrânţi şi forţaţi de circumstanţe să se retragă pe Insula Rama, în timp ce noi neam căutat adăpostul în Pădurea Templelor. Nimeni nu se aştepta. Nu eram pregătiţi şi de altfel, nimic nu ne putea pregăti pentru o asemenea nebunie din partea lor. De atunci, danunna au preluat controlul, atât asupra Nergoolului cât şi asupra Pământului. Acolo au fost încununaţi cu lauri de victorie, consideraţi zei atotputernici; iar aici au devenit stăpâni. La

început, au existat puţine revolte din partea tengoo, însă fără mari sorţi de izbândă. Danunna au decis să-i lase în viaţă, oferindu-le controlul asupra insulei. Au devenit, cu alte cuvinte, prizonierii acelei bucăţi de stâncă din mijlocul apelor, iar în schimbul acestui „act de milă", o dată la zece ani, câte o sută din rândul tengoo îşi începeau munca sub comanda danunna. Le-au împărtăşit multe taine din iscusinţa lor în mânuirea armelor, în vreme ce totomii capturaţi au fost forţaţi să le asigure progresul tehnologic.

— Forţa lor este una copleşitoare, mai ales că moaii le stau alături; dar cu toate astea, tu vorbeşti de război, spuse Alex cu glas domol.

— Va fi unul! Dacă şi tengoo ni se alătură, vom coborî asupra lor toată furia adunată de peste veacuri.

— Ei nu sunt de acord? sări Alex.

Hetos îşi îndreptă privirea către statuia lui Argos, primul rege al tengoo:

— Spiritul lor a fost înfrânt, dar onoarea le poate fi restabilită în această bătălie. Avem o singură şansă. Dacă vom fi înfrânţi, nu va mai fi nimeni să le stea în faţă.

— Cum crezi tu că îi puteţi înfrânge? se revoltă Alex. Din ce mi-ai povestit, prima dată, nu a fost o luptă ci un măcel.

Hetos sări de pe piedestal:

— Acum suntem pregătiţi. Danunna nu se vor aştepta la asta.

— Bine, pregătiţi. Dar cum?

Hetos făcu un pas în spate:

— Trebuie să vezi! spuse el, încrezător în şansa lor.

Mânat de curiozitate, Alex se apropie, iar Hetos îi îndrumă paşii către inima pădurii:

— Danunna trimit mereu iscoade în această zonă. Ai întâlnit una dintre ele.

— Acea bilă metalică? Da, continuă Alex, mi-ai spus că vă vânează.

— Într-adevăr! Sunt maşinării extrem de complexe şi eficiente. Danunna controlează atent populaţia totomilor din Pădurea Templelor cu ajutorul lor. Aşa cum tengoo sunt prizonieri ai insulei, tot astfel şi noi suntem atent monitorizaţi în Pădurea Templelor. În oraşul Helios – numit astfel în cinstea primului rege al totomilor – numărul nostru este de 250.000 iar danunna controlează în mod eficient rata natalităţii, astfel încât să nu prezentăm vreodată o ameninţare la suveranitatea lor. În realitate, acum două sute de ani, am reuşit să creăm un câmp de forţă ce împiedică acele iscoade să ne urmărească. Am stabilit o colonie, la marginea pădurii, aproape de locul în care ne aflăm noi acum. Numărul nostru a crescut, mulţi alăturându-se cauzei noastre, în vreme ce mulţi alţii s-au născut în sânul acestei revoluţii continue.

Nu merseră mult şi erau înconjuraţi de statuile lui Helios – pe care Alex le mai văzuse o dată – ce stăteau străjeri la capetele mormintelor unora dintre vechii conducători ai totomilor.

— Helios, gardianul nostru, surâse Hetos.

— Mi-ai spus, îi aminti Alex.

— Îl numim gardian pentru că statuile sale sunt presărate în jurul coloniei. Asta nu ţi-am spus, zâmbi el.

Alex nu răspunse.

După o scurtă pauză, Hetos continuă:

— Fiecare dintre aceste statui are încorporat câte un

cip. Cu ajutorul lor sub pretextul folosirii statuilor ca simboluri, am reuşit să creăm un sistem complex de protecţie. Dispuse în puncte bine stabilite, proiectează un câmp de forţă ce împiedică localizarea coloniei.

— Iar danunna nu au realizat?

— Nu. Cred că este un simplu ritual, inofensiv pentru ei. În plus, se simt bine protejaţi, având în vedere eficacitatea acerbă a iscoadelor.

— Sferele acelea de metal?

— Sunt forte ingenios construite, detectând orice semnătură organică pe o rază de treizeci de metri. Odată detectat, este imposibil să scapi. Sunt distribuite pe o mare parte a suprafeţei Nergoolului ca măsură de protecţie. În plus, Helios – singurul oraş al totomilor – şi Argos, oraşul de pe Insula Rama în care locuiesc tengoo, sunt presărate cu străjeri din rândul moailor.

Merseseră o bună bucată de drum, dar semnele unei colonii nu se vedeau niciunde, în special una atât de mare pe cât spusese Hetos. Acelaşi desiş de copaci printre care se strecurau cu greu, iar Hetos se opri brusc, terminându-şi fraza, după care zâmbi.

Alex deveni suspicios:

— Unde este colonia asta de care vorbeai?

— Chiar aici, zâmbi Hetos.

Nu înţelegea. În jurul lor erau numai copaci. Cum putea fi aici o colonie atât de mare pe cât spusese Hetos?

— Auzi asta?

Alex nu auzea nimic. Apoi realiză brusc. Era o linişte nefirească. Până acum făcuse abstracţie de sunetele scoase de vieţuitoarele acestei păduri, dar în acest moment, liniştea

era una profundă, ireală.

— Înghite asta, îl îndemnă Hetos întinzându-i în palmă o pastilă albă cu formă de sferă. Arăta ca o bomboană.

Fără să pună alte întrebări, Alex o înghiţi, fiind sceptic în privinţa rezultatului.

Ce se putea întâmpla?

Ameţeală.

Îşi pierdu echilibrul şi se sprijini cu mâna dreaptă de trunchiul unui copac. Avea capul plecat, ţinându-şi ochii închişi, în timp ce se străduia să-şi recapete simţurile înceţoşate de pastila albă. Toate simţurile îi erau înăbuşite. Vedea aievea sute de totomi plimbându-se în ritm alert care în toate părţile, iar auzul îi fusese bombardat cu sunete de toate felurile.

În scurt timp, îşi reveni aproape complet. În faţa lui se întindea colonia despre care Hetos vorbea. Existau construcţii de toate felurile, barăci, construite din lemn, cu acoperişuri peticite cu smoală, negre şi lucioase în unele cazuri.

Din spatele său veni un val de aer cald însoţit de un miros respingător. Ezită să se întoarcă, iar răgetul animal pe care îl simţi în ceafă îl încremeni pe loc. Aruncă o privire speriată către Hetos, dar acesta zâmbea. Se întoarse încet şi văzând făptura ce stătea înaintea lui, rămase blocat, cuprins de groază. Fruntea îi fu invadată de sudoare, iar ce sângele îi părăsi obrajii. Cu faţa palidă şi frica în vene încercă să facă un pas în spate, afară din calea animalului fioros. Era un taur uriaş, aşa cum Alex nu mai văzuse niciodată. Ochii săi roşii aruncau săgeţi de frică ce pătrunseseră adânc în inima lui Alex. Avea la vreo trei metri înălţime, robust, cu gât vânjos,

capabil să susţină un întreg glob pământesc, care îi încăpea fără probleme pe coarnele sale groase ce se ascuţeau către vârf, mai primejdioase decât orice suliţă aruncată vreodată de mâna oamenilor.

Hetos se apropie de taur, sub privirea îngrozită a lui Alex. Îl mângâie uşor, iar fiara se îndepărtă făcându-şi loc printre copaci către o cuşcă cu bare de lemn lipite cu smoală din apropiere.

— Ce este ăsta? întrebă Alex cu tremur în voce.

Hetos îl invită la un tur al coloniei cu un semn din mână:

— Este un taur Apis. Alături de grifoni, ne vor ajuta la câştigarea bătăliei. Alex era în continuare fără glas.

— Nu te teme, surâse Hetos, le-am implantat cipuri pentru a obţine controlul asupra lor. Sunt blânzi acum, dar în curând vor aduce furia peste cei ce i-au adus aproape de extincţie. Danunna obişnuiau să-i vâneze pentru sport. Din câte ştiu ei, taurii Apis au dispărut, dar ei aşteaptă împreună cu noi momentul eliberării. După ce totul se va termina, vor fi liberi să-şi continue existenţa în pace fără teama că cineva, vreodată, îi va vâna iarăşi.

În centrul coloniei era format un cerc în mijlocul căruia, înaltă de doi metri, stătea aceeaşi statuie pe care Alex o tot întâlnise, cea a lui Helios. Aşa cum Hetos îi explicase, statuile presărate la marginea Pădurii Templelor protejau Colonia printr-un câmp de forţă invizibil. Singurul motiv pentru care Alex putea vedea realitatea de dincolo de această barieră era acea bomboană albă pe care Hetos i-o oferise. „Ce cunoştinţe avansate de tehnologie" gândea Alex în vreme ce se plimba pe potecile înguste ale Coloniei.

În jurul statuii din mijlocul luminişului erau aşezate

două construcţii identice cu formă ovală. Nu foarte înalte, dar întinse ca suprafaţă, serveau ca loc de întâlnire în cadrul comunităţii, locul unde toate deciziile importante se luau. Accesul se făcea pe câte două uşi dispuse paralel, prin care Alex observă la interior o masă pitică şi zeci de scaune rotunde tăiate din trunchiuri de copaci. Mergând pe poteca îngustă dintre cele două construcţii, se găseau în apropiere cabane mici de lemn despre care Hetos îi spuse că servesc drept case:

— Nu sunt foarte confortabile, mărturisi micuţul. Bănuiesc că nu-ţi pare departe de viaţa în închisoare traiul nostru de aici. Suntem constrânşi să rămânem în graniţele Coloniei, dar trebuie să ştii că aerul pe care îl respirăm este unul al libertăţii de care în curând, cu toţii se vor bucura.

Totomii ce se înghesuiau pe poteca strâmtă dintre case şi copaci, nu-i dădeau nicio atenţie lui Alex. Zarva era una mare, cu toţii ocupând un loc bine stabilit în pregătirea viitoarei revoluţii. Unii alergau cu dispozitive de tot felul, iar alţii confecţionau din materialele disponibile arme şi scuturi de un nivel rudimentar.

La nivelul următor, după căsuţe, urmau veritabile barăci militare. Sute de totomi se antrenau cu arme felurite pe machete făcute din frunze îndesate în saci. Barăcile erau ceva mai înalte, construite din aceiaşi copaci maronii căptuşiţi cu smoală. Înăuntrul lor era un adevărat furnicar. Se topeau metale şi se confecţionau arme şi armuri, muncă la care întreaga comunitate participa în ture, astfel că furnalurile ardeau fără încetare, aruncând un nor gros de fum negru în atmosferă. Era o muncă grea, murdară, dar nimeni nu se dădea înapoi.

— Îmi pare rău să o spun, dar nu văd sorţi prea mari de izbândă, mărturisi Alex, privind aceste făpturi fragile ce mânuiau stângaci suliţe, săbii şi alte obiecte de asalt.

— Mai este ceva… spuse Hetos scurt.

— Nu mă înţelege greşit, se repezi Alex, vă admir devotamentul pentru această cauză, dar…

Îşi pierdu cuvintele, rămânând iarăşi stană de piatră, înaintea lui, se întindeau cât vedeai cu ochii cuşti cu bare de lemn în care mii de animale sălbatice îşi odihneau trupurile.

— Zece mii de grifoni şi pe tot atât de mulţi tauri Apis, exaltă Hetos.

11

PRIMELE RAZE ALE SOARELUI îl găsiră pe Alex întins pe canapea. Cu ultimele forţări încercase să desluşească mesajul codat al lui Enoch de pe foaia pe care Tom i-o lăsase, dar sunetul liniştitor al picăturilor de ploaie ce se loveau de geam îl aruncaseră în visare şi fără să-şi dea seama, se regăsea iarăşi respirând aerul străin de pe acel tărâm îndepărtat.

Cuprins de liniştea încăperii, un gând înfricoşător îi fulgeră prin minte: „A venit vremea războiului?” Colonia pe care Hetos i-o dezvăluise mişuna de totomi, fiinţe firave, dar cu o înflăcărată dorinţă de răzbunare împotriva asupritorilor lor, sub jugul cărora se aflau de atâta amar de vreme.

Bâzâitul soneriei de la intrare îi împrăştie gândurile. Se ridică de pe canapea, îndreptându-şi spatele şi lăsă foaia pe masă. La această oră matinală, nu aştepta niciun alt vizitator,

numai pe Tom, care aşa cum îşi înălţa în acest moment speranţele, rezolvase enigma cifrelor din jurnalul lui Enoch.

Deschise uşa fără a mai întreba cine este.

Dezamăgirea fu primul sentiment care îl încercă în momentul în care îl văzu stând înaintea lui pe Dan Zebrowski. În urmă cu doar o zi, acelaşi om se prezentase într-o stare deplorabilă, cu gânduri incoerente ce înotau într-o minte înecată de alcool. Acum, privea parcă un alt om.

Avea chipul îngrijit şi privirea limpede, cu părul atent pieptănat, dat într-o parte, stătea drept, afişându-şi ţinuta impecabilă, purtând o cămaşă de un alb imaculat, acoperit de un sacou negru, pantaloni la dungă şi o pereche de pantofi crem, atent lustruiţi.

Observând nelămurirea lui Alex, stângaci, îşi exprimă motivul acestei vizite:

— Nu vreau decât să-mi cer scuze pentru purtarea mea de ieri!

Alex îi răspunse cu un zâmbet forţat. Nu pe el îl aştepta, dar nedorind ca Zebrowski să-şi facă o părere greşită faţă de supărarea lui vizibilă, îl pofti înăuntru:

— Mă pregăteam să fac o cafea. Nu doreşti să intri?

Acceptă invitaţia fără şovăială şi se lăsă poftit în living, acolo unde Alex îl îndemnă să se aşeze pe un scaun din jurul mesei. Cercetă din priviri încăperea şi rămase fixat pe bileţelul aşezat pe masă, în timp ce Alex se îndreptă către bucătărie.

— Ascultă! spuse Dan din senin, e clar că aşteptai pe altcineva şi nu pe mine. Sau poate te-am supărat cumva! Poate că este mai bine să plec.

După o scurtă pauză, în care nu primi niciun răspuns,

Alex se întoarse cu două căni din care aroma puternică a cafelei se împrăştia în aer:

— Să mă anunţi dacă mai trebuie zahăr, zâmbi el.

Dan sorbi o înghiţitură şi cu un zâmbet satisfăcut, aprobă că îi este pe plac.

— Nu fi ridicol, îl linişti Alex. Mă bucur că eşti mai bine astăzi. Trebuie să-ţi mărturisesc… este o schimbare semnificativă, aproape că nu te recunoscusem.

— Anumite evenimente din viaţa mea, schimbări majore, m-au împins puţin peste limită. Mi-am căutat liniştea în alcool, dar ştiu că nu este o soluţie, aşa că, iată-mă aici… cu mintea limpede.

În timpul explicaţiei sale, Dan nu-şi putea lua ochii de la bileţelul de pe masă. Bănuia că sunt însemne vechi, pentru că foaia era îngălbenită de trecerea anilor. Tuşi scurt, se opri pentru o secundă şi apoi întrebă:

— Nu am putut să nu observ… pentru ce sunt acele coordonate?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Alex buimac.

— Acelea de pe foaia aia veche.

Alex simţi cum îi creşte pulsul. Sângele dădu năvală în obrajii săi, înroşindu-i, iar el rămase blocat un moment şi apoi murmură:

— Coordonate?

— Trebuie să fi ştiut că asta sunt, spuse Dan.

— Nu aveam nici cea mai mică idee, se agită Alex. Dacă asta ar fi adevărat… Dumnezeule… Să-l sun pe Tom.

— Tom Barkley?

— Da. Pe el îl aşteptam.

Alex se ridică de pe scaun şi alergă la telefon. Îl apelă

Tom, îndemnându-l pe acesta să lase baltă orice altceva ar fi făcut şi să se îndrepte cât mai repede către el, căci a descoperit sensul cifrelor, ceea ce Tom şi făcu. O jumătate de oră mai târziu, Tom li se alătură acasă la Alex. Intră cu sufletul la gură, gâfâind, arzând de nerăbdare să găsească locurile acelea tăinuite de Enoch sub forma coordonatelor.

— Le-ai găsit? întrebă Tom curios.

— Încă nu, răspunse Alex. Te aşteptam.

În tot acest răgaz de timp, până la sosirea lui Tom, Alex încercase să-i explice lui Zebrowski tot ceea ce el şi cu Tom descoperiseră sau bănuiau. Îi povestise despre Enoch, Anshar, carneţel, ba chiar mai mult decât atât, mânat de entuziasmul descoperirii însemnătăţii cifrelor, merse până într-acolo încât îi povesti şi despre visele sale, însă cum altfel puteau fi privite astfel de afirmaţii, decât cu scepticism. Zebrowski încercă să înţeleagă, se prefăcu chiar că o face, însă inevitabil punea la îndoială sănătatea mintală a lui Alex. Văzând cât este acesta de aprins şi cu câtă înflăcărare şi convingere povestea, deveni curios. Îl aştepta pe Tom să vadă dacă acesta îl poate lămuri, cu o povestea reală şi nu cu plăsmuiri despre extratereştri.

Atunci când Tom apăru, Zebrowski terminase deja de aranjat în ordine datele coordonate şi le aşternu pe o coală albă, pe o coloană:

29° 58′ 45.03″ N 31° 8′ 3.69″ E
35° 28′ 12″ N 138° 37′ 11″ E
16° 33′ 17″ S 68° 40′ 24″ V
19° 41′ 33″ N 98° 50′ 37.68″ V
47° 36′ 15.7″ N 3° 02′ 59.5″ V
51° 10′ 44.2″ N 1° 49′ 34.2″ V
34° 0′ 25″ N 36° 12′ 14″ E
13° 24′ 45″ N 103° 52′ 0″ E

— Este incredibil! supse Tom cu emoţie în glas. Apoi îşi scutură capul şi cu gândul la misterul pe jumătate elucidat, mai ceru încă o dată confirmarea: le-aţi căutat?

Cu un zâmbet larg, Alex îşi muşcă buza şi clătină din cap:

— Te-am aşteptat… eşti pregătit?

Mai puţin entuziasmat, dar la fel de curios era şi Zebrowski care îşi oferi încă o dată sprijinul:

— Vă pot ajuta să le găsiţi!

— Chiar te rog, îl invită Alex.

— Am nevoie de un laptop şi o conexiune la internet.

Alex îi puse la dispoziţie laptopul, pe care îl aşeză pe masa din living. Zebrowski luă loc pe scaun, şi introduse într-un motor de căutare primele coordonate, urmărit îndeaproape de două perechi de ochi curioşi. La apăsarea tastei „Enter” pe ecranul laptopului, globul pământesc afişat de acea aplicaţie folosită de Zebrowski se învârti o dată, apoi, punctul coordonatelor introduse căzu într-o regiune din Africa de Nord, apoi şi mai aproape, oraşul Cairo până în momentul în care se opri în centrul unei construcţii cu bază pătrată de la marginea capitalei egiptene.

Zebrowski îşi întoarse capul, iar privirea sa îl întâlni pe Tom, cu chipul palid, care cu un murmur dezvălui identitatea acelei construcţii afişate pe ecran:

— Marea Piramidă din Egipt!

Deşi mai auzise şi cu alte ocazii de această construcţie magnifică, gândul său îl purtă pe Alex până la prima sa întâlnire cu Anshar, atunci când acesta amintise de ea:

— Mi-a vorbit despre ea!

— Cine? întrebă Zebrowski.

— Anshar, răspunse Alex cu jumătate de glas. Mi-a spus că oamenii îmbrăţişează bucuroşi minciuna cum că Marea Piramidă din Egipt a servit doar ca mormânt.

— Într-adevăr, confirmă Tom. Aceasta este explicaţia egiptologilor. Marea Piramidă a fost construită în doar douăzeci de ani, după spusele unui istoric antic, Herodot. A fost ridicată la ordinul faraonului Khufu din a IV-a dinastie în mileniul III, înaintea erei noastre.

— Ce are Anshar de a face cu asta?

— Doar ce ţi-am povestit, replică Alex.

— Să fim serioşi! Doar nu te aştepţi să cred toate bazaconiile alea, sări Zebrowski iritat. Îl privi apoi pe Tom, dar întâmpină seriozitatea exprimată de chipul său şi reluă către el: chiar şi tu crezi asta?

Tom îşi plecă privirea. Cum putea afirma cu voce tare existenţa unor fiinţe superioare ce proveneau de pe o altă lume? Suna ridicol, dar credea cu tărie în asta. Prietenul său Enoch îşi pierduse viaţa din pricina aflării acestui adevăr, nu era nicio urmă de îndoială, însă în acest moment, pus în situaţia de a-şi exprima convingerea cu voce tare în faţa unui sceptic, ezită.

Alex se apropie de el şi îl trase de o parte.

Zebrowski, în lipsa unui răspuns clar, se aşeză iarăşi în faţa laptopului şi continuă dezvăluirea celorlalte coordonate. „Poate îmi găsesc răspunsul aici!”

— Ai avut iarăşi un vis? întrebă Tom.

— *Prietenii mei,* şopti Alex încreţindu-şi fruntea, mi-au povestit despre nişte porţi. Puncte de trecere din lumea lor spre Pământ. Ceva legat de lovirea materiei cu antimateria, o teorie pe care nu s-au sinchisit să mi-o explice pe larg pentru că oricum nu o puteam înţelege. Mi-au spus cum au ajuns aici pentru prima dată cu ajutorul acestor Porţi, fiind consideraţi zei de către primii oameni. Poate aceste coordonate…

— Ah! Desigur, sări Tom, realizând brusc. Piramidele… vechii egipteni aveau un cult bogat în ceea ce priveşte viaţa după moarte. În aceste morminte se pregătea trecerea faraonului în viaţa de apoi. Exista un procedeu elaborat de îmbălsămare a trupului, fiind înhumat alături de comori ce constau în aur, pietre preţioase şi numeroase obiecte de valoare, iar pe lângă acestea şi cele necesare pentru hrană. Ba chiar mai mult decât atât, uneori zeci de servitori de-ai săi, împreună cu concubinele din timpul vieţii, îl urmau în această călătorie, zidindu-se de bunăvoie în camera mortuară. Acum realizez că într-adevăr, simbolismul acestei treceri trebuie să fi fost legat de o Poartă reală. Văzând de mult cum zeii au venit între ei în acele locuri, cu siguranţă s-a dezvoltat acest cult, această credinţă adânc înrădăcinată în realitate cum că şi ei, la rândul lor, la sfârşitul vieţii vor merge în lumea zeilor.

Apoi, repezindu-se lângă Zebrowski, Tom continuă:

— Coordonatele reprezintă locurile acestor „treceri” De altfel Enoch a şi scris în carneţelul său: „Au trecut mereu în lumea noastră…” Spune-mi, îl repezi el pe Dan, care sunt celelalte locaţii?

12

ZEBROWSKI ÎŞI DUSE MÂINILE la ceafa şi se rezemă de scaun îndreptându-şi spatele. Găsise toate locurile corespondente setului de coordonate, însă nu avea nici cea mai mică idee despre cum ar putea să-l ajute asta. Din discuţia lui Tom cu Alex nu prinsese mai nimic, ci numai finalul în care Tom spunea că astea ar putea fi nişte Porţi.

— Dă-mi voie! ceru Tom, în timp ce trase laptopul mai aproape de el. Le-ai găsit pe toate?

— Sunt împrăştiate în toată lumea. Le-am salvat pe fiecare astfel încât programul acesta le va afişa simultan pe o hartă a lumii. Trebuie doar să apeşi tasta „ENTER”.

Tom se conformă, iar la apăsarea tastei, programul afişă, întocmai cum Zebowsky spusese, o hartă a lumii la scară, marcată în locurile coordonatelor cu puncte roşii, oferind în dreptul fiecăruia numele, presărate pe întreaga suprafaţă a globului pământesc astfel:

29° 58′ 45.03″ N 31° 8′ 3.69″ E
Marea Piramida, Egipt
35° 28′ 12″ N 138° 37′ 11″ E
Aokigahara, Japonia
16° 33′ 17″ S 68° 40′ 24″ V
Tiwanaku, Bolivia
19° 41′ 33″ N 98° 50′ 37.68″ V
Teotihuacan, Mexic
47° 36′ 15.7″ N 3° 02′ 59.5″ V
Carnac, Franta
51° 10′ 44.2″ N 1° 49′ 34.2″ V
Stonhenge, Marea Britanie
34° 0′ 25″ N 36° 12′ 14″ E
Baalbeck, Liban
13° 24′ 45″ N 103° 52′ 0″ E
Angkor Wat, Cambodgia

Cu răsuflarea tăiată, Tom se aşeză pe scaun. Indignat, Alex ceru explicaţii:

— Cunoşti aceste locuri?

— Există un punct comun între toate acestea, răspunse Tom.

— Sunt adunate de pe toată suprafaţa Pământului, se agită Zebrowski, ce punct comun pot avea toate aceste locuri?

— Porţi? întrebă şi Alex.

— Da! răspunse Tom. În toate aceste locuri există fie temple, monoliţi sau piramide, cu toate înălţate cu multă vreme în urmă. În toate aceste locuri mai puţin în unul

dintre ele.

— Ce ştii despre ele?

— Aokigahara este singurul loc dintre toate în care nu există vreun templu antic, monolit sau orice altă construcţie.

— Sau poate nu a fost descoperită încă, îşi explică Alex.

— Posibil, însă asta nu înseamnă că nu are o importanţă majoră în folclorul japonez. Aokigahara este o pădure, continuă Tom, întinsă la poalele muntelui Fuji. A fost numită „marea de copaci" şi se remarcă prin… numărul mare de sinucideri.

— Sinucideri? se revoltă Zebrowski.

— Nimeni nu-şi poate explica de ce se întâmplă asta, dar anual, circa o sută de persoane merg acolo pentru a recurge la acest gest necugetat. În fiecare an, guvernul japonez face „curăţenie" acolo, iar ăsta este numărul oficial de sinucideri. Este de-a dreptul cutremurătoare această chemare morbidă a pădurii. Densitatea copacilor şi absenţa aproape totală a vieţuitoarelor de aici, fac din Aokigahara un loc peste care domneşte tăcerea.

— Este de-a dreptul incredibil, spuse Alex. Dar despre celelalte? întrebă el curios, ce ştii?

Se aşezară cu toţii pe scaunele din jurul mesei, iar Tom îşi începu scurta lecţie de istorie cu privire la toate aceste locaţii:

— Am să vă spun despre fiecare, iar apoi, puteţi trage singuri concluziile. Începând cu acest loc izolat de pe platoul Bolivian, Tiwanaku şi până la pietrele megalitice de pe câmpiile franceze din micuţul sat, Carnac, în toate aceste locuri exista credinţa cum că zeii, într-un fel sau altul, au influenţat aşezarea acestor construcţii. Tiwanaku este un

complex construit de o cultură ce poartă acelaşi nume, precursoare mult mai cunoscutului Imperiu Incaş, pierdută în negura istoriei. Locuitorii, luându-şi vorbele din tradiţia orală, afirmă cu tărie că ochii nici unui om consemnat în istoria noastră plină de goluri cu privire la trecut, nu au putut vedea construcţia acestui templu magnific. Ceea ce este cu adevărat interesant este că în acest loc, grea de peste 10 tone, cu o înălţime de aproximativ 3 metri şi o lăţime de 4 metri, dintr-un singur bloc de piatră, a fost sculptată ceea ce este cunoscută ca Poarta Zeilor.

— Iată aceeaşi Poartă! concluzionă Alex. La o altă civilizaţie antică despărţită de cea a egiptenilor de mii de mile.

— Şi de timp, completă Tom. Dar chiar dacă s-ar merge pe mâna savanţilor ce atribuie construirea acestui complex, nu mai vechi de 2000 de ani – în vreme ce Marea Piramidă din Egipt este veche de încă pe atât – la doar câteva sute de metri distanţă, se poate întâlni un alt templu, din păcate distrus, cu pietre ciudat sculptate, ce sfidează orice metodă de construcţie cunoscută oamenilor acelor vremuri, de o precizie înfiorătoare.

— Face parte din acelaşi complex, Tiwanaku? întrebă Zebrowski.

— Nu! răspunse Tom ferm. Îl precede pe acesta cu o perioadă vastă de timp, încă nedeterminată. Se numeşte Puma Punku.

Când auzi despre Puma Punku, Alex se cutremură. Aşadar, Puma Punku este real! Era tot ce avea nevoie pentru a nu mai exista nicio urmă de îndoială în inima sa. Tot ceea ce îi povestise Hetos se adeverea ca fiind real prin existenţa

acestei construcţii. Brusc, ameninţarea danunna deveni una serioasă. Asta schimba totul. Nu mai este nicio îndoială. Totul este real.

— Teotihuacán este reprezentabil pentru o altă cultură din zona Americii, dispărută din analele istoriei. Atunci când aztecii au ajuns aici, oraşul fiind deja părăsit, au denumit principala piramidă, cea mai mare dintre cele trei, Piramida Soarelui. Există aici trei astfel de piramide, de diferite dimensiuni, dispuse de-a lungul a ceea ce este numit Bulevardul Morţilor. Piramida Soarelui, Piramida Lunii şi Piramida Şarpelui-Cu-Pene, numit Quatzelcoatl. Asemănarea aşezării acestor trei piramide cu cele trei piramide din complexul Gizeh, din Egipt, este una uimitoare, încât te face să te întrebi dacă nu cumva, aceste civilizaţii, la un moment dat în istorie, au fost în contact una cu cealaltă? Ei bine, conform tradiţiei şi consemnărilor mayaşilor, în jurul mileniului III înaintea erei noastre, Teotihuacán a jucat un rol extrem de important, deoarece acesta fusese locul unde zeii s-au întâlnit pentru a decide soarta omenirii.

— Dumnezeule, aveam atât de multe dovezi…

— Noi, oamenii, suntem atât de slabi de înger, iar danunna au fost geniali în modelarea credinţei noastre. Ne-au lăsat în preajma adevărului, dar l-au împărtăşit sub forma unor glume, legende sau mituri.

Tom făcu o scurtă pauză, cu privirea fixată pe harta ce afişa aceste „Porţi”.

— Hm, voi chiar credeţi că toate astea sunt adevărate? întrebă Zebrowski pe un ton ironic. Pentru el asta era o nebunie totală, iar cu cât asculta mai multe, cu atât îi putea plasa pe cei doi într-o zonă a demenţei. Era un om dur,

trecut prin toate încercările vieţii. Văzuse suficientă suferinţă şi tristeţe în oameni, lovindu-se mereu de realitatea cotidiană a vieţii, cu toate aspectele ei, de cele mai multe ori tragice, încât nu putea crede dintr-odată în existenţa „monştrilor de sub pat". Astea erau doar baliverne şi închipuiri. Până la urmă ce ne pasă nouă de ce a fost în trecut şi cu ce se ocupau străbunii noştri? Acum când noi avem destule probleme de înfruntat şi rezolvat în prezent, de ce să ne mai batem capul cu ce a fost odată?

Tom asculta afişând un zâmbet ciudat, pe care Zebrowski nu şi-l explica.

— Asta este, spuse el deodată. Exact pe asta se şi bazează ei. La Carnac, îşi continuă Tom explicaţia, există zeci, sute de monoliţi de mai multe sute de kilograme fiecare, ridicaţi în linii drepte pe o distanţă de sute de metri. Există mai multe explicaţii ale folclorului, printre care şi că acele blocuri de piatră nu sunt altceva decât o legiune romană, transformată în piatră de către vrăjitorul Merlin. Adevărul este că acei monoliţi au fost ridicaţi de către oameni acum muntele milenii. De ce? Nimeni nu ştie. Adevărul s-a pierdut, iar acum putem avea numai speculaţii. Nu cred totuşi că oamenii din acele vremuri, preocupaţi în mare parte a timpului cu procurarea hranei, s-au trezit într-o zi şi au stabilit de comun acord să participe cu toţii la un efort comun colosal, fără niciun scop, doar de plictiseală. Pietrele alea de câteva tone fiecare nu au fost ridicate de plăcere. Un eveniment foarte important a fost marcat prin ridicarea acestora, pentru ca oamenii să nu uite vreodată ce s-a întâmplat acolo. Cu toate acestea, însă, asta s-a şi întâmplat.

— La Stonehenge, interveni Alex, s-a întâmplat acelaşi

lucru. Era singurul monument din cele enumerate de care şi el avea câteva cunoştinţe.

— Exact, aprobă Tom. Acolo pietrele au fost aduse de la sute de mile de către oameni de care se ştie că încă nu cunoşteau roata. Dar poate şi ei au făcut-o doar de plictiseală, accentuă Tom ironic. Cu toate acestea, deşi cântăresc fiecare câteva tone, pietrele folosite la Carnac sau Stonhedge pălesc în comparaţie cu cele folosite la ridicarea platformei de la templul din Baalbek. Sunt doar nişte fărâme de nisip în comparaţie cu cea mai mare piatră a templului din Baalbek ce se estimează a cântări 1600 de tone. Chiar şi cu echipamentele anuale, cele din zilele noastre, efortul logistic de mutare a unei asemenea pietre ar fi de domeniul fantasticului, aproape imposibil.

— Şi în ceea ce priveşte acest Angkor Wat? întrebă Zebrowski cu acelaşi scepticism.

— Angkor Wat a fost construit după asemănarea Muntelui Meru, considerat de hinduşi lăcaşul în care sălăşluiesc zeii.

— Aceeaşi poveste, concluzionă Zebrowski.

Se ridică de pe scaun, pregătindu-se să plece şi îşi exprimă intenţia prin alte remarci ironice:

— Deci, dacă am găsit opt locuri de pe tot acest Pământ care au la bază o mitologie cât de cât asemănătoare, trebuie să credem în zei? Veniţi-vă în fire, ce, aţi înnebunit? Deşi nu sunt un cunoscător, sunt convins că astfel de temple şi alte bazaconii antice există peste tot, nu numai în aceste opt locaţii. Sunt conştient că Anshar are relaţii sus puse – dovada faptului că am fost concediat – dar asta nu înseamnă că este „zeu”.

Tom şi Alex ascultau fără replică. Cum oare îi puteau demonstra ei lui Zebrowski că se înşală, sau despre existenţa danunna? Nu puteau face nimic, aşa că păstrară tăcerea.

„Exact pe asta s-au bazat şi ei în tot acest timp. Nimeni nu crede" îşi spuse Tom.

Tăcerea lor îi grăbi plecarea lui Zebrowski:

— Domnilor, sunteţi liberi să credeţi ce vreţi, însă eu vă spun că mergeţi prea departe. Vă promit că nu mă voi opri chiar şi fără sprijinul autorităţilor. Mă pot concedia, însă abilităţile şi priceperea nu mi le poate lua nimeni şi nu mă voi lăsa oprit de corupţia celor din poliţie.

În drumul său spre ieşire primi un apel. Îşi verifică telefonul şi răspunse. Prin difuzor, partenerul său, cu o voce speriată, încărcată cu groază răsună:

— Porneşte televizorul! Este incredibil!

Zebrowski se întoarse şi îi ceru lui Alex să facă întocmai.

— Pe ce post?

— Pe oricare! Este peste tot!

Titlul acestei ştiri care semănase groaza, suna astfel:

„TEROARE ÎN DIRECT! SUNT PRINTRE NOI! LUMEA, ÎN GENUNCHI!"

13

ÎN URMĂ CU DOUĂ ZILE, în timpul acelei seri cu ploaie mocănită, Anshar părăsea hotelul Majestic, cu inima îndoită şi cu un regret amar. Nu putuse să ducă la bun sfârşit ceea ce intenţiona în urma întâlnirii cu Shamak. În inima sa încolţise o îndoială teribilă. „Poate este deja prea târziu". Aflase acum

că, deşi credea că a scăpat de atenţia fraţilor săi pentru cei treizeci de ani în care se distanţase, în realitate, fusese atent monitorizat. Aşa cum Shamak îi mărturisise, ştiau de Enoch că este încă în viaţă, iar pentru ei, el prezenta o ameninţare de care cu siguranţă, urmau să scape.

„Porţile se vor deschide… îngerii războiului au vorbit!" îşi aminti el cuvintele lui Shamak. Aşadar, vremea s-a apropiat.

Acum, la mai bine de zece ore de la scena din hotel, se regăsea la uşa de lemn a unei cabane modeste, înconjurată de copaci, neîngrijită, în preajma căreia iarba şi buruienile crescuseră în voie. Ajunse aici odată cu primele raze ale soarelui şi nu intră fără să arunce o privire peste umăr. Înăuntru, un godin de fier ruginit făcea obiectul încălzirii cabanei. Aplecat la lumina roşiatică a tăciunilor, un chip bătrân, brăzdat de trecerea anilor, îl întâmpină pe Anshar cu un surâs.

Întâlnind însă o privire pierdută, deznădăjduită, bătrânul oftă amar.

— Îmi pare rău!

Enoch închise uşa godinului şi se apropie de el:

— Să nu-ţi pară, îl consolă bătrânul, punându-i mâna pe umăr. Se îndepărtă apoi, aşezându-se pe o canapea jerpelită.

— Am încercat, însă…

— Ştiu, bătrâne prieten. Te-am avertizat că va fi greu să-ţi întinezi sufletul tău bun cu atâta ură strânsă în fiinţa lui. Nu o puteai face. Te-ar fi schimbat pentru totdeauna.

— Sfârşitul este aproape, iar eu nu pot face nimic în privinţa asta. Numai dacă…

— Nu, se răsti Enoch! Asta nu!

Cu câteva luni în urmă, Anshar venise cu o idee căreia Enoch i se opunea total. Prin sacrificiul propriu, Anshar dorea ca ceilalţi danunna, după prăpădirea sa, să-i cuprindă întreaga fiinţă, astfel simţind dragostea şi afecţiunea sa pentru oameni, născute din ziua în care o întâlnise pe ea. Femeia, pământeancă de care se îndrăgostise. Cea care prin simplitatea şi puritatea ei, îi alungaseră lui Anshar toate ideile despre inferioritatea oamenilor şi neputinţa lor de a atinge sentimente şi trăiri înalte. Iubirea pe care i-o purta sfărâma orice barieră din întunericul veacurilor.

— Nu te poţi sacrifica, continuă Enoch. Va fi în zadar. Mi-e teamă că danunna sunt atât de orbiţi de putere şi avizi de venerare încât trăirile tale ce se vor revărsa asupra lor în vremea trecerii tale în nefiinţă, nu-i va putea îndrepta spre lumină.

Luându-şi gândul de la această metodă, Anshar se ridică de pe canapea:

— Trebuie să plecăm! Shamak mi-a mărturisit că ştie despre tine. Vor veni aici şi mi-e teamă că nu te voi putea proteja.

— M-ai protejat destul, prietene. Am obosit să fug, mărturisi Enoch cu amar.

— Ce vrei să faci?

— Nu eu. Eu sunt decât numai un bătrân. Dar tu… tu trebuie să lupţi împotriva lor cu bunătate.

— Cum pot face asta?

— Mi-e teamă că nu mai putem schimba nimic acum. Ăsta va fi sfârşitul lumii aşa cum o cunosc eu. Va veni însă o vreme în care, danunna o vor lua de la capăt în încercarea lor de a controla oamenii. Tu, bunul meu prieten, trebuie să

te alături lor.

— Niciodată! se revoltă Anshar.

— Trebuie! răspunse bătrânul cu glas blajin. Chiar dacă vei fi nevoit să te faci părtaş la ororile distrugerii lor, trebuie să-ţi păstrezi bunătatea pe cât cu putinţă. Lasă-te învăluit de întunericul lor pentru un veac, iar când va veni vremea, împărtăşeşte lumina ta primilor oameni ce vor popula din nou Pământul. Nu-i lăsa să cadă pradă aceleiaşi ignoranţe care nouă ne va aduce sfârşitul.

— Nu putem renunţa!

— Ba o vom face, pentru moment. Suntem prea mici, iar tu cunoşti mult mai bine forţa celor din neamul tău. Crezi că mai putem face ceva acum, în ultimul ceas?

Într-adevăr, Anshar cunoştea şi deşi nu voia să recunoască, acum nu se mai putea face nimic. Fusese părtaş odată la secătuirea Pământului. Nimic nu le putea sta în cale.

— Aşa cum am spus, trebuie să te alături lor. Acoperă-ţi inima de gheaţă, dar păstrează tăciunele bunătăţii adânc aprins în fiinţa ta. Aşa cum în mitologia elenă Prometeu le-a oferit oamenilor focul, tot aşa să te păstrezi şi tu în amintirea viitorilor moştenitori ai Pământului, ca cel ce i-a adus la lumina adevărului. Va fi greu. Va trebui să înfrunţi orori de nedescris, dar trebuie să fii pregătit. Eşti singura rază de speranţă a viitorilor copii ai Pământului.

Deşi ceea ce Enoch propunea îi păruse la început o nebunie, Anshar realiza acum că bătrânul are dreptate. Era mult prea târziu să se mai facă ceva acum, dar peste o sută de ani, sau chiar mai bine – ce pentru el vor trece asemeni unei clipe – le va putea oferi oamenilor o şansă reală.

— Îţi aminteşti, continuă Enoch, de momentul în care ai

salvat-o pe Lucy?

— Desigur!

— Ai umilit-o, ai spus vorbe urâte, ba chiar ai mers până într-acolo încât ai lovit-o. Ţi-a făcut plăcere?

— Dumnezeule, nu!

— De ce ai făcut-o? insistă Enoch.

— Era singurul mod în care o puteam salva de furia lui Shamak. Dacă nu făceam toate acestea, cu siguranţă ar fi omorât-o.

Enoch zâmbi:

— Acelaşi lucru trebuie să faci şi acum. Numai că de data asta va fi pentru o perioadă lungă de timp şi cel mai probabil va trebui să te sileşti la fapte cel puţin la fel de urâte şi vei reuşi, prietene. Vei reuşi într-un final să ne înalţi pe toţi, chiar dacă va fi nevoie să ne umileşti mai înainte. Nu poate fi uşor şi nici nu trebuie să te aştepţi la asta. Gândeşte-te bine, punctă bătrânul, dacă îţi iei zilele acum în speranţa că ceilalţi danunna vor primi în inimile lor bunătatea ta, deşi sacrificiul tău ar fi cel suprem, totul ar fi simplu.

Enoch se opri. Îi prinse mâna lui Anshar şi continuă:

— Dar dacă asta nu va schimba nimic? Dacă inimile lor sunt atât de negre încât sacrificiul tău ar fi zadarnic? Cine le va mai putea sta în cale apoi?

— Ai dreptate, oftă Anshar.

— Apropie-te de ei şi aşteaptă…

— Dar cum mă pot apropia? Nu vor accepta niciodată să le stau alături!

— Ba o vor face. Dacă te vei arăta ca fiind rătăcit şi îţi vei recunoaşte vina în faţa lor, te vor primi.

— Numai dacă ar fi atât de uşor…

— Le vei dovedi loialitatea faţă de cauza lor!

— Dar cum pot face asta?

Sunetul pământului târşâit de frânele de roţi ale vehiculelor ce se apropiaseră de cabană îi făcură pe cei doi să tresară. Anshar alergă la uşă, dar deja ştia cine sunt aceşti musafiri. Shamak împreună cu alţi trei danunna coborâră din automobile şi se îndreptau, precauţi, către intrare. Un strigăt înspăimântător de durere îl făcu pe Anshar să se întoarcă. Ochii săi fuseră martorii unui scenariu cutremurător. Enoch era căzut la podea cu pântecele sfâşiat de lama unui cuţit, înecat de sânge, cu ultima suflare, Enoch urlă cât putea de tare:

— De ce te-ai întors la ei? Opreşte-te, te rog, nu mă omorî!

Uşa se deschise, iar Shamak îl găsi pe Anshar aplecat peste trupul bătrânului, ţinând în mână cuţitul de pe a cărui lamă, sângele lui Enoch se strecura pe podea. Bătrânul închise ochii şi se aşeză în somnul de veci. Pentru Anshar, gestul era unul cât se poate de sugestiv. Asta era şansa lui de a se alătura celor din neamul lui, plătită cu preţul vieţii lui Enoch.

— Măi să fie, la asta chiar nu mă aşteptam! râse Shamak.

Anshar îşi stăpâni cu greu emoţiile. „Sacrificiul tău nu va fi în zadar, bătrâne prieten. Voi duce învăţătura ta la îndeplinire. Adio!” Se ridică de lângă trupul lui Enoch, ştergând lama cuţitului de hainele lui. Cu privirea glacială şi un chip lipsit de remuşcări, se întoarse către Shamak:

— Îmi pare rău, frate! Ai avut dreptate. Ăştia sunt demni de milă!

— Ce putem face noi în situaţia asta? întrebă Shamak cu acelaşi zâmbet perfid.

— Orice îmi ceri. Prea mult timp mi-am pierdut printre aceste animale.

Shamak cercetă satisfăcut trupul lui Enoch din priviri, apoi, scoase de sub palton un obiect asemănător unui pistol şi îndreptându-l către bătrân, o lumină puternică îi cuprinse trupul fără viaţă, aruncându-l în zidul de lemn, după care se prăbuşi cu faţa la podea.

— Mă bucur că în sfârşit ţi-ai revenit, râse el. Asiguraţi-vă ca Anshar să scape de toate acuzaţiile celor de la poliţie, le ordonă el apoi celorlalţi doi. Mâine este o zi mare. Nu vrem ca cineva dintre oameni să se amestece, atunci când fratele meu va sta alături de mine.

Se apropie de Anshar şi îl strânse în braţe, sărutându-l pe obraz:

— Haide fraţilor, e vremea pentru un ospăţ de onorare semănat printre oameni. Fiul risipitor s-a întors.

14

NICOLAS HILL, PREZENTATORUL ştirilor de dimineaţă ale Canalului 4, anunţă cu aceeaşi voioşie specifică, ultima ştire a dimineţii, anticipând sfârşitul programului său. Un om cu aspect plăcut, îngrijit, cu tenul neted, obraji îmbujoraţi de echipa de machiaj a televiziunii, Hill se păstra în funcţia ocupată, cu ajutorul şarmului personal şi a carismei, de aprobe douăzeci de ani. Un jurnalist respectat, recunoscut în domeniul televiziunii datorită jocului său actoricesc excelent, îşi presăra emisiunea cu zâmbete vii,

chiar şi atunci când în realitate trecea prin momente grele ce nu-i dădeau niciun motiv să fie atât de calm, revigorat, zâmbitor şi plin de viaţă.

— Vă las acum în compania ştirilor sportive, îşi anunţă el telespectatorii, iar noi ne revedem mâine dimineaţă! Vă doresc o zi plăcută!

Din spatele camerei de filmat, staff-ul său îi făcu un semn scurt cu mâna, iar Nicolas îşi şterse zâmbetul de pe faţă. Deveni dintr-odată serios şi pe un ton autoritar, ceru să i se aducă ceaiul. Numai câţiva angajaţi îşi luară liber, în timp ce ceilalţi ocupanţi ai platoului de filmări se pregăteau pentru transmisiunea – aşa cum Hill anunţase – a ştirilor din lumea sportului.

— Să nu te ridici! îi transmise o voce în cască.

— Ce mai este? se revoltă Nicolas.

— Am să te fac faimos!

— Nu mă face să râd, spuse el plin de sine. Se poate mai mult decât sunt deja?

— Eşti glumeţ, să ştii. În fine, apropo de şederea ta în continuare, avem nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Este o surpriză. Va fi un interviu live, dar nici eu nu ştiu prea multe detalii. Vor veni doi mari-şi-tari şefi de la o corporaţie multinaţională care vor să facă nişte anunţuri în premieră.

— De ce eu? se miră Hill.

— Pentru că tu te pricepi cel mai bine la improvizaţie. Eşti cel mai bun, îl lăudă managerul.

Nicolas Hill sorbi cu poftă din ceai, încălzit de lauda adusă din partea şefului său. Cei din stafful său se apropiară,

îi retuşară cu grijă machiajul acolo unde era cazul, iar el aştepta oarecum intrigat de acest interviu apărut pe neaşteptate.

„Trebuie să fie ceva foarte important" îşi spuse el, ştiind că niciodată în cei douăzeci de ani de experienţă în televiziune nu i se propusese aşa ceva. „O nouă ştire genială, adusă vouă de Nicolas Hill".

— Dacă nu eşti dispus, putem… răsună iarăşi în cască.

— Ah nu! se revoltă Hill. Am s-o fac. Nu este nicio problemă.

— Foarte bine, atunci. Au ajuns!

Pe platoul emisiunii, două siluete robuste îşi făcură apariţia, iar Hill îi privi pe cei doi bărbaţi masivi iscoditor, cerând în şoaptă mai multe explicaţii:

— Ce firmă ai spus că reprezintă?

— New Age! Pregăteşte-te, intrăm în emisie în treizeci de secunde.

Nicolas Hill îşi încordă privirea, dar nu le putea distinge chipurile dincolo de lumina reflectoarelor. La biroul său fuseră aduse două scaune, iar la îndemnul unuia dintre angajaţi, cei doi se apropiară. Uimirea lui Hill fu totală atunci când îi văzu. Erau îmbrăcaţi în alb complet, într-un fel de veşminte ce aduceau cu cele ale călugărilor shaolin, largi, înfăşurate la mâini, brâu şi la picioare cu panglici albe de mătase. Hill rămase o clipă hipnotizat de privirile reci, pătrunzătoare ale invitaţilor săi atunci când aceştia, luând loc, îşi lepădară glugile largi ce le protejau chipurile glaciale.

Totul se petrecu foarte repede. Shamak şi Anshar se aşezară în dreapta lui Hill, iar din spatele camerei, un angajat striga pe un ton iritat numărătoarea inversă până la

intrarea în transmisiune directă: „3, 2…”

— Anshar şi Shamak… descurcă-te! auzi Hill în cască.

Îşi ataşă iarăşi acelaşi zâmbet specific şi neavând şansa altor prezentări, Nicolas Hill începu:

— Am revenit în direct dragi telespectatori! Avem în acest moment parte de o ediţie specială, alături de mine stând domnii Anshar şi Shamak, care în premieră, vor dezvălui lucruri incredibile ca reprezentanţi ai corporaţiei New Age.

Apoi, întorcându-se către cei doi invitaţi, cu un zâmbet exersat de nenumărate ori, fără prea multe informaţii despre ei, îşi începu improvizaţia:

— Domnilor, în primul rând, vă urez un sincer bine aţi venit!

Atât Anshar cât şi Shamak, schiţară în colţul gurii un zâmbet, dar nu răspunseră, astfel că Hill îşi începu chestionarul:

— Spuneţi-mi domnilor, continuă Hill, căci asemeni telespectatorilor noştri, trebuie să mărturisesc, râse el puternic… aştept cu sufletul la gură, dezvăluirile dumneavoastră ce se promit a fi senzaţionale. Spuneţi-mi deci, despre dumneavoastră şi compania pe care o reprezentaţi.

Entuziasmul din glasul lui Hill atunci când formulă întrebarea, se lovi de un zid invizibil de gheaţă şi seriozitate. Shamak fu primul care vorbi, iar în acest timp, Anshar dădu să se ridice, dar Shamak îl opri pentru o clipă:

— Nu aducem nicio veste nouă, ci doar redezvăluim ceea ce voi aţi uitat, spuse Shamak calm.

— Despre ce vorbim? zâmbi Nicolas.

— Motivul existenţei umanităţii!

Neîncrezător, Hill îşi îndreptă privirea către camera de filmat şi privindu-şi telespectatorii, cu acelaşi zâmbet larg spuse:

— Ei bine, asta ar fi într-adevăr ceva senzaţional. Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost chinuiţi de aflarea răspunsului acestei întrebări. O adevărată piatră filosofală. O întrebare la fel de veche ca umanitatea, al cărei răspuns a scăpat celor mai luminate minţi, chinuite de acesta până la ultima suflare.

Zâmbetul lui Hill dispăru şi mai serios ca niciodată, pe un ton ce amplifica misterul, reluă către cameră: Care este sensul vieţii?

Se roti în scaun şi întâmpină iarăşi privirea rece a lui Shamak, aşteptând răspunsul. Anshar se ridică cu calm şi ajunse în spatele lui Hill.

— Venerare! strigă Shamak.

Anshar îşi ridică mâinile. Pe braţele sale erau ataşate două dispozitive ciudate, asemănătoare unor mănuşi, dar fabricate din ceea ce părea a fi metal, pe suprafaţa căruia două lumini albastre se plimbau urmărind un model bine definit. În aceeaşi clipă în care Anshar îşi ridică braţele, Nicolas Hill fu cuprins de un sentiment de moleşeală şi lipsit de vlagă, trupul său se ridică de la pământ, lovindu-se cu picioarele de birou, iar Hill pierduse orice control asupra sa. Levita. Se ridica uşor de la sol în faţa lui Anshar, care îi controla trupul asemeni unei jucării controlată prin telecomandă. Mişcările subtile ale lui Anshar din degete exercitau controlul asupra lui Hill astfel încât, atunci când îşi strânse uşor pumnul, o durere profundă îl cuprinse,

provocată de presiunea invizibilă exercitată asupra toracelui său. Era speriat. De pe faţa sa, inundată de sudoare, dispăruse orice zâmbet. Încă nu ştia cu adevărat ce se întâmplă. Poate făcea parte din regie, astfel că trebuia să rămână demn în faţa camerei de filmat. Chiar şi atunci când resimţi durerea strânsorii, găsi puterea de a nu arăta telespectatorilor săi vreun semn de slăbiciune. Rezistă preţ de câteva secunde în durerea profundă, dar în faţa privirii sale coborî întunericul, iar Nicolas leşină.

Shamak îşi înălţă privirea cutezătoare spre Hill:

— Noi v-am făcut ceea ce sunteţi astăzi. Avem drept de viaţă şi de moarte asupra voastră, iar în curând dorinţa noastră se va împlini. La fel ca în trecut, acum va începe o nouă eră şi numai cei loiali nouă vor căpăta dreptul de a se face în continuare moştenitori ai acestei planete. Noi suntem zeii, accentuă Shamak.

Anshar îşi mişcă iarăşi degetele, iar mâna dreaptă a lui Hill se răsuci la spate, cedând. La scurt timp, cealaltă mână ajunse de asemenea la spate, iar trupul i se convulsionă, oasele sale fiind unul câte unul rupt într-un ritm grotesc de pocnituri. Cu chipul senin, neputincios, şiroaie de lacrimi grele, amestecate cu sudoare se loveau de podea. Pumnii lui Anshar se strânseră, iar trupul lui Hill căpătă o formă rotundă, într-o poziţie nefirească. Era un spectacol grotesc, plin de orori în vreme ce Shamak îşi continua discursul:

— Zilele vă sunt numărate. Iată, vă anunţ acum că zeii vor fi miloşi cu cei ce se vor prosterna în faţa lor. De data aceasta, pământul va fi purificat prin violenţă fără de margini. Aceasta va fi ziua judecăţii în care toţi cei ce nu ne recunosc, vor fi loviţi. Nu există nicio altă cale de scăpare,

decât să cădeţi la pământ, plecând genunchiul în faţa noastră.

Shamak se ridică de pe scaun. Cu paşi egali, cutezători, cu chipul aprins de nebunie, se apropie de camera de filmat. Cu o mişcare lentă, întoarse camera în sensul opus.

— Dacă nu vă plecaţi capetele de bunăvoie, atunci ele vor cădea la pământ. Imaginea transmisă acum pe postul Canalului 4, în direct, era cutremurătoare.

Platoul emisiunii era presărat de trupurile fără suflare ale celor din staff. Cu toţii fuseseră seceraţi, cel mai probabil, de aceeaşi mişcare a mâinilor lui Anshar. Nici măcar unul nu fusese cruţat.

— Porţile se vor deschide. Alegeţi!

Shamak se îndepărtă apoi, împreună cu Anhsar. Îndată ce ajunseră pe holul clădirii, Shamak se întoarse şi îl lovi pe Anshar de zid:

— Ce ai făcut acolo?

— Ce vrei să spui? N-am dat înapoi, se apără Anshar.

— Trebuia să îi aud urlând, se răsti Shamak. Întreaga lume trebuia să îi audă. În schimb, nimic. Cu toţii au leşinat înainte ca tu să îi faci să sufere. Fiecare parte a lor ruptă, trebuia să vină însoţită de chinuri groaznice. Chinuri şi durere.

Anshar îşi păstră privirea dreaptă şi cu acelaşi glas calm, răspunse:

— Îmi pare rău, frate! Adevărul este că n-am mai folosit unul din astea de foarte multă vreme, spuse el arătând dispozitivele ataşate palmelor sale.

Shamak îl eliberă, privindu-l iscoditor:

— Să mergem, trebuie să ne pregătim.

Anshar îl urmă îndeaproape. Bătrânul Enoch îl avertizase că drumul pe care trebuie să meargă pentru o bună bucată de vreme va fi unul întunecat. Iată că doar la o zi, se regăsea pus în postura de a ucide. Într-adevăr, riscase atunci când mai înainte de a duce la împlinire planul lor, acela de a-i trece pe acei bieţi oameni prin chinuri teribile, Anshar le alinase din durere. Înainte de a le sfâşia trupurile, folosise dispozitivul aplicând o presiune imensă pe toracele victimelor sale, provocându-le un sfârşit rapid. Shamak bănuia acum că mila şi compasiunea lui pentru oameni nu dispăruseră. „Enoch m-a avertizat despre asta" gândi el. De acum înainte, pentru o vreme îndelungată, nu va mai ezita. Altfel, sacrificiul suprem al bunului său prieten, Enoch O'Donnel, va fi în zadar. „Este singura soluţie. Indiferent ce mi se va cere, n-o să mai ezit!"

15

ÎMPREUNĂ CU ALTE CÂTEVA milioane de oameni, Alex Winters, Tom Barkley şi Dan Zebrowski, priveau înmărmuriţi reportajele speciale. Aproape toate posturile de televiziune din lume preluaseră imaginile difuzate în direct de către Canalul 4. Lumea era şocată. Autorităţile intraseră în stare de alertă şi toţi oamenii stăteau lipiţi de televizoare pentru a afla ce s-a întâmplat şi ce este de făcut în continuare.

— Ăla era Anshar, punctă Alex ceea ce era evident.

— Se pare că ne-am înşelat în privinţa inimii lui. Este la fel de întunecată ca a lor. Un monstru, se clătină Tom cuprins de ameţeală.

— V-am spus eu de nenorocitul ăsta, se revoltă Zebrowski, aprinzându-şi o ţigară şi căutând din priviri o sticlă de whisky. Se duse la frigider, luă sticla aproape goală şi o dădu peste cap: Asta nu este o zi în care eu să renunţ la alcool!

Imaginile transmise acum de către toate posturile de televiziune făceau rapid înconjurul lumii. Deşi nu se arăta totul, fiind încă devreme, iar materialul mult prea explicit, cuvintele lui Shamak erau repetate de numeroşi crainici ai ştirilor. Era ceva fără precedent. Lumea îngheţase de spaimă.

— Domnilor, acum vă cred! spuse Zebrowski cu privirea în pământ. Cum se poate întâmpla una ca asta… ei bine, asta mă depăşeşte, dar se pare că ne confruntăm cu o primejdie fără precedent.

— Este incredibil, oftă Alex. Oare putem face ceva?

Tom se aşeză pe scaun, cuprins de ameţeală şi o senzaţie de rău. Îşi recăpătă simţurile în scurt timp şi îşi aminti:

— Avem un avantaj…

— Ce tot spui acolo? sări Zebrowski. Noi, avantaj? Spune-mi că ai văzut cum au ucis o mulţime de oameni, fără efort… cum prezentatorul ăla era purtat în aer şi Anshar îl modela ca pe plastilină… Numai Dumnezeu ştie câte alte astfel de arme au.

— La ce te gândeşti? interveni Alex.

— Coordonatele!

— Locurile prin care vor trece, realiză şi Zebrowski. Asemeni unui strateg încercat în luptă, Tom recapitulă:

— Până acum ştim că danunna vor trimite ca executanţi ai risipirii pământului pe moai care sunt uriaşi – la propriu –

şi probabil forţa lor întrece imaginaţia. Ştim exact locurile pe unde vor ataca.

— Opt Porţi, sublinie Alex.

— Întocmai. Sunt presărate la o distanţă mare una de cealaltă, însă trebuie să presupunem că trecerea se va face simultan. În marea lor majoritate, acestea sunt locuri izolate, fără baze militare în imediata apropiere. În mod normal, până la mobilizarea forţelor armate, va fi deja prea târziu. Omenirea nici nu va şti ce a lovit-o.

— Şi cum putem opri noi asta?

— Nu ştiu dacă o vom putea opri, însă trebuie să găsim o cale de a pune la dispoziţie aceste coordonate pentru…

— Pentru cine? întrebă Alex. Pentru armată?

— Dar care armată?

— Organizaţia Naţiunilor Unite! spuse Zebrowski. Pe ei trebuie să îi contactăm.

— Vor crede că suntem nebuni. Nu ne vor lua în serios, oftă Tom.

— Poate există o metodă prin care le putem atrage atenţia. O metodă pe care nu o vor putea ignora, spuse Alex. Trebuie însă să ne grăbim.

— La ce te gândeşti?

— David Fletcher…

— Ăsta cine mai este? sări Zebrowski.

Alex luă laptopul şi căută în baza de date a pacienţilor săi:

— Este unul dintre pacienţii mei. Avea o problemă cu atacurile de panică, însă de-a lungul conversaţiilor mi-a mărturisit câte puţin din ceea ce face. Stresul cu care se confrunta făcea cauza acestor atacuri de panică.

— Şi cum ar putea să ne ajute el? se miră Tom.

— Din ceea ce mi-a povestit, David este unul dintre cei mai pricepuţi hackeri. A comis o mulţime de infracţiuni, spărgând numeroase baze de date guvernamentale şi a scăpat de fiecare dată basma-curată.

— Un nelegiuit! se revoltă Zebrowski.

— A jurat că niciodată nu a beneficiat de pe urma acestor infracţiuni, dar pur şi simplu nu se poate opri. Este o dependenţă. Lăsând asta la o parte, sunt convins că ne va ajuta. Dacă reuşeşte să însereze aceste coordonate în sistemul celor de la ONU, aceştia nu le vor ignora.

— Poate că nu le vor ignora, dar asta nu înseamnă că vor trimite acolo trupe. Nu vor şti ce să facă din asta.

— Eşti dispus să rişti închisoarea? îl întrebă Alex pe Zebrowski.

— În faţa exterminării… desigur, răspunse Dan ferm.

În vreme ce Alex şi Zebrowski erau concentraţi asupra laptopului, căutând numărul de telefon şi adresa acestui hacker, David Fletcher, Tom le atrase atenţia asupra ştirilor. Televizorul rămăsese pornit, iar acum o altă ştire cutremurătoare fusese dezvăluită. Se părea că incidentul petrecut în studioul Canalului 4, mai devreme în acea zi, nu fusese unul izolat. Aceleaşi atrocităţi fuseseră înfăptuite şi la alte unsprezece posturi de televiziune din întreaga lume. Acelaşi scenariu oribil repetat de unsprezece ori, doar că de o violenţă mult mai brutală. Mesajul era acelaşi: „Închinaţi-vă în faţa zeilor şi veţi primi iertare”.

La scurt timp, Tom se retrase în bucătărie în urma unui apel telefonic. Când reveni, era palid, cutremurat de cele întâmplate, lovit în plin de realitatea momentului:

— Trebuie să plec, spuse el. Diana…

Alex şi Zebrowski se înţeleseră din priviri. Alex avea să-l însoţească pe Tom. Nu-l putea lăsa singur, în vreme ce Zebrowski trebuia să ajungă la David Fletcher. Luă telefonul mobil şi îl apelă pe David, înştiinţându-l că un prieten foarte bun de-al lui va veni la el: Chiar dacă va părea ciudat, să faci întocmai ce-ţi cere! îl îndemnă el, învoindu-se că în curând se va alătura lor.

Zebrowski luă foaia pe care erau însemnate coordonatele şi se îndreptă către David Fletcher.

— Să mergem, spuse Alex.

Tom se aşeză pentru o clipă:

— Aşteaptă numai puţin… ameţeală… murmură el.

Alex se apropie şi îl ajută să se ridice:

— Nu mai putem pierde timpul… Revino-ţi!

— Ne-am înşelat în privinţa lin… totul este pierdut.

— Ce tot spui acolo? Avem o şansă destul de bună. Armata le va ţine piept în timp ce din cealaltă parte, forţele totomilor, motivaţi de gândul libertăţii vor aduce prăpădul în rândurile danunna şi moailor.

— O rebeliune a totomilor? răcni o voce groasă.

Pe pragul casei, în întâmpinarea celor doi, sosiseră patru dintre danunna. Purtau acelaşi veşminte albe, cu glugi largi ce cădeau în valuri pe umeri şi piepturi. Se regăseau în faţa uşii atunci când Alex o deschise şi auziră ceea ce spunea despre totomi. Împietriţi de groază, fără replică la rânjetul pe care primul dintre danunna îl afişa, Alex şi Tom rămaseră locului, palizi, încărcaţi de teamă. Când realiză pericolul în care se aflau, Alex dădu să fugă, dar în zadar. Îşi simţi trupul uşor, cum se ridică de la pământ. La fel se întâmpla şi cu

Tom, unul dintre danunna îi controla cu ajutorul unui dispozitiv identic cu cel pe care îl folosise şi Anshar, metalic, înfăşurat pe palmele ambelor mâini.

Râsul isteric al unuia dintre ei le înmuie inimile în frică:

— Rebeliune?

Unul dintre ei îl împinse pe cel care râde, îndemnându-l la tăcere:

— Taci, Enki!

Apoi, apropiindu-se de Alex, care plutea neputincios de la pământ, îl cercetă din priviri:

— De unde ştii tu de totomi? îl întrebă Alalgar.

— A auzit de la sora ta, aseară! se răzvrăti Tom într-un acces de furie.

Alex rămase tăcut. Speriat, dar mai teamă îi era acum pentru Tom care îi sfidase prin această remarcă.

Alalgar, cu o privire de gheaţă se apropie de Tom. Îşi înălţă mâna stângă şi o lumină albastră începu să se plimbe pe circuitele metalice ale dispozitivului ce-i cuprindea palma.

— Nu! strigă Alex, opreşte-te!

Tom rămase demn, cu privirea aprinsă de un dispreţ profund îndreptată spre cei patru danunna. Alalgar îşi coborî uşor palma, iar trupul lui Tom urmă acestei mişcări.

— Opreşte-te, strigă iarăşi Alex. Am să vă spun totul. Opreşte-te!

Cu o forţă supraomenească, Tom îşi încordă toţi muşchii încercând să se elibereze de lanţurile invizibile ce-i chinuiau trupul. Râsete demonice, batjocoritoare veneau din partea celor patru danunna. Chipul său se roşise, inima îi bătea cu putere, pompând sângele în încercarea sa

sfidătoare. Venele sale stăteau să pocnească şi un urlet din adânc îşi vărsă ecoul în depărtare.

Neputincios şi cu ochii plini de lacrimi, Alex căpătă speranţă. Poate Tom va reuşi să se elibereze.

— Opreşte-te! De mine ai nevoie! răsună glasul disperat al lui Alex.

— Faceţi-l să tacă! ordonă Alalgar.

Enki îl coborî uşor pe Alex, iar din spate, cu avânt, unul dintre danunna se năpusti asupra sa, lovindu-l năprasnic cu pumnul în bărbie, astfel că Alex îşi pierdu cunoştinţa, plecându-şi capul.

Tom oferea un spectacol de dârzenie şi voinţă în faţa celor patru danunna, iar ei erau acum hotărâţi să îi înfrângă spiritul.

— Nu poţi scăpa, nebunule! se amuză Enki.

— Lasă-l să încerce, spuse Alalgar. Haide, băieţaş, încearcă!

Mai determinat ca niciodată, Tom se mai încordă o dată, cu ultimele puteri, dar totul era în zadar. Istovit, lipsit de putere, se lăsa pradă strânsorii invizibile ce-l cuprinsese. Cu gândul la Diana, vărsă o lacrimă şi cu un suspin adânc, renunţă la luptă.

— Asta-i tot? râseră ei.

— Dacă aşa de neputincioşi sunt toţi, în trei zile curăţăm toată planeta! spuse Enki cu voce trufaşă.

— Vreun ultim cuvânt, băieţaş?

— Rachel, scumpa m…

Alalgar îşi strânse pumnul, iar Tom fu pierdut. O durere cumplită îi străbătu corpul în ultimele clipe ale vieţii, căci Alalgar nu fu deloc milostiv. După chinurile oaselor zdrobite,

atunci când se plictisi, îl aruncă în mijlocul drumului ca şi cum n-ar fi însemnat nimic. Un sfârşit tragic, venit din partea celor ce nu pun preţ pe nimic. Adevăraţi îngeri ai deşertăciunii.

— Pe ăla luaţi-l şi duceţi-l la Majestic. Să vină şi Shamak, ordonă Alalgar cu privire la Alex.

— Crezi că mai trăieşte? întrebă oarecum nepăsător Enki.

— Ar fi bine să fie aşa. Trebuie să vedem ce şi de unde ştie amărâtul ăsta despre revolta totomilor.

16

COLONIA SE ASEMĂNA mai mult ca oricând cu un furnicar. Furnalurile se opriseră. Vremea pregătirii se încheiase. Emoţiile în rândul totomilor erau dintre cele mai diferite. Teamă pentru cei realişti, frică pentru cei mai curajoşi dintre ei, entuziasm în rândul celor mai tineri, însă toate aceste emoţii promiteau a se contopi la final într-un singur sentiment… acela de eliberare. Chiar şi fiarele sălbatice simţeau primejdia şi vremea întunecată ce se apropie, agitându-se.

În mijlocul Coloniei, întins pe un pat de frunze dintr-o încăpere întunecată, cu ochii închişi şi chipul limpede, Alex era vegheat îndeaproape de Hetos care se aşezase la căpătâiul său pe un trunchi de copac. Încă de la început – atunci când îl văzuse pentru prima dată în faţa sferei metalice – speranţele micuţului se întindeau către Alex. Era ceva special la el. În vreme ce semenii săi se pregăteau de asaltul asupra danunna, el alesese să rămână lângă Alex.

Credea în el. Trebuia ca veniră lui aici să însemne ceva… poate vreun semn din partea străbunilor. Niciodată totomii nu fuseseră superstiţioşi. Credeau în ştiinţă, iar până acum, aceasta nu îi dezamăgise niciodată, oferindu-le răspunsuri la toate întrebările. Acum, însă, Hetos se agăţa de această speranţă, că Alex trebuia să fie un talisman norocos, cel ce va schimba totul, un semn…

— Nu, nu, nu! strigă Alex cu lacrimi în ochi.

— Linişteşte-te, sări micuţul. Sunt eu, Hetos.

Ridicat pe marginea patului, Alex îl privi cu amar şi durere. Tom era pierdut. Nu putuse să facă nimic în privinţa asta. Danunna i-au adus sfârşitul.

— Cum am ajuns aici? întrebă el ştergându-şi lacrimile.

— Ce vrei să spui, făcu Hetos confuz. Nu ai plecat niciodată.

— Nu îmi amintesc.

— Nici nu văd cum ar fi posibil să o faci… Ai căzut lângă potecă. Te-am ridicat şi ai fost astfel adormit încă de ieri.

Cu privirea pierdută şi un uragan de vinovăţie ce-i răscolea conştiinţa, Alex rămase tăcut.

— Danunna vor deschide Porţile, continuă Hetos. Mâine, se agită el.

— L-am pierdut şi pe Tom, murmură Alex care nici măcar nu**-l** auzise.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, răspunse Hetos sincer, dar dacă nu te ridici acum, să lupţi alături de noi, cu toţii vom fi pierduţi, avertiză el cu spaimă.

De afară, urlete disperate răsunau în Colonie, amestecate cu răgetele înspăimântătoare ale taurilor Apis. Unul dintre totomi dădu buzna în încăpere şi se răsti către

Hetos:

— Ne-au descoperit!

— Cine? se cutremură micuţul.

— Danunna. Ne-au descoperit Colonia.

„Dumnezeule, numai eu sunt de vină!” îşi spuse Alex.

Shamak trebuie să fi cercetat adevărul din ceea ce îi mărturisise despre această Colonie a totomilor. „Sunt singurul vinovat!”

Sferele metalice distruseseră statuile lui Helios din jurul Coloniei, iar asta o lăsase fără niciun fel de protecţie. De altfel, atâta timp cât totomii se asiguraseră de invizibilitatea Coloniei, nici nu se mai sinchisiseră să creeze o strategie de apărare. Războiul trebuia să se poarte la Porţi, nicidecum în Colonie. Nu erau pregătiţi pentru asta, iar acest lucru se şi observă. Mulţi dintre ei căzură pradă disperării, anihilaţi foarte uşor de asasinii metalici trimişi de danunna.

Urmat îndeaproape de Alex, Hetos se grăbi către ieşire. Pe fundalul acestui scenariu oribil, sunetele de groază ale totomilor răsunau puternic. Vreo şapte dintre ei tremurau la intrarea în baracă, aşteptând îndrumare din partea lui Hetos.

— Nu vă fie teamă, fraţilor. Aceasta este vremea celei mai mari încercări, cea pentru care ne-am pregătit o viaţă întreagă.

Ştergeţi-vă frica din inimi şi lăsaţi loc răzbunării… Eliberaţi grifonii!

Aprinşi de aceste cuvinte, semenii lui Hetos alergară către cuştile fiarelor. Numai de cinci sfere fusese nevoie pentru a semăna această groază. Abilităţile acestora de a ucide erau de-a dreptul înfiorătoare. Distrugeau barăci, intrând în ele cu forţă sub formă solidă, făcându-le una cu

pământul; iar apoi aveau capacitatea de a prelua orice formă, extinzându-şi tentacule atât de lungi pe cât pofteau. Îşi modificau forma sub orice chip imaginabil, agile, maşinării de război perfecte. Una dintre sfere se apropie şi se izbi cu putere de statuia lui Helios din centrul Coloniei, zdrobind-o sub privirile înspăimântate ale lui Hetos şi Alex. Unul dintre grifoni năvăli asupra ei, ducând-o la pământ, dar sfera deveni lichidă, cuprinzându-l şi apoi zdrobindu-l. Grifonul căzu fără suflare la pământ. Acelaşi sfârşit şi-l găsi şi unul dintre taurii Apis care lovi sfera, ridicând-o cu ajutorul comelor sale uriaşe, iar aceasta se mulă pe corpul animalului prinzându-l într-o strânsoare mortală.

— Nu avem nicio şansă, murmură Hetos, căzut în genunchi în vreme ce sfera se apropia acum de el. Închise ochii îmbrăţişând sfârşitul, dar nimic nu se întâmplă.

Cum deschise ochii, în faţa sa se aşezase Alex, iar sfera se oprise. Pentru această maşinărie, Alex nu era un inamic, căci sângele danunna îi curgea în vene. Hetos profită de acest moment, prinse o bucată de moloz ascuţită din rămăşiţele statuii lui Helios şi cu un urlet teribil, se avântă către sferă. Bucata de piatră din vârful molozului se sfărâmă, dar aurul din interior, modelat sub forma unei tije, pătrunse adânc în corpul sferei. În acel moment, un lucru cu adevărat uimitor se întâmplă. Sfera, care plutea undeva la un metru în faţa lor, se transformă în stare lichidă, dezintegrându-se până ce nu mai rămase decât o baltă gri, metalică, absorbită de pământul ce li se întindea sub picioare.

— Ce s-a întâmplat, spuse Alex cuprins de uimire.

— Aurul! tresări Hetos. Creează haos în structura moleculară a sferelor. Aurul, strigă iarăşi plin de entuziasm.

Alergară către barăcile militare ale Coloniei, locurile unde totomii îşi făureau armele. Hetos apucă o tolbă plină cu săgeţi şi înfăşură pe vârfurile fiecăreia dintre ele, câte un fir de aur, luat din pergamentul statuetei lui Helios. Îi îndemnă şi pe ceilalţi să facă întocmai, iar în scurtă vreme, sferele se prăbuşiră la pământ sub o ploaie de săgeţi cu vârfuri aurii ce străluceau în razele soarelui. Întreaga Colonie răsuna de strigătele victoriei. Totomii se îmbrăţişau, fericiţi. Pentru ei, acesta era începutul. Pentru asta se pregătiseră o viaţă întreagă, iar acum ieşeau victorioşi. Singurul care nu le împărtăşea entuziasmul, aşezat în genunchi, era Hetos. Lacrimi amare îi inundau obrajii. Pierderile fuseseră uriaşe, iar adevăratul război, presupunea un sacrificiu şi mai mare.

— Nu suntem pregătiţi, ofta el.

— Priveşte în jurul tău, îl îndemnă Alex. Sigur că sunteţi pregătiţi. Priveşte entuziasmul lor.

— Colonia este distrusă!

— Ce valoare are această Colonie, ca şi aşezare? Voi totomii, veţi moşteni Nergoolul. În acest loc au fost aprinşi tăciunii revoluţiei ce va cuprinde întreaga planetă. Ridică-te şi luptă, iar acest loc va fi încununat cu lauri de glorie, cinstit de către copiii tăi şi ai tuturor totomilor liberi de peste veacuri.

— Voi lupta până la ultima suflare, dar…

Alex se apropie de el şi îl ridică:

— Dar ce?

— Suntem prea puţini, îşi şterse Hetos lacrimile.

— Veţi porni în marş către Porţi, cu acelaşi spirit ca şi până acum. Sferele nu mai prezintă niciun pericol pentru voi, acum cât cunoaşteţi secretul anihilării lor. Pământul se va

cutremura sub drumul vostru spre glorie, zguduit de paşii grei ai taurilor Apis ce vă sunt alături. Cerul va prinde viaţă, iar din înaltul lui, grifonii vor aduce libertatea.

— Eşti alături de noi?

— Cândva mi-ai spus că adevăraţii gardieni ai Nergoolului erau cei din rândul tengoo. A venit vremea ca jurămintele depuse cu multe veacuri în urmă să fie respectate.

— Ce vrei să facem?

— Ordonă-le totomilor să se pregătească pentru bătălie, iar noi doi vom merge pe Insula Rama şi îi vom convinge pe tengoo să se alăture nouă.

Ochii lui Hetos licăreau cu speranţă. Nu mai pierdu vremea, îl îndemnă pe Hellas, bunul său prieten, să preia conducerea Coloniei. Furnalurile trebuiau să mai ardă pentru ultima dată, tot aurul ce se putea găsi, fiind topit. Vârfurile săgeţilor, sulițelor, ghiarele grigonilor şi coarnele taurilor Apis trebuiau acoperite de aur.

— Vom face întocmai, se supuse Hellas, dar unde pleci, întrebă el?

— Tengoo vor fi alături de noi în acest război. Chipul lui Hellas se lumină:

— De ce ai nevoie pentru aceasta, frate?

— Ocupă-te de organizarea marşului către Porţi. Am nevoie de doi grifoni, iar până diseară ne vom înapoia. Dacă… Hetos făcu o scurtă pauză. Se apropie de Hellas şi îi şopti: Dacă nu ne vom întoarce, am încredere în tine că îi vei conduce către libertate.

Se îndepărtă împreună cu Alex, îndreptându-se către cuştile grifonilor. Hetos îşi ataşă un dispozitiv pe mână în

vreme ce îi înmână unul şi lui Alex:

— Cu ajutorul acestora, grifonii vor respecta voinţa noastră întocmai. Controlează cipurile pe care le-am ataşat lor, aşa cum ţi-am mai spus, explică el. Este foarte simplu. Haide, îţi voi arăta!

Hetos ridică braţul, iar unul dintre grifoni se prosternă înaintea sa. Se aşeză pe spatele lui, iar cu mâna dreaptă, cea pe care era ataşat dispozitivul, Hetos se agăţă de coama grifonului, iar acesta se ridică.

— Grifonul va urma mişcările mâinii tale. Încearcă, strigă Hetos.

Alex ridică la rândul său mâna pe care avea ataşat dispozitivul, iar din văzduh se apropie unul dintre grifoni şi se aşeză la picioarele sale.

— Este incredibil că această fiinţă feroce se conformează voinţei mele, reflectă el, în timp ce se ridică pe spatele creaturii.

După câteva stângăcii provenite din teamă, în scurt timp, părea că făcuse asta întreaga sa viaţă.

Hetos se îndepărtă pentru o clipă, îşi luă un arc şi şase săgeţi, cu vârfuri acoperite de un fir de aur apoi, ridicând mâinile, amândoi se ridicară pe spatele grifonilor în văzduh. Uşor, uşor, Colonia dispărea, înghiţită de desişul copacilor din Pădurea Templelor. Aproape de linia albăstruie a orizontului, cei doi îşi începură călătoria. Prin ochii înlăcrimaţi de valurile de aer ce-i brăzdau chipul, în depărtare, cu vârfurile înghiţite de nori, se întrezăreau munţii Amara.

17

NEAVÂND NICI CEA MAI mică ideea despre ceea ce se întâmplase cu Tom, Zebrwoski se grăbea către adresa indicată de Alex, locul în care l-ar întâlni pe David Fletcher, despre care Alex spusese că este unul dintre cei mai înzestraţi hackeri, cu o poftă nebună de spart bazele de date guvernamentale. Pentru Zebrowski, totul era clar. Trebuia să îl întâlnească pe David şi să îl convingă să introducă locaţiile celor opt Porţi sub forma coordonatelor, în baza de date a Organizaţiei Naţiunilor Unite. Numai aşa, prin mobilizarea forţelor armate, Pământul putea avea o şansă împotriva danunna.

Zebrowski ajunse în faţa casei. Coborî din maşină într-un suflet, dar îşi făcu timp pentru a mai cerceta încă o dată adresa de pe biletul scris de Alex: „str. 8, nr. 22”. Adresa era corectă. Se apropie cu paşi mari de intrare, îşi strecură biletul înapoi în buzunar şi lovi uşa cu pumnul de trei ori.

— Ai de gând să o dărâmi? urlă David. Intră, este deschis!

Zebrowski deschise uşa şi păşi înăuntru fără reţinere. De cum închise uşa, fu cuprins de întuneric. Toate geamurile erau vopsite cu negru, astfel că în această casă nicio rază de lumină nu reuşea să se strecoare. Numai în capătul holului exista o sursă de lumină difuză, provenită de la monitoarele calculatoarelor de care David se găsea înconjurat. Zebrowski îşi croi drumul către această cameră printre pungile de snacks-uri şi cutiile goale ale energizantelor ce se adunaseră pe holul casei, îl găsi pe David înconjurat de monitoare, cu

un zgomot puternic făcut de procesoarele calculatoarelor, acompaniate de două aparate de aer condiţionat folosite pentru menţinerea temperaturii acestora. Avea căştile pe cap, iar înaintea lui, pe un monitor gigant, se întindea o lume a războiului, una virtuală, un joc video.

Iritat de ignoranţa lui, Zebrowski îi zbură căştile:

— Asta trebuie să fie o glumă.

— Nu-mi întrerupe campania! sări David nervos, reluându-şi activitatea.

Zebrowski îl prinse de umeri şi îl ridică destul de uşor. David Fletcher era abia trecut de douăzeci de ani, firav, uscăţiv şi alb ca varul.

— Tu priveşti ştirile? se agită Dan.

În mod surprinzător, David rămase calm:

— Ce ştii tu despre ei? întrebă el batjocoritor. Normal că am văzut ştirile. M-am interesat despre aceşti „zei", danunna sau care dracu' o fi numele lor şi am aflat din mituri şi legende că noi nu avem nici cea mai mică şansă. Ăsta este sfârşitul.

Zebrowski îl împinse nervos înapoi în scaun:

— M-am săturat să tot aud că nu avem nicio şansă. Sunt aici tocmai pentru că putem lupta împotriva lor.

— Tu? Tu şi cu mine? Nici măcar nu ştim de unde va veni sfârşitul, izbucni David într-un acces de râs isteric.

Enervat, Zebrowski îl lovi peste obraz. Scoase foaia cu coordonatele din buzunar şi i-o îndesă înaintea ochilor:

— Pe aici îşi vor începe atacurile. Dacă mobilizăm forţele armate în aceste zone, avem o şansă. Şi-au pierdut din avantaj.

David smulse foaia din mână lui Zebrowski. Se aşeză în

faţa monitorului, trase o tastatură lângă el şi asemeni unui veritabil pianist, degetele sale îşi începură dansul frenetic pe taste. Pe ecranul gigant, coordonatele apărură, indicate pe o hartă a lumii, cu informaţii despre fiecare:

— Este incredibil… legendele vorbeau despre „porţi ale zeilor".

— Până la urmă nu au fost doar legende… haide puştiule, fa o magie.

— Ce ai spus că trebuie să fac eu?

— Vreau ca aceste coordonate să fie implementate în baza de date a ONU. Fără nicio urmă de îndoială, sunt sigur că în acest moment, după cele petrecute în această dimineaţă, sunt în stare de alertă. Vreau să faci tot posibilul să intri în sistemul din Cartierul General al ONU, şi…

— Şi, ce?

— Să te laşi prins.

— Să-i las să-mi urmărească i.p. -ul? se revoltă David. Asta n-o s-o fac niciodată.

— Trebuie să ne găsească! Trebuie să îi avertizăm!

— Mărturisesc că îmi place planul tău. Le trimitem coordonatele… totul ok, dar mai departe, să ne lăsăm urmăriţi, prinşi doar în speranţa că mai apoi ne vor lăsa să vorbim despre pericolul ce ne paşte… ei bine asta este o idioţenie totală.

Zebrowski se încruntă şi îl prinse de umăr:

— Tu chiar vrei să te snopesc în bătaie?

— Eşti cretin, îl confruntă David într-un moment de bravie. Gândeşte-te numai dacă danunna au ochi şi urechi peste tot şi în loc de agenţi ai ONU să ne trezim la uşă cu patru dintre danunna… atunci ce mai faci, deşteptule?

Oricât de mult şi-ar fi dorit să-i ofere o corecţie fizică zdravănă, Zebrowski realiză că David avea dreptate şi îşi lăsă orgoliul la o parte:

— Fie… spune-mi ce plan ai?

— Uite cum spun eu: voi deturna câte o dronă militară pentru fiecare dintre aceste locaţii, apoi voi trimite imagini live către ONU cu ceea ce se întâmplă acolo; odată cu acestea, pe ecranele lor va apărea insistent acest set de coordonate, împreună cu un mesaj de avertizare.

— Ce mesaj de avertizare?

— Lasă asta în seama mea.

Cu cât se gândi mai mult la asta, cu atât realiză că David avea dreptate. Planul pe care i-l spusese părea unul foarte bun, iar după cum se înşirau acele litere şi cifre pe ecran, părea că ştie ce face. Era parcă în transă, iar programele se supuneau voinţei lui. Zebrowski aruncă o privire în spate, trase un scaun şi se aşeză lângă el.

— Vrei şi ceva de băut? îl întrebă David.

— N-ar strica un pahar de whisky. Ai pe aici?

— Este un frigider pe hol. Şi dacă tot te duci, adu-mi şi mie un energizant. Se întoarse cu o sticlă de whisky ajunsă la jumătate şi două energizante.

— N-am pahare, îl informă David.

— Nu prea eşti genul sociabil, nu?

— Arăt eu a genul de om cu mulţi prieteni, care merge la petreceri?

— Aşa mă gândeam şi eu, zâmbi Zebrowski, sorbind din whisky. Cam cât o să dureze până… până faci ceea ce ai spus că faci tu acolo?

— Aproximativ două ore până sparg codurile dronelor,

iar cu baza de date a ONU… aia e o nimica toată. Probabil nu mai mult de o jumătate de oră.

18

ÎN VREME CE GRIFONII îşi continuau zborul lin deasupra vârfurilor înalte, pierdute printre nori, ale Muntelui Amara, de jos, de prin grotele de la poalele muntelui, erau urmăriţi de privirile curioase ale unor făpturi firave. Oamenii care trăiau pe planeta Nergool erau limitaţi, trăind în comunităţi retrase acolo unde câmpiile Varane se întâlneau cu pietrele trainice ale muntelui Amara. Având călătoria vegheată de aceşti ochi curioşi, Alex şi Hetos se îndreptau către Insula Rama, cu inimile îmbibate de speranţă. Dincolo de muntele Amara, pilonul antic al Nergoolului şi străjerul veşnic, se întindea Oceanul Nesfârşit care acoperea cea mai mare parte din planetă. La doar câteva mile în larg, o bucată de piatră stingheră se lupta cu valurile învolburate ale oceanului pentru existenţă. An de an, oceanul punea stăpânire pe câte o bucată din insulă, prăbuşindu-i falezele de piatră în adâncurile sale.

— Insula Rama! strigă Hetos. Acolo jos!

Alex urmă indicaţiile lui Hetos şi amândoi îşi îndrumară grifonii către o coborâre în picaj. Îşi folosi întreaga forţă pentru a-şi menţine echilibrul. Prin ochii înlăcrimaţi din cauza vântului, atunci când norii se împrăştiară, se putea distinge insula. Se apropiară rapid, iar grifonii îşi întinseră aripile deasupra solului şi pentru prima dată în două sute de veacuri, picioarele lor atinseră iarăşi solul pietros al insulei.

Pustiu.

Toate aşezările ridicate aici erau făurite în totalitate din piatră. Fiecare construcţie avea alături câte un copac bătrân, scorţuros, ale căror rădăcini se întindeau la suprafaţă, iar din loc în loc se infiltrau în sol în căutarea pământului. Acoperişurile caselor constau în ramurile masive ale copacilor îndrumate peste pietrele de la bază. În această perioadă, bătrânii copaci înfloriseră, iar mugurii galbeni ai florilor presărate din loc în loc, se desfăceau în aşteptarea ploii.

— Unde sunt?

Alex îl privi mirat pe Hetos, dar nici micuţul nu avea vreo idee. Coborâră de pe grifoni şi turnară poteca îngustă printre casele săpate în piatră. La interior, tăciunii focurilor încă erau aprinşi, dar nicio urmă de tengoo. Hetos se ridică pe rădăcina unui copac şi îşi croi drum către vârful acestuia, sprijinindu-se de scoarţa groasă.

— I-am găsit!

— Unde? întrebă Alex.

Hetos coborî şi merse înainte. Păşeau uşor, temători până ce ajunseră la zidul dărâmat al unei case. Hetos se lăsă jos şi îi făcu semn lui Alex să nu vorbească. Se apropie şi el, apoi, îşi ridicară privirile dincolo de blocul de piatră. Locul se asemăna cu o piaţă centrală, un spaţiu imens, gol, rotund, înconjurat de casele din piatră. În mijlocul său, se înălţa maiestuos către înaltul cerului un copac uriaş. Cu scoarţa groasă şi brăzdată, rădăcinile sale mari îşi croiseră brutal loc prin podeaua de stâncă, încât lăsau impresia că ţin întreaga insulă la un loc. De trunchiul copacului stăteau rezemaţi doi moai, cu braţele încrucişate. Purtau armuri negre, strălucitoare, asemănătoare solzilor de şarpe, iar la brâu

aveau ataşată câte o sabie. Pe lângă ei, toţi locuitorii Insulei Rama din rândul tengoo erau aşezaţi în cerc, cu capetele plecate, iar deasupra lor, şapte sfere metalice străjuiau asemeni temnicerilor.

— Cum procedăm? întrebă Alex.

— Nu mi-e frică de ei, sări Hetos. De sfere ne ocupăm noi.

— Şi moaii?

— Tengoo îi vor anihila. Sunt luptători desăvârşiţi.

— Poate, dar… sunt şapte sfere, realiză Alex. Nu avem decât şase săgeţi.

— Am să dobor şase dintre ele, iar dacă cea de-a şaptea se va năpusti asupra noastră… poţi să mă protejezi.

— Eu? se sperie Alex. Cum pot eu să te protejez?

— La fel cum ai mai făcut-o. Vei sta înaintea mea, iar pe tine nu te va ataca. Se va opri, recunoscându-te drept unul dintre danunna.

— De ce spui asta?

— Chiar dacă tu nu ştii, prietene, sângele danunna îţi curge în vene. Hetos îşi puse cele şase săgeţi lângă el şi îşi întinse arcul:

— Tengoo salvaţi de un totom, râse el. Asta chiar este de ţinut minte.

Săgeţile zburară şi rând pe rând, sferele se scurseră pe pământ într-un lichid vâscos, sub privirile pierdute ale moailor. Capetele tengoo se ridicară, iar în inimile lor, sentimentul de libertate se aprinse. Alex îl îmbrăţişă pe Hetos, iar cea de-a şaptea sferă zbură către ei, ca un uragan furios. În ochii mari ai micuţului se formă o lacrimă, iar sfera nu se mai opri aşa cum crezuse. Îi izbi în plin, bucăţi de

piatră fiind împrăştiate pretutindeni. Impactul fu unul atât de violent încât crengile bătrânului copac îşi lepădară florile. O groapă adâncă era tot ceea ce rămăsese, iar din fundul acesteia răsuna glasul lui Alex ce-şi striga micuţul prieten. Sfera îl protejase pe Alex, însă fusese necruţătoare cu Hetos, strivindu-i trupul firav, încă prins în îmbrăţişarea lui Alex.

Moaii căzuseră şi ei în clipele următoare, copleşiţi de furia tengoo, iar ultima dintre sfere fu anihilată cu ajutorul uneia dintre săgeţi pe care Monarch o ridicase. Se apropiară cu toţii de locul impactului. Îl sprijiniră pe Alex, iar trupul micuţului îl aşezară pe covorul de flori de la baza copacului. Alex se apropie de trupul lui Hetos şi îngenunche vărsând o lacrimă, în jurul său, păstrând tăcerea, sute de tengoo se adunaseră, încă un suflet curat, bun şi spirit vesel fusese luat de lângă el de către danunna. „Până aici!" îşi spuse el. „Gata".

— Acesta este salvatorul vostru, strigă Alex. El a fost Hetos, conducătorul totomilor liberi din Colonie. Un suflet brav, ce nu a acceptat dominaţia din partea danunna şi şi-a găsit libertatea eternă, ridicându-se deasupra asupritorilor.

Se ridică, ţinându-şi micuţul prieten în braţe şi strigă pentru ca toţi tengoo să se trezească:

— Voi ce veţi face? Ce veţi face pentru libertatea voastră şi a tuturor? Voi cei ce o dată aţi fost numiţi gardieni ai Nergoolului, dar aţi lăsat Flacăra Jurământului să se stingă. Uitaţi-vă la el, atât de mic dar cu un suflet uriaş şi o dorinţă pătimaşă pentru libertate!

Cufundat în liniştea deplină dinaintea sa, Alex îşi plecă privirea către Hetos. Monarch, unul dintre tengoo, îşi asumă conducerea şi se întoarse către semenii săi:

— Fraţilor, acesta este momentul! Reaprindeţi tăciunii

din inimile voastre. Să aducem sfârşitul asupritorilor!

Apoi, în cor, cu toţii din rândul tengoo aclamară numele lui Hetos:

— Hetos, Hetos, Hetos!

Numele său fu purtat în văzduh de vântul ce se înteţea. Un fior îi parcurse trupul lui Alex, iar dorinţa de luptă se cuibări în fiinţa sa:

— Trebuie să pornim neîntârziat.

— Şi o vom face, dar trebuie să găsim o cale de a părăsi insula.

— Ce vrei să spui? se miră Alex. Nu există nicio cale de a ajunge la continent?

— Singurul transport se face cu o navă a danunna, dar nu se va întoarce decât peste două zile.

— Va fi mult prea târziu atunci.

„Mult prea târziu" gândi Alex. Îşi plimbă privirea peste tot în jur, dar nu găsea nicio soluţie, până în momentul în care îşi împreună palmele şi realiză: „Grifonii". Ridică braţul drept şi unul dintre grifoni se apropie. Se gândi că această comandă trebuie să fie una universală, aşa că mai zăbovi puţin cu braţul sus, iar cel de-al doilea grifon apăru. Tengoo făcură câţiva paşi în spate, iar grifonii stăteau acum înaintea lor.

— Au trecut multe generaţii de când unul dintre noi nu a mai văzut un grifon.

Ştim despre ei doar din poveşti, şopti Monarch cu ochii îmbibaţi de lacrimi.

Se apropie de unul dintre ei şi îl mângâie. Grifonul îşi înălţă coama semeaţă în razele soarelui. Era magnific. Raduru îi smulse cipul din spatele coamei, îl mângâie blajin

şi apoi cu blândeţe, se aruncă pe spatele creaturii. Îşi îndesă degetele printre firele galbene ale coamei, apoi după un strigăt puternic, grifonul îl purtă de la sol. Se înălţă în grabă executând un zbor acrobatic. Legătura dintre tengoo şi grifoni nu era pierdută. Aceasta era reuniunea acestor spirite înrudite după mai bine de două milenii şi totuşi parcă nu trecuseră nici două secunde. Ceilalţi tengoo se bucurau, se îmbrăţişau şi strigau: Libertate!

— Mai înainte, danunna trebuie înfruntaţi, le reaminti Alex! Trebuie să ne alăturăm totomilor.

Monarch coborî din înălţime, iar grifonul se aşeză pe culmea copacului din mijlocul insulei. Strigătul puternic al animalului răsună în depărtare. Monarch îl mângâie blând pe coamă:

— Mulţi dintre grifoni vor auzi chemarea. Pregătiţi-vă de război! îşi îndemnă el semenii.

Crengile copacului începură să se mişte în bătaia vântului. Cerul se întunecă şi privirile tuturor se îndreptară către soarele ce-şi pierduse din strălucire. Sute de grifoni se pogorâră asupra insulei, unul câte unul. De la nord, deasupra mării, valurile spumegau sub mişcările aripilor grifonilor ce se apropiau de insulă.

Alex îl ridică pe Hetos, aşezându-l pe spatele grifonului.

— Unde pleci? întrebă Monarch.

— Înainte de război, trebuie să îi asigur locul de odihnă, spuse el cu lacrimi în ochi.

— Te vom urma.

Grifonii îşi întinseră aripile. Tengoo se înarmară. Acesta era momentul în care îşi vor restabili onoarea. Insula Rama rămânea în spate, sub ameninţarea valurilor oceanului ce

promiteau a o arunca în uitare. Alex îi îndrumă către Mausoleul Regilor, locul primelor jurăminte. Zborul lor se făcu pe deasupra Coloniei, astfel că Hellas, împreună cu ceilalţi totomi îi urmară. Se aşezară cu toţii în jurul templului, iar Alex purtă trupul micuţului pe piedestalul din mijlocul mausoleului, în uralele şi strigătele celor din rândul tengoo. Numele lui Hetos răsună încă odată cu făgăduinţa că nu va fi uitat niciodată. Hellas se apropie şi el, cuprins de teamă, cu lacrimi amare. Îşi sărută bunul prieten pentru ultima dată:

— Numele tău va rămâne scris pe inimile noastre până la sfârşitul timpului!

După câteva clipe de linişte, deznădejdea căzuse în rândul totomilor. Cel mai bun dintre ei căzuse. Alex îşi stăpâni emoţiile şi cu glas puternic, strigă:

— Să nu plângeţi! Pentru asta v-aţi pregătit întreaga viaţă. Hetos v-a îndreptat către libertate. Războiul este calea pe care o vom câştiga. Oriunde ar fi acum, Hetos ne va veghea drumul. Lăsaţi-vă cuprinşi de spiritul său şi nimic nu vă va sta în calea dobândirii libertăţii mult dorite.

— Să mergem! strigă Monarch.

— La luptă! ordonă şi Hellas.

Cerul vuia sub bătaia aripilor grifonilor. Copacii erau zdrobiţi de taurii Apis, trosnind, crăpând şi rupându-se. Pământul se cutremura sub marşul totomilor dimpreună cu tengoo. Războiul începuse.

19

— LOVEŞTE-L DIN NOU! ordonă Alalgar.

Enki se dădu un pas înapoi şi încărcat de ură, pumnul său îl lovi pe Alex direct în maxilar, trosnind. Abia acum, Alex deschise ochii, cuprins de durere. Îşi mişcă maxilarul de câteva ori apoi îşi înălţă privirea. Era într-o cameră de hotel. Îl văzu pe Alalgar aşezat pe fotoliu lângă geam. Mai erau acolo alţi doi dintre danunna care stăteau în picioare lângă uşă, privindu-l cu dezgust. Privirea sa căzu apoi asupra lui Enki care afişa un zâmbet nebun în timp ce îl mai lovi încă o dată la fel de puternic.

— De ajuns! strigă Alalgar.

— De ce îmi strici toată distracţia? replică Enki dezamăgit.

— Avem nevoie de el în viaţă. A avut dreptate despre rezistenţa totomilor. Shamak ne-a informat să-l aşteptăm.

Alex îi înfruntă cu o privire încărcată cu dispreţ:

— Eliberaţi-mă! murmură el smulgând râsete din partea lui Alalgar.

— Aşteaptă numai… te vom elibera de tot, surâse Enki.

— Ţi-e frică de mine, prostule? izbucni Alex într-un râs nebun.

Enki îl împinse pe Alalgar şi îl mai lovi încă o dată, de data aceasta cu o brutalitate teribilă, trimiţând pumn după pumn în figura lui Alex:

— Sunt un zeu! Zeu! Zeu!

Uşa de la cameră se deschise, iar Shamak şi Anshar intrară, asistând la această scenă. Atunci când îl văzu pe Alex, lovit cu brutalitate, Anshar se cutremură. Şi-ar fi dorit să intervină, dar promisiunea făcută lui Enoch îl ţinea pe loc. Oricât de dureros ar fi fost, trebuia să reziste. Era singura şansă, singura soluţie, iar Enoch îşi sacrificase viaţa pentru

asta. Suferinţa actuală a nimănui nu trebuia să fie mai importantă decât soarta omenirii. Încercă să se retragă, dar Shamak îi ghici intenţia:

— Apropie-te frate… Tu îi vei pune capăt suferinţei.

Teribil. Aceste cuvinte veniră pentru Anshar ca o lovitură în plex ce îl lăsa fără aer, dar cu toate astea, se puse înaintea lui Alex, fără să ezite. Shamak se aplecă peste Alex care zăcea acum întins la podea, acoperit de sânge. Îi ridică bărbia:

— De unde ai ştiut tu despre revolta totomilor? Neprimind niciun răspuns, continuă cu ironie:

— Nici nu mai contează, râse el. Au fost striviţi.

Se ridică şi de la brâu, scoase un pumnal pe care i-l înmână lui Anshar:

— A sosit vremea, frate. Termină-l şi haide să ne retragem. La apusul soarelui, Porţile se vor deschide. Nu ne permitem să rămânem expuşi pe perioada războiului. Să-i lăsăm să lupte.

Shamak îi făcu loc lui Anshar şi se aşeză în dreapta lui. Nemişcaţi, lângă uşă stăteau aceiaşi doi danunna, în timp ce Enki şi Alalgar se grăbiră să îl ridice pe Alex. Îl ţineau de raţe, pierdut, la un pas de leşin. Anshar privi lama pumnalului şi în reflexia acesteia, pe lacrima ce stătea să-i cadă pe obraz, îşi văzu întreaga viaţă. O luptă teribilă se dădea acum în fiinţa lui. Vocea pătimaşă a lui Enoch răsuna în adâncul minţii sale, spunându-i să continue: „Indiferent ce vei fi silit să faci, fă-o fără ezitare, iar peste veacuri, adu omenirea la lumină. Nu există altă cale. Fă-o! Fă-o!”

Mişcarea necruţătoare a lamei veni însoţită de un strigăt teribil, iar sângele se prelinse în stropi la podea.

Toate privirile din încăpere rămaseră înmărmurite.

Alalgar se prăbuşi ca secerat la picioarele lui. Lama şuieră iarăşi, despicându-i gâtul lui Enki, iar sângele ţâşni ca dintr-o fântână. Cei doi danunna se grăbiră să intervină. Anshar se întoarse, aplecându-se şi îl prinse pe unul dintre ei de picior, ridicându-l, iar lama pumnalului îi spintecă abdomenul. Se feri de lovitura celuilalt, ajunse în spatele lui, şi îi înfipse pumnalul în ceafa, iar acesta căzu fără suflare, cu faţa la pământ. Shamak se năpusti asupra sa. Îl lovi cu genunchiul în plină figură, iar Anshar se clătină. Urmară apoi lovituri repetate de pumni. Reuşi să se ferească, se aplecă şi trimise un pumn direct în bărbia lui Shamak, aruncându-l pe spate. De la podea, Shamak trase pumnalul din ţeasta celui din urmă danunna:

— Patru dintre fraţii tăi, urlă Shamak înfiorat. Fraţii tăi, pentru el… pentru un simplu om.

Anshar alergă către Shamak, lovindu-l de perete. Atâta ură şi atât de violentă fu lovitura încât peretele se crăpă. Îşi înfăşură mâinile în jurul gâtului lui Shamak şi îi trosni coloana asemeni unui băţ de îngheţată:

— Toate astea pentru… fiul meu!

Shamak pieri chinuit de acest gând teribil: „Cum de n-am văzut asta? Alex este fiul lui Anshar”.

Pieptul îi ardea. Abia acum realiză că pumnalul îi pătrunsese trupul. O pată de sânge se formă în jurul lamei, iar Anshar îngenunche.

Alex asistase la cele întâmplate, însă din cauza loviturilor primite, îşi pierduse cunoştinţa.

— Iartă-mă, strigă Anshar. Îmi pare rău că nu ţi-am putut lăsa moştenire o lume mai bună, fiul meu.

Se prăbuşi la podea, cu mâna întinsă către Alex. El era fiul său. Pentru el, renunţase la întreaga omenire, fără ca măcar să clipească, ignorând promisiunea făcută bătrânului său prieten, Enoch O'Donnel.

20

CURIOZITATEA ŞI TEAMA SE INSTALASERĂ pe întreg Pământul. Lumea vorbea. Cei ce vedeau ameninţarea danunna ca fiind reală, se strânseseră în grupuri de rugăciune, aducând ofrande felurite. Cercetau scripturile şi scrierile vechi pentru aflarea adevărului. Miturile reveniseră în centrul atenţiei pentru majoritatea locuitorilor Pământului. Cei ce credeau în supremaţia „zeilor" se rugau pentru iertare. De cealaltă parte, mulţi alţii nu vedeau în danunna nicio ameninţare… sau cel puţin nu una reală. Priveau ororile petrecute în studiourile canalelor de televiziune ca pe nişte acte teroriste, manifestate de extremişti şi nimic mai mult decât atât. Era totuşi ceva fără precedent, terifiant, iar asta o recunoştea până şi cel mai sceptic dintre oameni. Până la ora amiezii, sute, mii de reporteri şi atotcunoscători veniseră în faţa camerelor de filmat cu tot atât de multe teorii. Unii promiteau salvarea, unii îndemnau la pocăinţă, unii făceau studii psihologice ale lui Anshar, Shamak şi asupra celorlalţi danunna care împrăştiaseră această neliniște; în vreme ce alţii vorbeau de zilele de apoi, apocalipsă, sfârşitul vieţii aşa cum o cunoaştem, iar unii mergeau până într-acolo încât vorbeau despre exterminarea completă a umanităţii. În realitate, cea din urmă era cea mai apropiată de adevăr.

Guvernele ţărilor, în special ale celor afectate în mod direct – doar în unsprezece ţări, danunna apăruseră la televizor, omorând în fiecare caz toţi angajaţii de pe platoul de filmare – dispuseseră situaţii de urgenţă pentru a lua măsuri. Danunna ameninţaseră cu un război fără precedent, dar nimeni nu ştia de unde poate veni acesta. Nimeni nu le cunoştea identitatea, naţionalitatea, nimic. Apăruseră de nicăieri şi se numeau pe sine „zei". Foarte puţini dintre oamenii cu funcţie militară – poate unul la zece mii – îşi punea măcar problema: „Dacă ar fi adevărat?"

Ameninţarea era una reală. Legiunile moailor împreună cu câteva sute dintre tengoo, cei loiali danunna, se pregăteau să răspândească teroarea pe suprafaţa Pământului, dar nimeni nu bănuia asta.

Danunna reuşiseră. De-a lungul mileniilor, au cufundat omenirea în ignoranţă profundă. Orbi, neştiutori, săraci în spirit, exact aşa cum au plănuit încă de la început.

În vreme ce unii îşi spuneau rugăciunile pentru cataclismul ce avea să vină, alţii, cu totul ignoranţi de realitatea înconjurătoare, îşi continuau existenţa netulburaţi. Societatea nu se oprise în loc, ea îşi urma cursul. Marea Piramidă din Giza, Stonehenge, pietrele din regiunea franceză Carnac, templul din Baalbek, piramida de la Angkor Watt, Teotihuacán, Tiwanaku, toate aceste centre turistice erau în continuare vizitate cu acelaşi interes, privite cu admiraţie. Nimeni nu bănuia ce avea să se întâmple.

În jurul pietrelor de la Stonehenge, doi dintre turiştii care admirau acest templu antic din spatele liniilor marcate, observară o pată neagră pe cerul înnorat al Marii Britanii.

— Priviţi! se auzi glasurile entuziasmate ale unora. Cu

toţii îşi îndreptară privirile către obiectul zburător:

— Este un O.Z.N! se avântă unul dintre ei cu prima explicaţie.

Aparatul de zbor făcu un cerc larg deasupra monumentului de la Stonehenge, apoi începu o coborâre lină, în spirală. Ajuns mai aproape de sol, făcu o manevră acrobatică şi se îndreptă ameninţător, la o altitudine destul de joasă, către turişti… Aceştia se panicară şi fugiră care în toate părţile, speriaţi.

— Au venit extratereştrii! ţipă una dintre femei. Exact aşa cum au spus ei la televizor. Am văzut eu.

Când termină şi ultima picătură de whisky de prin casă, Zebrowski se ridică de pe scaun şi căută un coş de gunoi, în cameră, unde să pună sticla goală. Nu se găsea niciunul, aşa că ieşi pe hol, dar iarăşi fără succes.

— Poţi s-o laşi oriunde, îi spuse David.

Casa era un dezastru. Încă de la intrare erai întâmpinat de un munte de cutii goale de pizza, pungi de chips-uri şi doze de energizante, sucuri şi multe altele. Se putea spune fără teamă de greşeală că întreaga casă era un imens coş de gunoi.

— Sigur?

— Da. Voi face eu curat mai târziu.

— Când? întrebă Dan ironic, aruncând o privire în jurul său.

— Luna viitoare, răspunse David, luându-i lui Zebrowski şansa unui comentariu şi mai răutăcios.

— Cât mai durează? întrebă Zebrowski nerăbdător croindu-şi înapoi drum către cameră.

Ajuns înăuntru, îl găsi pe David cu un controller în

mâini, iar pe ecranul gigant din faţa lui, se întindea ceea ce părea a fi o lume virtuală, în alb-negru.

— Un joc video? se revoltă el. Îl pălmui peste ceafă şi apoi adăugă nervos: Lumea este în pragul celui mai mare război din toate timpurile şi ţie îţi arde de jocuri video, tâmpitule!

— Nu este un joc video, ignorant prost ce eşti! Este lumea reală. Astea sunt dronele pe care le avem acum.

Zebrowski se ruşină de ieşirea sa:

— Îmi pare rău! Am crezut că…

— Ai crezut greşit. Stai liniştit, nu m-am supărat.

— Ce faci acum?

— Cel mai apropiat punct dintre cele opt de oricare dintre aceste drone militare este cercul de la Stonehenge. Pe acesta ne vom axa momentan. Am introdus câte un set de coordonate pentru celelalte drone şi le-am programat să survoleze înălţimile fiecărui punct de pe hartă, odată ajunse acolo. Spune-mi, acum… la ce trebuie să ne aşteptăm?

— Ce vrei să spui?

— Ce crezi că vom vedea în oricare din aceste locuri?

Zebrowski, concentrat asupra fiecărei dintre imagini, văzu cum una dintre ele deveni neagră şi îi atrase atenţia lui David:

— Monitorul numărul trei…

— Drona a fost doborâtă.

— Ce vrei să spui?

— Aceea era drona pe care am deturnat-o de la armata Statelor Unite. Cel mai probabil au doborât-o ei de teama unui atac terorist.

— Cum rămâne cu avertizarea O.N.U?

— Mai durează cel puţin douăzeci de minute, îl informă David.

— Să sperăm că nu va fi prea târziu.

Drona pe care David o controla, ajunse deasupra coordonatelor de la Stonehenge. Transmisiunea se făcea cu ajutorul camerei video de înaltă rezoluţie instalată pe aparatul de zbor, astfel că imaginea de pe monitor avea o claritate excelentă. După câteva manevre la o altitudine de două mii de metri, David direcţionă drona către sol. Imaginile pe care le transmitea acum, dezvăluiră mulţimea de turişti adunată în jurul monumentului antic.

— Sunt o mulţime de oameni aici, spuse David îngrijorat.

— Trebuie avertizaţi, sugeră Zebrowski. Încearcă să-i sperii. Trebuie să plece de acolo.

David urmă sfatul lui Zebrowski. Drona zbura acum pe deasupra capetelor turiştilor din zona complexului Stonehenge. Aceştia alergară speriaţi, căutând adăpost în apropiere. David îndrumă drona într-un zbor aproape de sol în cercuri din ce în ce mai mari, alungând orice om pe o distanţă decentă.

— Trebuie să faci la fel şi cu celelalte, spuse Zebrowski.

David setă drona din jurul Stonehenge să parcurgă acelaşi traseu în mod automat şi preluă rând pe rând comenzile celorlalte, executând aceleaşi manevre în dreptul fiecărui punct. Oamenii trebuiau alungaţi din vecinătatea acestor monumente. Un pericol uriaş, un rău de neimaginat urma să păşească pe Pământ semănând teroarea, distrugerea şi groaza.

Ceea ce se întâmplă în continuare, însă, fu exact opusul

a ceea ce Zebrowski şi David intenţionau. Sute de caravane ale canalelor de televiziuni se aliniaseră în jurul acestor monumente. Se adunase o mulţime de oameni. Cu toţii doreau să afle exact ce anume determinase aceste drone militare să urmeze mişcări la indigo, în şapte puncte, aparent fără nicio legătură între ele, presărate pe întreaga suprafaţă a globului pământesc. Dronele nu mai puteau fi anihilate de către armată pentru că exista riscul avarierii sau chiar distrugerii complete a oricăruia dintre cele şapte monumente nepreţuite pentru întreaga omenire, ce aminteau de rădăcinile civilizaţiei.

21

ARMATELE TOTOMILOR, TENGOO, împreună cu taurii Apis şi grifonii, ajunseră acum la porţile oraşului Helios. Aşezat în inima Pădurii Templelor, Helios reprezenta cetatea robiei totomilor. De două mii de ani, danunna îi forţaseră pe totomi să locuiască aici, iar sub ameninţarea moailor prezenţi în cetate, totomii erau obligaţi de-a lungul secolelor să asigure progresul tehnologic pentru danunna. Aşa cum Insula Rama fusese o închisoare pentru tengoo, tot astfel totomii erau prizonierii zidurilor cetăţii Helios.

Atunci când soarele era aproape la asfinţit, Hellas ordonă oprirea marşului. Zidurile cetăţii Helios se înălţau înaintea lor. Cel ce îşi asumase conducerea tengoo, Monarch, se apropie:

— Care îţi este dorinţa? întrebă el.

— Libertate pentru toţi semenii mei, răspunse Hellas. Acesta este Helios. Oraşul în care danunna ne-au exilat şi

silit la muncă. Toţi cei de un neam cu mine sunt prizonieri între zidurile din jurul său.

Cetatea Helios era aşezată în formă de cerc, protejată de un zid de piatră, de jur-împrejur. Accesul se făcea pe patru porţi, solide, făurite din trunchiurile copacilor, prinse cu nituri de fier. Dispunerea porţilor convenea cu cele patru puncte cardinale. Din loc în loc, pe zidul din jurul cetăţii, era aşezată câte o cupă metalică, folosită pentru susţinerea sferelor. Liniştea se lăsase peste întreaga cetate.

— Ce crezi că se întâmplă acolo?

— Probabil au procedat la fel ca pe Insula Rama, explică Monarch. Danunna au ordonat ca în această seară, nimeni să nu rămână în case. Ne-au adunat pe toţi în piaţa din centrul insulei, iar acolo, doi dintre moai, împreună cu şapte sfere rămăseseră străjeri.

— Danunna se asigură că nu vor fi probleme din partea noastră în această seară, va-să-zică. Le arătăm noi…

— Nu este înţelept, prietene, îl opri Monarch.

— Vrei să îi lăsăm prizonieri şi să ne continuăm drumul? se revoltă Hellas.

— Dacă şi aici danunna au procedat la fel ca pe Insula Rama, atunci, nu sunt mai mult de trei poate chiar patru moai în cetate. Îngăduie-mi mie, împreună cu alţi trei tengoo să mergem. Gândeşte-te: dacă lovim cetatea cu toată forţa, se va crea un haos imens printre totomii de acolo. Nu vor şti ce se întâmplă, iar pierderile din rândul lor vor fi mari.

Hellas realiză că Monarch avea dreptate. În momentul în care porţile Heliosului vor cădea, moaii şi sferele din cetate îşi vor răsfrânge furia asupra totomilor. Un atac rapid din partea tengoo era ideal. Singurul gând care îl măcina

acum pe Hellas, era dacă tengoo încă nu şi-au pierdut iscusinţa legendară şi abilităţile de războinici desăvârşiţi.

— Fie, încuviinţă Hellas. Dar merg şi eu.

Monarch păşi printre rândurile tengoo şi îi alese pe cei trei. Rashid şi Rasool, doi fraţi, care pe Insula Rama erau desemnaţi dintre tengoo să asigure instruirea tinerilor şi păstrarea tradiţiei, şi pe Talia, una dintre femeile tengoo, cu nimic mai prejos în ceea ce priveşte abilităţile letale în mânuirea suliţei. Se înălţară pe spatele grifonilor. Vârfurile copacilor se plecau în bătaia aripilor şi în scurt timp, lăsară zidurile cetăţii Helios în spate. Monarch continuă spre centrul Heliosului, Rashid, Rasool şi Talia se răspândiră în cele patru zări, urmând ca atacul să vină rapid.

Aşa cum intuise Monarch, totomii erau adunaţi în piaţa centrală, aşezaţi în cerc în jurul a doi moai, acoperiţi de aceleaşi armuri negre, din solzi fini ce străluceau, sub lumina ultimelor raze plăpânde ale soarelui. Şapte sfere se perindau deasupra capetelor totomilor.

La strigătul grifonului, cu toţii tresăriră:

— Tengoo?!

Monarch trecu printre sferele ce căzură la pământ, lovite de săgeţile zburate din arcurile lui Rashid şi Rasool. Panica se instală printre totomi. Strigăte de groază răsunară din mulţime.

Moaii îşi scoaseră săbiile, iar grifonii se năpustiră asupra lor. Unul dintre moai îngenunche sub durerea cumplită a rănii provocate de grifon. Talia se aruncă asupra lui, iar suliţa sa străpunse trupul moaiului.

Înconjurat de cei patru tengoo şi de mulţimea totomilor, celălalt moai făcu un pas în spate, înfricoşat. Din înaltul

cerului, un alt grifon coborî. Alex ajunsese şi el.

— Aruncă sabia! îi ordonă Hellas.

Ofensat de porunca micuţului Hellas, moaiul îşi înălţă sabia în avântul unei lovituri mortale:

— În faţa ta, pricăjitule?

Două săgeţi şuierară prin aer, spintecându-i braţul. Sabia căzu la pământ. Suliţa Taliei îi zdrobi fluierele picioarelor, iar moaiul se prăbuşi de durere.

— Opreşte-te! strigă Monarch.

Sabia cu două lame a lui Rasool se opri aproape de gâtlejul moaiului.

— Spune-ne tot ce ştii despre atacul asupra Pământului şi îţi vom cruţa viaţa, spuse Alex.

— Oare văd eu bine, se amuză moaiul. Tu eşti un om? Un om neînsemnat! Nime nu mai poate fi făcut pentru a împiedica furia noastră, proştilor. Teroarea va cădea asupra Pământului, iar voi cei de pe Nergool, toţi… tengoo sau totomi, veţi fi anihilaţi.

— Se pare că nu îţi preţuieşti viaţa, spuse Hellas. Termină-l! Tăişul lame lui Rasool îl atinse, iar moaiul strigă înfricoşat:

— Promite-mi că mă vei lăsa să trăiesc. Vă spun totul, dar vreau să-mi făgăduiţi iertarea!

— Fie, zâmbi Hellas. Unde sunt Porţile?

— Sunt opt la număr, începu el. Numai că, vedeţi voi, atacul va veni numai pe trei dintre acestea. Asta a fost porunca danunna. Legiunile noastre s-au aliniat deja, iar la ultima rază de soare, Porţile se vor deschide.

— De ce numai trei? întrebă Alex.

— Jur că asta nu ştiu. Danunna au fost cei care au

hotărât aceasta.

— Vor lua parte la război?

— Nu. Danunna nu pot risca pierderea unuia dintre ei.

— Ce vrei să spui? se miră Monarch. Ei vor sta deoparte?

— Încă de dimineaţă, toţi cei din rândul danunna s-au retras în cetatea Petros, de la poalele Muntelui Norilor, aşa cum au mai făcut-o şi în trecut.

— Cetatea antică a primilor dintre danunna, murmură Hellas.

— Asta este tot ceea ce ştiu, spuse moaiul.

— Rănile îţi vor fi îngrijite, iar apoi vei fi liber, îngădui Hellas.

— Să-i îngrijim rănile?! se revoltă Rasool. Lasă-mă să-l ucid!

— Nu! răspunse Monarch. S-a terminat cu tirania.

Îndrumat de câţiva dintre totomi, moaiul se îndreptă către o casă din apropiere, unde rănile sale urmau a fi îngrijite. În gândul său stăruia însă, nu bunătatea, ci dorinţa de răzbunare. Nu fusese mişcat de îngăduinţa totomilor. Singurul motiv pentru care le împărtăşise tot ceea ce ştia, provenea din convingerea că nimic din ce vor face nu va produce nicio schimbare. Legiunile moailor erau numeroase, iar totomii, chiar şi ajutaţi de tengoo, nu aveau nicio şansă. Danunna erau protejaţi în cetatea de la poalele Muntelui Norilor. Până în vremea în care rănile sale se vor vindeca, totomii vor fi exterminaţi, iar el se va întoarce între moai, pe scaunele împărăţiei.

De pe zidurile cetăţii Helios, în depărtare, se putea zări la Răsărit forma Muntelui Amara în vreme ce dinspre Apus,

soarele se ascundea uşor în spatele Muntelui Norilor, alunecând pe linia orizontului. Între cei doi piloni străvechi se întindeau Câmpiile Varane.

— Legiunile moailor se pregătesc!

— Ce este această cetate, Petros? întrebă Alex.

— La poalele Muntelui Norilor, spuse Hellas, acolo este aşezată cetatea Petros, prima dintre aşezările înălţate vreodată pe planeta Nergool. Am auzit poveşti despre ea. În partea de nord a cetăţii se află Cupola-Celor–Dintâi, săpată din piatra muntelui. Se spune că nicio fiinţă, afară de danunna nu poate intra acolo.

— O altă legendă, concluzionă Alex.

— Nu ştiu ce credeţi voi pe Pământ, dar aici nu există legende născocite ci doar adevărul, transmis din generaţie în generaţie, spuse Hellas.

— Dacă toţi cei din rândul danunna sunt strânşi acolo, laolaltă, atunci acela este locul în care trebuie să mergem, interveni Monarch.

— Nu putem lăsa Pământul în voia sorţii, sări Hellas.

— Cheamă-i pe cei mai iscusiţi trei războinici din rândul tengoo, spuse Alex. Vom merge împreună către Muntele Norilor, în timp ce ceilalţi vor mărşălui către Câmpiile Varane pentru a înfrunta moaii.

Hellas dădu semnalul celorlalţi. Grifonii se înălţară purtând cu ei pe tengoo, iar totomii porniră marşul pe spatele taurilor Apis, cântând şi strigând.

— M-am înşelat în privinţa ta, spuse Hellas… Hetos a avut dreptate, mărturisi el îmbrăţişându-l pe Alex. Eşti cu adevărat special. La bună vedere, prietene!

De aici, drumurile celor doi se despărţeau. Hellas

pornea către Câmpiile Varane, în vreme ce Alex, alături de Monarch, Rashid, Rasool şi Talia, se îndreptau către Muntele Norilor.

Cu toţii goneau într-un ritm nebun. Războiul era aproape căci soarele căzuse dincolo de orizont.

22

— AM REUŞIT, TRESĂRI David. Coordonatele au fost introduse în baza de date a O.N.U.

— Vreun rezultat? se interesă Zebrowski.

— Nu ştiu dacă este din cauza mesajului, sau poate că deturnarea dronelor, dar cert este că monitorizez un număr mare de forţe armate ce se deplasează către cele opt puncte.

— Este formidabil, bravo puştiule, îl lăudă Zebrowski.

Niciun guvern nu putea risca nimic în aceste clipe. Dimineaţa avusese loc un atac fără precedent, atunci când studiourile a unsprezece canale de televiziune fuseseră scăldate în sânge; mai târziu, opt drone militare fuseseră deturnate; iar mesajul transmis către O.N.U. ce cuprindea coordonatele a opt puncte fixe de pe suprafaţa pământului, nu puteau fi ignorate. Siguranţa tuturor era în joc, astfel că o mare parte a forţelor armate era mobilizată.

Până la sosirea armatei, poliţia fusese cea care îndepărtase oamenii din preajma monumentelor. Dronele zburau în cerc, la o altitudine joasă, iar poliţiştii creaseră o zonă de protecţie pentru mulţimea ce se îmbulzea să asiste la spectacol. Deşi îndemnaţi să plece, oamenii soseau în rânduri tot mai mari, mânaţi de curiozitate. Armata încercase să calmeze spiritele în zonă, însă fără niciun

rezultat. Din contră, sosirea forţelor armate, trezise şi mai mai mult interes din partea publicului.

Atunci când soarele îşi pierdu puterea iar noaptea se apropia, un vânt misterios se porni. Rafale de vânt se îndreptau către pietrele străvechi ale Stonehenge-ului din toate direcţiile. Tancurile erau primul front în faţa monumentului, în spate, luminile girofarurilor de poliţie licăreau, iar după acestea, o mare de oameni se întindea, cu reporteri în prima linie, acesta fiind singurul şi cel mai urmărit subiect de ştiri pe întreaga planetă.

Vuietul vântului devenise intens, iar norii se strângeau în jurul monumentului, atraşi către centrul acestuia. Picăturile de ploaie rămâneau preţ de o secundă suspendate în aer, apoi o forţă puternică le atrăgea către centrul monumentului, acolo unde spaţiul părea că se dilată.

— Ce se întâmplă? strigă Zebrowski.

Cu ajutorul unui controller, David direcţionă camera dronei către centrul monumentului.

— Ce se întâmplă acolo? murmură el ca pentru sine.

Furtuna din jurul monumentului căpătă proporţii biblice.

Nori negri acopereau cerul, fulgerele cădeau peste tot în jur, mulţimea de oameni fiind înspăimântată.

„Este sfârşitul lumii” strigau oamenii cu lacrimi în ochi.

Cu toţii îşi acoperiseră urechile din cauza zgomotului infernal, pentru ca mai apoi, brusc, norii să se împrăştie. Vântul se oprise şi liniştea cuprinsese întreaga lume. Oamenii îşi înălţară privirile către pietrele antice ale Stonehenge-ului, dar acestea fuseseră fărâmiţate, distruse. Locul pe care se înălţau monoliţii era acum cuprins de o

ceaţă albă sub forma unor fire subţiri, răsfirate asemeni pânzei de păianjen.

— Apropie-te, îl îndemnă Zebrowski pe David.

Armele militarilor erau toate îndreptate spre acea zonă, iar frunţile acestora inundate de sudoare.

Linişte profundă.

Drona se îndreptă spre înaltul cerului, iar Zebrowski şi David avuseră o vedere mai bună asupra locului. Particulele de ceaţă fluctuau, asemeni undelor mării, întinse pe o suprafaţă vastă, cu o formă neregulată.

— Ce crezi că este asta? întrebă Zebrowski.

— Este o Poartă, spuse David. Puntea de legătură, tresări el. Liniştea se sfârşi.

Trei sfere de metal plecară ca din tun, izbindu-se de mulţimea de oameni. Un adevărat măcel. În urma lor, zeci de moai treceau în lumea noastră.

Lumea era mută de uimire.

Gloanţele militarilor zburară, iar câţiva dintre moai căzură la pământ dar rândurile lor fuseră completate de alţii care veneau din spate. Veneau cu avânt, răspândind teroarea. Loveau cu furie, iar oamenii cădeau sub tăişul săbiilor.

— Este imposibil, izbucni Zebrowski, fă ceva!

David rămăsese fără reacţie în faţa ecranului. Era înspăimântător. Oamenii cădeau, iar din ceaţa deasă, alţi moai treceau, cu aceeaşi ură ce le scânteia în priviri, înaintând printre trupurile secerate ale militarilor.

Cu lacrimi în ochi, David preluă controlul dronei, armând-o. Aceasta coborî, aruncând o ploaie de gloanţe asupra moailor. Mulţi dintre ei căzură, dar în scurt timp,

sferele se avântară către moai, cuprinzându-le corpurile, protejându-i. Atunci când se apropie prea mult, unul dintre moai îşi întinse braţul, iar sfera metalică ce îl proteja cuprinse drona, fărâmiţând-o. Monitorul se făcu negru. Transmisiunea se pierduse. În acel moment, Zebrowski îi prinse umărul lui David, atrăgându-i atenţia. Drona din jurul Marii Piramide. cât şi cea de la Teotihuacán, din Mexic, transmiteau aceleaşi orori. Moaii aduseseră distrugerea.

— Cine ne mai poate salva acum? şopti David resemnat.

— Priveşte asta… se cutremură Zebrowski.

Deşi până acum, trecerea pe Pământ a moailor se făcuse într-o manieră disciplinată, aceştia dădeau acum buzna, împleticindu-se, în timp ce unii dintre ei, răniţi, se prăbuşeau de cum ajungeau pe Pământ.

Întreaga planetă Nergool se cutremura sub marşul furibund al taurilor Apis, iar prin prisma grifonilor, cerul prinsese viaţă. Deşi pe pământ porţile se deschiseseră la o distanţă considerabilă – fiecare dintre cele trei, pe câte un continent diferit, pe Nergool acestea erau mai degrabă apropiate. Legiunile moailor se puseseră în mişcare, mulţi dintre ei ajungând deja pe Pământ. De pe spatele grifonului, din înălţimi, Hellas văzu Porţile şi mulţimea moailor:

— Libertate! strigă micuţul cu înflăcărare.

Sutele de moai îşi întorseră privirile către cer. Tunete furioase îşi răspândiră ecoul, iar furia grifonilor se prăvăli peste legiunile lor. Din spate, taurii Apis brăzdară pământul, iar moaii cădeau seceraţi, asemeni spicelor de grâu. O încleştare terifiantă avu loc pe Câmpiile Varane. Văzând determinarea şi numărul mare al rebelilor, moaii se repeziră către Porţi. Singura şansă pe care o aveau era să treacă pe

Pământ, acolo unde numărul lor putea face diferenţa în acest război.

David preluase controlul asupra dronei din preajma Marii Piramide din Egipt, în vreme ce Zebrowski, tot cu ajutorul unei drone, survola înălţimile din preajma Teotihuacánului, în Mexic. Armatele oamenilor se regrupaseră, în încercarea de a porni contraatacul. Nici măcar unul dintre oameni nu era pregătit pentru un asemenea scenariu. Tacticile de război folosite în mod normal de către generali în urma unui atac, nu-şi aveau nicio utilitate în acest moment. Forţa şi numărul mare al moailor erau terifiante iar pe deasupra, sferele de metal distrugeau tot înaintea avansării acestora. Gloanţele nu le doborau şi se părea că nimic nu o putea face. Forţele aeriene ale oamenilor erau neputincioase în faţa acestor maşinării avansate. Ori de câte ori se apropiau pentru un atac aerian, avioanele erau doborâte, astfel că pentru moment, păstrau distanţa.

De la trei mii de metri altitudine, Dan Zebrowski şi David Fletcher aveau o imagine bună a Porţilor şi vecinătatea acestora. Se putea observa cum un bloc militar se grupase la două mile distanţă, format din artilerie grea, însă în faţa forţei de distrugere de care moaii dăduseră dovadă, părea un obstacol mult prea mic pentru anihilarea omenirii.

Atunci când totul părea pierdut, o ploaie de săgeţi pătrunse în lumea noastră prin Porţi. Sferele se prăbuşiră la pământ, iar moaii căutau din priviri explicaţii. Din spate, prin ceaţa deasă, asemeni unui spectru, un taur Apis apăru, iar deasupra sa, un grifon îşi întinse aripile. Plecară ca un val uriaş, înecând în sânge moaii ce le stăteau înainte.

Moaii se găseau acum în situaţia de a lupta pentru viaţa lor, asta făcându-i mult mai periculoşi. Turbaţi de furie, asemeni unor animale sălbatice prinse în cuşcă, curăţau totul în calea lor.

Speranţa libertăţii îi motiva pe totomi şi tengoo deopotrivă, iar pentru dobândirea ei, capetele moailor trebuiau să cadă la pământ. În scurt timp, armata oamenilor interveni, iar acum balanţa se înclinase semnificativ împotriva moailor. Danunna îi lăsaseră singuri să poarte această bătălie, în vreme ce ei se ascunseseră în Muntele Norilor, găsindu-şi adăpost în Cupola-Celor–Dintâi. Acum, pentru prima dată în peste zece mii de ani, influenţa lor se stingea. Moaii purtau o bătălie pe care nu o puteau câştiga. Dorinţa de libertate era mai puternică decât oricare altă armă şi aducea suficientă motivaţie în inimile celor ce intraseră în bătălie, încât până şi micuţii totomi luptau aprig şi fără frică.

Văzând că lupta este aproape câştigată, bucuria încolţi în inima lui Hellas, apoi, gândul său se îndreptă către Alex şi simţi că este nevoie ca şi el să fie acolo atunci când danunna vor fi confruntaţi.

— Am câştigat! strigă Zebrowski cât îl ţineau plămânii.

Nu mai fusese atât de fericit niciodată. David îl îmbrăţişă şi dansară amândoi ca nebunii, îmbătaţi de victorie.

— Ai pus drona pe pilot automat? întrebă David.

— Nu, răspunse Zebrowski zâmbind.

— Eşti nebun, se agită David.

Se repezi către controller şi chiar în ultimul moment până la impact, preluă controlul asupra dronei:

— Drona asta este un MQ-1B Predator care poartă două rachete AGM-114 Hellfire, explică David.

— Cum zici tu…

Imaginea de pe monitor, transmisă de către camera de înaltă rezoluţie a dronei le trezi celor doi imaginaţia şi curiozitatea, în faţa lor stătea Poarta, iar ceea ce era dincolo de ea, era un mister. Unul dintre grifoni se întoarse în acea ceaţă deasă, cu forme neregulate, iar David se decise să-l urmeze.

— Ai salvat drona asta doar să o distrugi tu, cu mâna ta?

— Tu nu eşti curios ce se află în partea cealaltă? Trebuie să vedem, măcar pentru o secundă.

— Crezi că vei mai păstra controlul asupra dronei odată trecută în partea cealaltă?

— Vom afla în curând, eu sunt dispus să încerc. Îl voi urma pe el, spuse David, indicându-l pe micuţul Hellas.

23

Muntele Norilor de pe planeta Nergool era considerat un loc sacru. Nimeni nu reuşise vreodată să-i cucerească înălţimile ce se întindeau adânc spre bolta cerească. Era asemeni unui pilon de susţinere al orizontului, cu vârfurile sale semeţe ascunse vederii de norii albi ce le învăluiau. La poalele acestuia, în zidul stâncos, în vremuri de mult apuse, primii dintre danunna ce ridicaseră civilizaţia pe planeta Nergool construiseră cetatea Petros. Din aceasta, acum nu mai rămăsese decât o ruină, acoperită de pâlcuri de copaci şi vegetaţie deasă. Dincolo de acestea, săpată în piatra muntelui, se regăsea Cupola-Celor–Dintâi, făurită printr-un

meşteşug uitat, de către cei mai pricepuţi dintre danunna.

Ajunşi la poarta cetăţii, Alex, Monarch, Rashid, Rasool şi Talia, coborâră de pe grifoni. În întâmpinarea lor apărură zece străjeri ai cetăţii din rândul moailor. Erau urniţi de apariţia lor. Ei încă nu aveau nicio cunoştinţă despre luptele purtate pe câmpiile Varane şi cu atât mai puţin despre ceea ce se întâmplase pe Pământ. Nedumeriţi, se apropiară. Citind ura din ochii celor cinci, apucară săbiile şi se pregătiră de luptă.

— În spatele cetăţii, strigă Monarch către Alex. Acolo este Cupola-Celor–Dintâi.

— Fugi!

— Dar…

— Du-te, strigă şi Rasool. De ăştia ne ocupăm noi.

Alex porni în fugă către o potecă pietruită ce se pierdea printre casele de piatră acoperite de vegetaţie. Moaii zâmbeau. Nu puteau crede ce se întâmplă. Doar patru dintre tengoo rămăseseră să-i înfrunte, ceea ce ei considerau jignitor, forţa lor fiind cu mult mai mare. Unul dintre ei dădu să plece după Alex, luându-i urma pe poteca îngustă, dar se prăbuşi în genunchi pentru ca mai apoi să lovească pământul fără suflare.

Rasool îşi afişa zâmbetul de mulţumire sub privirile împietrite ale moailor. Cuţitul său îşi croise drumul spre ţeasta moaiului şi părea că oţelul, fie el şi mic era biruitor în faţa unui munte de oase şi carne.

— Am spus că ne ocupăm de voi, nu-i aşa? strigă Rasool mulţumit.

Poteca se pierduse, iar Alex înainta cu greu prin vegetaţia deasă şi bătrână. Din spate, urlete înfricoşătoare

răsunau din glasul moailor. Sunetele ascuţite ale metalelor anunţau începutul luptei dintre tengoo şi moai. Se opri pentru o clipă, gândindu-se dacă nu ar fi mai bine să se întoarcă, dar se răzgândi repede. Dorinţa tengoo de eliberare împreună cu iscusinţa lor fabuloasă în mânuirea armelor făceau din cei nouă moai rămaşi să lupte în numele danunna doar simple accesorii de antrenament.

— Te-ai rătăcit? strigă o voce.

Alex privi în jurul său, dar nu vedea pe nimeni. De deasupra capului său, Hellas, purtat de un grifon, coborî şi îl îmbrăţişă:

— Am câştigat, prietene…

— Pe Pământ? se cutremură Alex de emoţii.

— Moaii au căzut… Suntem în sfârşit liberi, se bucură micuţul.

— Încă nu, replică Alex. Arată-mi drumul spre Cupola-Celor–Dintâi.

Hellas se conformă acestei cereri. Se înălţară amândoi pe spatele grifonului şi porniră către munte. Cetatea Petros era considerată a fi impenetrabilă. În faţă era păzită de zidul puternic de piatră, cu porţi de stejari, în timp ce în spate, întreg muntele stătea străjer. Cupola-Celor–Dintâi avea o formă sferică ce se deosebea de restul suprafeţei muntelui, netedă şi de culoare albă, în contrast cu griul prezent peste tot în jur. Un lucru ciudat se întâmplă atunci când Alex atinse suprafaţa de piatră a Cupolei… aceasta se dilată. Hellas o atinse şi el, dar nimic. Era „tare ca piatra”.

— Probabil tot secretul constă în A.D.N.-ul danunna, realiză Hellas. Aşa cum şi Hetos a spus, sângele danunna îţi curge în vene.

Alex oftă la un gând ce-i zbură prin minte: „Anshar a fost tatăl meu…”

— Trebuie să îi confrunt, spuse Alex.

— Dar nu poţi intra acolo singur. Probabil sunt sute dintre danunna înăuntru.

Asta ar fi sinucidere curată.

Alex prinse pumnalul pe care Hellas îl avea la brâu şi împinse în piatră. Cât ai clipi, fu în partea cealaltă. La interior… pustiu. Niciunul dintre danunna nu se vedea. Dincolo de coloanele din mijlocul cupolei, tăciuni ardeau mocnind, dând pietrei o culoare roşiatică. O umbră prinse contur pe peretele Cupolei, iar Alex se ascunse în spatele unuia dintre piloni. Inima îi bătea frenetic şi cuprins de un val de adrenalină, se aruncă în mijlocul încăperii.

„Dumnezeule…”

Se putea aştepta la orice, dar imaginea dinaintea privirii sale îl cutremură. Toţi cei din neamul danunna erau aşezaţi în genunchi. Acoperiţi de veşminte albe ce se de (te-au a fi de sărbătoare, chipurile lor erau întunecate. Cu capetele plecate, şiroaie de lacrimi amare se prăvăleau pe lespedea de piatră.

Alex rămase împietrit. Nu se aştepta la asta şi nici nu înţelegea ce se întâmplă. El încă nu ştia că atunci când unul dintre danunna murea, toţi ceilalţi îi absorbeau întreaga fiinţă, amintirile şi trăirile. Atunci când Anshar căzuse fără suflare, străpuns de pumnalul lui Shamak, fiinţa sa s-a revărsat ca un uragan în inimile tuturor celor dintre danunna, răvăşindu-le conştiinţa. După multe milenii, dragostea şi afecţiunea îşi regăseau iarăşi locul în inimile îngerilor deşertăciunii.

Alex ajunsese aici cu singurul gând în minte, acela de răzbunare. Această dorinţă era înăbuşită acum de priveliştea ce se întindea înaintea sa. Îi ştia pe danunna ca monştri, capabili de atrocităţi dincolo de orice putere de înţelegere, dar înaintea lui se aflau îngenuncheate doar nişte fiinţe cu chipuri răvăşite de durere. Nicio altă răzbunare nu putea fi mai dureroasă decât aceea că după atâta amar de vreme în care se cufundaseră în adulaţie şi fapte groteşti împotriva tuturor celor ce nu erau de-un neam cu ei, acum, danunna îşi cunoscuseră greşelile, iar sufletul lor fusese inundat cu vină, prea greu de suportat.

— Ce am făcut!? vorbi unul dintre danunna. Am distrus tot ceea ce este frumos… noi. Am distrus totul. Iată, am fost adânciţi în ignoranţă, iar pentru asta, mulţi au plătit preţul suprem. Noi suntem vinovaţi pentru alungarea frumuseţii din lume. Cum s-a putut ajunge aici? Cum oare am putut fi atât de slabi?

Alex rămase fără glas.

— Durere! Atât de multă durere. Vrem doar să se oprească. Este prea mult. Apropie-te, fiu al celor două lumi! Sfârşeşte asta. Pune capăt vieţilor noastre. Eliberează-ne!

Cu furie în glas, Alex strigă:

— Dacă asta vă este voia!

Îl prinse pe unul dintre ei şi ridică pumnalul pentru o lovitură sfâşietoare. Danunna-ul, închise ochii şi cu chipul senin îşi aştepta mult doritul sfârşit, care însă nu mai veni. Alex aruncase pumnalul la pământ:

— Nu eu sunt cel ce va face dreptate. Trebuie să plătiţi pentru păcatele voastre în faţa tuturor celor ce au suferit nedreptăţi. Poate că nimeni nu poate intra aici în fortăreaţa

voastră, dar mai devreme sau mai târziu, veţi ieşi singuri, iar în întâmpinarea voastră vor veni toate neamurile.

— Ai văzut de ce suntem capabili, se agită unul dintre danunna. Noi nu trebuie să fim liberi. Cine poate spune că peste o mie de ani, atunci când generaţiile voastre de acum vor fi de mult în îmbrăţişarea eternă a pământului, noi nu vom decide iarăşi că totul ni se cuvine? Nu suntem demni de libertate!

— Nu eu sunt cel ce va decide asta, spuse Alex întorcându-se.

Păşea uşor către ieşirea din Cupola-Celor–Dintâi. Cu fruntea ridicată, chipul său era acum limpede şi liniştit. Totul se sfârşise. După atâta amar de timp, danunna fuseseră învinşi, aduşi în genunchi. Preţul plătit fusese unul enorm, dar cu timpul, roadele păcii vor aduce bucurii nemăsurate.

Ajuns afară, Alex fu întâmpinat de Hellas. Micuţul se bucură nespus atunci când îl văzu teafăr:

— M-am speriat, spuse el. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nici eu nu ştiu, mărturisi Alex. Cred că totul s-a terminat. Aceia ce se adăpostesc sub piatra muntelui, nu sunt danunna.

— Nu sunt acolo? se agită Hellas.

— Ba da. Ei sunt acolo cu trupul, dar minţile lor au fost sfărâmate. Sunt neputincioşi, apăsaţi de greutatea faptelor lor.

— Asta nu este decât o scamatorie, se înfurie Hellas.

— Crede-mă, acesta este sfârşitul. Danunna au fost învinşi.

Monarch, care ajunsese lângă cei doi, auzise despre

înfrângerea suferită de danunna şi răbufni:

— Învinşi sau nu, niciunul dintre ei nu va scăpa cu viaţă. Vom găsi o cale să-i scoatem afară din Cupolă.

— Asta îşi doresc şi ei, spuse Alex. Îşi doresc moartea pentru a se elibera. Nu cred că există vreo modalitate de a-i face să sufere mai mult decât suferă acum. Când am fost acolo, m-au rugat să le aduc sfârşitul… Asta, însă, nu este decizia mea şi nici a altcuiva. Nimeni nu trebuie să aibă drept de viaţă şi de moarte asupra altei persoane.

De departe, din înălţime, un vuiet îşi revărsă ecoul şi cu toţii îşi îndreptară privirile către cer. Un obiect metalic ce părea a avea aripi, se apropia.

— Este una dintre sfere, se agită Rasool.

— Sferele nu au aripi, evidenţie Rashid.

— Se apropie rapid, ce facem? se sperie Talia.

Din spatele lor, în faţa Cupolei-Celor–Dintâi, trei danunna ieşiseră. Fiecare dintre ei îşi ridică palmele, iar pe acestea aceleaşi dispozitive metalice ce controlau obiectele de la distanţă se putură observa.

Unul dintre ei, strigă:

— Dacă voi nu vreţi să ne aduceţi sfârşitul, atunci destinul nostru ne stă în mâini. Nimeni nu va mai suferi vreodată pentru păcatele noastre.

Între obiectul de metal ce se apropia şi dispozitivele metalice de pe palmele danunna la a căror putere, Alex fusese martor, acesta strigă către ceilalţi, îndemnându-i să se adăpostească.

Cumva, David Fletcher încă mai avea controlul asupra dronei, iar camera video instalată pe aceasta, transmitea imagini de pe planeta Nergool.

Zebrowski şi David stăteau în faţa monitorului, muţi de uimire în faţa imaginilor cu acea lume străină. Până aici urmaseră grifonul ce-l purta pe micuţul Hellas, iar acum ajunseseră deasupra cetăţii Petros.

— Este incredibilă, exclamă Zebrowski. Apropie-te, îl îndemnă el pe David.

Dincolo de construcţiile colosale de piatră, acoperite cu vegetaţie deasă ale cetăţii Petros, ce stăteau mărturie unui trecut înfloritor, la poalele Muntelui Norilor, şase siluete prindeau contur.

— Alex! strigă Zebrowski cât îl ţineau plămânii. Alex!

— Taci, prostovane, se revoltă David. Nu te poate auzi. Dan îşi stăpâni entuziasmul şi reluă calm:

— Apropie-te, şi aterizează chestia asta. Trebuie să îl luăm de acolo. Drona zbură pe deasupra celor şase, iar Zebrowski răbufni:

— Unde te duci?

Fără glas, David arătă către monitor. Trei dintre danunna, cu ajutorul acelor dispozitive, preluaseră controlul dronei, iar acesta se apropia de munte, urmând cursul unei coliziuni iminente.

O ultimă lacrimă atinse pământul. Cei trei danunna direcţionară drona către Cupola-Celor–Dintâi, iar la momentul impactului, o explozie înfricoşătoare sfărâmă o bucată din peretele Muntelui Norilor ce se prăbuşi la poalele acestuia. Cupola-Celor–Dintâi, era de acum, mormântul tuturor celor din neamul danunna, sigilat sub piatra muntelui.

Epilog

În aceeaşi seară, nicio trompetă nu anunţă sunetul victoriei. Nicio sărbătoare nu fu iniţiată în cinstea eliberării. Zâmbete erau împărtăşite printre locuitorii Nergoolului. Mulţi dintre aceştia se strânseseră acum, în locul în care cu mult timp în urmă, primii dintre conducători aduseseră promisiuni pentru o viaţă fără neînţelegeri, îmbelşugată şi plină de bucurii. Sute dintre totomi şi tengoo se adunaseră în jurul Mausoleului Regilor, împreună cu doar câţiva dintre moai. La picioarele statuii ce-l reprezenta pe Marduk, primul dintre conducătorii danunna, fuseră aşezaţi tăciuni, iar fumul ce se ridică îi înnegri chipul de piatră.

Văzând pentru prima dată Flacăra Jurământului, Alex îşi aminti de micuţul său prieten pe care îl pierduse, Hetos. El fusese cel ce-i povestise pentru prima dată despre Mausoleul Regilor. În el găsise tăria de a lupta împotriva danunna. Pentru ca această flacără să ardă, el se stinsese.

Hellas se apropie de Alex iar acesta îi şopti:

— Crezi că pe Pământ va fi bine?

— Se spune că cel mai bun mod de a ascunde adevărul este acela de a-l spune în glumă, spuse Hellas. Asta au făcut. Asta au făcut de-a lungul mileniilor. Au hrănit umanitatea cu glume. Adevăruri ascunse în spatele miturilor, legendelor… glume. Toată lumea a zâmbit şi din păcate, nimeni nu le-a luat în serios. Umanitatea va trebui să accepte realitatea, iar noi vom ajuta.

— Dar acum că adevărul a ieşit la iveală…

— Vom găsi o cale să convieţuim în armonie, prietene. Totul va fi bine, îl consolă Hellas.

Alex nu îi răspunse. Zâmbi şi se îndepărtă. Îşi îndrumă paşii către faleza de piatră, acolo unde valurile mării loveau ţărmul, spumegând. Privirea lui se îndreptă peste ape, iar gândul îi zbură către ea. O pierduse.

Primele raze ale soarelui veniră ca o consolare caldă ce-i atinseră chipul. Întinse mâna în zare, strigând-o pătimaş, iar vântul îi purtă numele sub formă de şoaptă peste timpuri:

— Rachel!

.....